

Giới thiệu Để Em Làm Nữ Chính Của Anh

Thể loại: Hiện đại, teen, có ngọt, có ngược

Chuyện tình yêu là thứ vĩnh viễn không thể biết trước điều gì.

Một cô gái mạnh mẽ đến đâu thì gặp được người con trai của đời mình cũng sẽ trở nên yếu đuối.

Một Lục Minh Minh can đảm hoạt bát, vốn không bận tâm đến duyên phận, do ý trời định đoạt mà đã vì Đồng Tiểu Nghị gửi gắm tình yêu qua trang nhật kí buồn.

"Nếu anh là một diễn viên, hãy để em được làm nữ chính trong bộ phim mang tên anh.

Đờ này kiếp này chỉ mong được ở bên anh và yêu anh..."

Bạn đang đọc truyện *Để Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Quá khứ;huy hoàng;

“Oái! Lục Minh Minh con bé này! Bỏ xuống mau gãy lưng nha...”

Bà mẹ Trương Mỹ đau khổ kêu gào phía sau, mà Lục Minh Minh coi như không nghe thấy, bình thản tự nhấc một chiếc ghế gỗ cỡ lớn vào nhà mới.

Bà Trương vừa giận vừa thương con gái. Bà là một phụ nữ xinh đẹp, đảm đang, nữ công gia chánh đều giỏi cả. Bà luôn mong con gái hiền thực nết na, kiếm cho bà một chàng rể quý phụng dưỡng lúc về già là vui rồi.

Vậy mà tại sao đứa con gái duy nhất này lại không có chút nữ tính nào cơ chứ? Đây, nhìn nó đi, mang vác vật nặng thì làm gì còn con trai dám theo đuổi?

Không khéo người khác nhìn vào lại tưởng bà chủ đang bóc lột sức lao động của công nhân, mà công nhân đó còn mới vị thành niên nha. Đau khổ, thật đau khổ! Mà tất cả đều là bắt nguồn từ...

“Bà xem con gái mình quai được việc! Khỏi tốn tiền thuê người chuyển đồ, haha. Bà yên lặng một chút để bố con tôi làm việc đi.”

Vâng, chính là do ông bố mạnh mẽ Lục Bình này đây! Không thể hiểu nổi tại sao hai người đối lập tính cách mà cũng có thể nên vợ nên chồng chứ?

Ông có gương mặt góc cạnh, làn da màu đồng khỏe khoắn, dù đã trung tuổi nhưng cơ bắp vẫn cuộn cuộn. Từ nhỏ ông đã khuyến khích Lục Minh Minh chơi các môn thể lực khiến cô vô hình thành con trai mất rồi!

Kí ức ủa về, Trương Mỹ nước mắt lưng tròng giờ chỉ còn biết bắt lặc mà quở trách:

“Ông cũng tự hào quá nhỉ? Lục Bình tôi nói ông biết, nó mà không lấy được chồng thì ông chịu trách nhiệm đi! Cái gì mà muốn con mạnh mẽ nên đặt tên của con trai chứ? Biết sớm tôi đã can ông viết giấy khai sinh cho nó rồi...Hừ!”

“Chứ ai như bà liễu yếu đào tơ không làm được gì vậy?”- Lục Bình liếc bà vợ dù đã trung niên nhưng vẫn rất xinh đẹp chăm chọc...

“Ông...”

“Xin hỏi hai vị có cần con bê luôn vào nhà không ạ? “- Lục Minh Minh day day thái dương.

Trương Mỹ quay về phía tiểu nha đầu mới 18 tuổi mà luôn coi bố mẹ như trẻ con, còn chưa kịp nói đã bị kinh hoàng vì một nui đồ đặc đã không cánh mà bay: “A, vật, vật... đâu? “

“Con đã đem hết vào nhà mới rồi đó.Chúng ta cũng nên chuẩn bị tiệc chào hỏi hàng xóm mới đi ạ. “

Lục Minh Minh cắt ngang sự ngỡ ngàng của mẹ. Với cơ bắp của cô thì những đồ nặng này không là gì cả!

Cô, Lục Minh Minh, 18 tuổi, học sinh xuất sắc môn...thể dục. Đang phần đầu thi đại học báo đáp công ơn cha mẹ thì phải chuyển nhà theo công việc của họ.

Công việc của bố mẹ cô chính là kinh doanh nhỏ, tích góp bao lâu cũng đã đủ để chuyển đến khu đông dân buôn bán sầm uất này. Nói là vậy nhưng nhà ở đây không lớn lắm, hầu hết cũng chỉ toàn tầng lớp trung lưu như nhà cô. Đã thế bố mẹ cô đi tìm môi làm ăn không mấy khi về nhà, nghĩ thế nào cũng không ra nhất thiết dọn nhà là sao nha?

“Khu này yên tĩnh có thể ôn bài, lại có nhiều mối gã chồng, chứ ở khu cũ con trai nó sợ mầy hết rồi con ạ!”- Trương Mỹ vừa xào nấu vừa giải thích, đôi mắt phượng với hàng mi đen dày ánh lên một tia mờ ám. Hai bố con họ Lục nghe xong cũng thật á khẩu, không hện mà cùng nhau thờ dài.

Hoàng hôn phía tây đã tắt hẳn, những rặng vàng phủ trên mái nhà dần được thay thế bởi một màu đen sâu thẳm. Khu phố A hôm nay nhộn nhịp hẳn lên, họ đều tụ họp ở nhà Lục Minh Minh chào hỏi gia đình mới. Bố cô đi chúc rượu, bà mẹ chưa gì đã quen hết chị em khu này. Lục Minh Minh đang chán nản thì đi Tiểu nha bên nói to:

“Ai nha...Nhà anh chị có con gái lớn nha. Giới thiệu chút để mọi người biết đi con!”

Trương Mỹ gạt đầu tươi cười:“Dạ vâng...Đây là tiểu Minh ạ, nó nhất lăm, mong các bác giúp đỡ...”

Thật tình, cô biết mà. Lục Minh Minh hít một hơi rồi đứng lên: “Cháu chào mọi người ạ! Cháu là Lục Minh Minh, 18 tuổi. Cháu rất cơ bắp nên khuôn vác được vật nặng, cháu khỏe nên không học võ cũng phòng thân được ạ. “

Nói xong, để chứng minh, cô nhanh nhẹn tiến đến, một cước nhấc cái bàn gỗ chú Tiểu đang bê: “Để cháu giúp ạ!”

Xung quanh thấy thế ò lên,có người còn nói: “Con trai tôi cũng nên nhờ nữ hiệp bảo vệ rồi. Hà hà...”

Trương Mỹ mặt tối sầm, mắt bắn tên về phía Lục Minh Minh. Cô cười trừ nhún nhún vai. Đó là còn chưa hết nha. Quá khứ của cô còn có giải nhất điền kinh, giải nhất ném bóng, vật ngã nhiều nam sinh, còn có trốn học đi đá bóng cùng các bạn nam trong lớp, vân vân và mây mây...

Ồ, quá khứ cũng thật “huy hoàng” đi!

Không khí bên ngoài thật náo nhiệt, nhưng có lẽ Lục Minh Minh hẳn không ngờ, bên trong một căn nhà rất gần, sẽ có một chàng trai khiến cô hối hận với quá khứ này...

Bạn đang đọc truyện *Để Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 2: Chú...đẹp trai(1)

Mãi đến tối muộn thì bữa tiệc chào hỏi hàng xóm mới kết thúc. Một nhà ba người kéo nhau đi dọn dẹp, mỗi người một tay một chân bận rộn không thôi, nhưng vẫn nói cười rất vui vẻ.

Phù... Vui thì vui cơ mà vẫn khá là mệt nha. Vậy là từ nay Minh Minh cô lại phải bắt đầu cuộc sống mới, làm quen bạn mới. À, có lẽ vẫn nên quen con trai thì hơn.

Lục Minh Minh nằm trên giường trần trọc nhớ nhà cũ. Không thể ngủ được, cô cứ lẩn qua lẩn lại, chân tay bứt rứt đá tứ tung, hàng lông mày nhíu lại rồi dần ra.

Ồ, bây giờ những cuộc đá bóng hay bóng rổ ở đó cô không góp vui được rồi! Thôi vậy, ngày mai đi mua quà kết thân nên mua gì nhỉ, ừm...

Ngáp một cái,chép miệng, cô đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Trương Mỹ đã vào phòng vỗ mông Lục Minh Minh cái đét: “Nha đầu, dậy đi. Bỏ mẹ phải đi rồi, dậy mẹ dặn đây!”

“Ồi hôm qua con ngủ muộn mà.Con muốn ngủ muốn ngủ, ngủ...”

Trương Mỹ ôm gáy: “Một là dậy, hai là ở nhà một mình, không có tiền sinh hoạt, con chọn đi. Mẹ đi đây...”

Trời đất! Vừa dọn chỗ mới đã bỏ cô lại rồi. Cô cũng thật đáng thương đi!

Bật dậy, Lục Minh Minh lăm nhăm: “Con còn chưa có vào đại học, đã bị vứt bỏ nhiều như vậy, bỏ mẹ không sợ có người hăm hại con sao?”

“Hồ hồ, con mà cũng biết sợ sao? Có lười biếng dọn dẹp thì có! Không nói nhiều nữa, bố vừa nhận được mới làm ăn lớn ở tỉnh bên. Lần này đi chắc lâu đó. Ở nhà ôn bài cho tốt, thức ăn thì học mà làm ngon đi, đừng có ta đi bao nhiêu ngày là ăn rau luộc, trứng luộc, thịt luộc bấy nhiêu ngày, đây là sinh hoạt phí...”

“Nó giống nam nhi mà, phải không con yêu. Mẹ con thật về chuyện, đi thôi bà không kịp bây giờ!”

Lục Bình kéo vali đứng đầu phòng gọi vào: “Bố về sẽ mua tạ cho con,ở nhà ngoan nhé!”

Trương Mỹ bắt lực vỗ vỗ vai con gái rồi quay gót đi. Chồng bà chắc chắn là muốn con gái điệu biến thành lực sĩ mà!

Biến đi biến đi, biến ra cái dạng ấy mà không lấy được chồng đi!

Đến chỗ của ông xã, bà nguyệt một cái, trực tiếp giật dỗi mà giật lấy hành lý của mình trong tay Lục Bình, đi thẳng ra cửa.

Lão Bình há miệng, về mặt đau khổ không thôi. Thôi xong, ông lại làm vợ yêu giận rồi!

Quay lại cầu cứu con gái, mắt long lanh nước, Lục Minh Minh buồn cười nháy nháy mắt rồi hắt hàm về phía mẹ.

Cha con thần giao cách cảm có khác, Lục Bình không chần chừ lần la lại gần đồ ngọt:

“A Mỹ xinh đẹp, để tôi mở cửa xe cho bà a, đừng thể nữa mà...”

“Ông là ông già đáng ghét!”

“Ha ha...” Chuyện đã êm xuôi rồi, cơ mặt lão Bình dần hằn ra, khởi động xe chờ vợ rời đi.

Nghe tiếng xe đã xa, Lục Minh Minh lắc đầu cười, thờ dài một cái, rồi bước xuống giường.

Hôm nay còn phải đi làm quen bạn mới mà. Trong đầu Lục Minh Minh tưởng tượng đến vài khuôn mặt đẹp như diễn viên, có thể nha, cô lập tức xốc lại tinh thần...

Bạn đang đọc truyện *Để Em Là Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chú...đẹp trai (2)

Tưởng tượng đến khả năng có nam bằng hữu đẹp trai, Lục Minh Minh lập tức xốc lại tinh thần.

Cô đi chợ từ rất sớm, không biết nhiều người trong khu thích gì nên khuôn về một đồng đồ ăn và đồ trang trí nhỏ dễ thương.

Nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm, Lục Minh Minh đi dọn dẹp nhà cửa, lát nữa thanh niên trong khu sẽ hẹn đến nhà cô rồi.

9 giờ sáng

Lục Minh Minh tâm tình phức tạp nhìn một màn trước mắt mình...

“Này nhóc kia! Cái đó Minh đại tí mua cho ta mà! Trả ngay!”

Chàng trai Vũ Quân 18 tuổi đang so đo với 1 thằng nhóc 7 tuổi, cũng thật hài hước đi.

“Tôi còn nhiều mà, tranh nhau làm gì vậy.” Lục Minh Minh quệt một giọt mồ hôi trên má.

“Kệ chúng đi tiểu Minh. Khu này nó là náo loạn nhất. À, chào em. Anh là Vũ Bằng, 20 tuổi, anh trai tên nhóc kia. Em cần gì cứ hỏi anh, giúp được anh sẽ giúp nhé!”

Nói rồi anh ngồi xuống bên cạnh Lục Minh Minh. Cô ngẩng lên, là một người con trai tuấn tú có nụ cười tỏa nắng, hàm răng trắng đều và đôi mắt hơi xếch biết cười nổi bật trên khuôn mặt góc cạnh. Nước da màu hơi nâu đỏ cùng nam tính, so với tên em trai Vũ Quân bằng tuổi cô mà lại trắng bóc kia thì ở Vũ Bằng cho người khác cảm giác an toàn hơn nhiều.

Lục Minh Minh cũng nở nụ cười:“Vâng, chào anh ạ. Vui quá anh nhỉ?”

Đám thanh niên thấy thể lập tức vào vào trêu đùa, lại cạy ma cũ bắt nạt ma mới mà bắt cô đem khai sạch sẽ nhân thân cùng quá khứ.

Trở trêu thay Lục Minh Minh ở đầu thì nơi đó dương thịnh âm suy, không có nổi một mống con gái nào.

Gần chục chàng trai mới lớn nghe xong cái quá khứ huy hoàng đó của cô thì sắc mặt biến hóa thành đủ màu, nụ cười xấu xa bên môi trở nên cứng ngắc, khóe miệng giật giật.

Tối qua tùm tùm thành một góc đánh giá cô đã nam tính rồi, nhưng không ngờ cô quá mức bá đạo như vậy. Sau đó, nghiêm nhiên cô được phong làm Minh đại tỷ.

“Anh sống ở đây lâu chưa,anh đang đi làm hay đi học vậy ạ?” - Lục Minh Minh hỏi Vũ Bằng ngồi bên cạnh đang nhìn cô mỉm cười ấm áp.

“Ừm, chỗ bình dân này anh tìm đến được một thời gian rồi, anh vừa học vừa làm mới có tiền nuôi tên tiểu tử vô lo kia đấy tiểu Minh.”

Lục Minh Minh cười cười, bỗng nhớ ra cái gì đó, hỏi Vũ Bằng:

“Căn hộ sát vách nhà em là ai sống vậy ạ? Từ tối qua cũng không thấy cửa mở nữa..”

Vũ Bằng mắt có ý cười:“Chủ nhà là một ông chú lập dị, ít khi xuất hiện em ạ”

Lục Minh Minh một phen nổi da gà. Sống sát vách là một người quái dị,nghe cũng hãi nha.

Tối trưa, ai mới về nhà nấy. Lục Minh Minh dọn nhà một chút, sau đó ăn bữa cơm thần thánh: rau luộc ăn kèm trứng gà luộc...

Trong từ điển nấu ăn của cô, chỉ có duy nhất một chữ “luộc” này. Li do quá đơn giản, đầu óc cô không có phức tạp, mà luộc chẳng phải là cách dễ dàng nhất sao?

Quả nhiên là một cặp trời sinh!

Ăn xong, cô quyết định đi học bài. Nhưng môn cô giỏi nhất là thể dục,môn văn hóa thì cần phải cố gắng 200% rồi

Lục Minh Minh buộc cái băng rôn tự chế lên đầu, bắt đầu chiến đấu với sách vở. Tuy nhiên, chưa được bao lâu, cô nghe thấy âm thanh quý dị phát ra từ nhà bên, ngày càng to.Cô lắc đầu, kệ đi..

30 phút sau, rốt cuộc không chịu nổi âm thanh í éo kia, cô đập bàn, mở cửa đi sang chào hỏi “ông chú” kia.

Lục Minh Minh ở ngoài cửa gỗ. Là gỗ,mà do cơ tay quá khỏe lại biến thành đập.

Một lúc sau, người bên trong mới ra mở cửa. Cửa còn chưa mở hết cô đã phát tiết:

“Chào chú! Cháu đang ôn thi đại học. Xin hỏi chú không phiền nếu bật nhỏ nhạc chứ chú...ú...ĐẸP TRAI!..”

Lời vừa dứt, Lục Minh Minh vội vã che miệng. Ôi không, nhất định là cô hoa mắt rồi! Nếu không ai giải thích giùm cô, tại sao lại biến ra một nam thần thể này?

Đáng cao gầy mà không yếu ớt, cũng phải trên 1m85 đi? Mắt một mí hút hồn, mũi cao, da trắng, phía dưới mắt phải có một nốt ruồi giọt lệ. Điều quan trọng nhất là còn đang làm động tác liếm môi?

Không biết qua bao lâu, giọng nói nam tính kéo cô về mặt đất:“Chú đẹp trai?”

Toàn thân tê liệt, Lục Minh Minh mấp máy: “Khô...không có gì, chú...à quên....đẹp trai...”

Bạn đang đọc truyện *Để Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Gặp gỡ nam diễn viên

Đồng Tiểu Nghị hạ mắt đánh giá người phía trước.

Mặt, khá dễ thương. Cái mũi nhỏ nhưng thẳng, môi hơi cong. Làn da trắng mịn có chút ửng hồng vì đang luộc củống.

Anh nhìn không được cười thầm trong bụng. Hắn là người này đã bị sắc đẹp của anh mê hoặc rồi! Khóe môi khẽ vẽ lên một đường cong rất nhẹ, lại có bao nhiêu phần thỏa mãn.

Khoan đã! Nhìn xuống hai cánh tay Lục Minh Minh, anh cư nhiên hít một ngụm khí lạnh.

Có phải tay con gái không vậy? Anh chưa từng thấy người con gái nào đồ như vậy cả.

Cuối cùng Đồng Tiểu Nghị đi đến kết luận: cô là một ăn số, mặt thì tạm được, cũng mặc quần áo hello kitty, vậy mà cơ bắp lại trái ngược 180 độ, tốt nhất không nên dây dưa.

Nghe rồi, Tiểu Nghị cất giọng: “Nếu không có việc gì thì tôi đóng cửa. Không tiễn!”

Lục Minh Minh rửa thầm trong lòng, sao lại háo sắc đến mức đó chứ, vội kêu lên:“Khoan đã!”

Động tác đóng cửa của Tiểu Nghị dừng lại. Lục Minh Minh nhìn thẳng vào mắt anh:“Tôi mới chuyển đến đây hôm qua, ở sát vách nhà anh. Anh có thể mở nhỏ cái nhạc í ới đó đi không, rất ảnh hưởng đến hàng xóm!”

Đồng Tiểu Nghị đen mặt: “Xin lỗi, cô vừa rồi gọi bản giao hưởng của Mozart là cái í ới sao?”

“Tôi không phải giáo viên âm nhạc, biết cái đó làm gì! Chỉ có ông chú như anh mới nghe thể loại ấy thôi. Xì!” Lục Minh Minh gán cổ chữa thẹn. Hỏi cô vận động viên chạy nhanh nhất thế giới là ai, cô chắc chắn không cần suy nghĩ. Nhưng hỏi cô về nghệ thuật, cô xin cời giáp đầu hàng!

Đồng Tiểu Nghị gằn từng chữ:“Tôi là ông chú sao?” Lại cạy vào chiều cao, nheo mắt cúi xuống mặt Minh Minh càng lúc càng gần.

Lục Minh Minh bị hơi nóng bức cho hoảng hốt, lùi lại phía sau một chút, xua tay:

“Không phải tôi, là anh Vũ Bằng nói người sống trong này là một ông chú lập dị mà...”

Khóe miệng anh nhướn lên: “Vậy cô hẳn là chưa gặp đã tin sao? Cũng hài hước đấy chứ!”

“Tôi thấy chẳng có gì là đáng cười cả. Là người mới thì ai nói gì chả tin. Tóm lại là phiền anh vận nhỏ một chút, cảm ơn. Tôi đang bận, chào anh!”

Nói rồi, cô xoay người chạy về, đóng cửa cái rầm, để lại một nam thần tức giận đến đỏ mặt phía sau.

“Tên khốn nhà anh còn không mau chui ra đây! Dám nói tôi là ông chú, huy hoại hình ảnh tôi trong mắt người khác! “Anh tức giận hét lên qua điện thoại.

Chỉ 2 phút sau, Vũ Bằng đã tới cửa, cười tóa nắng

“Tiểu Nghị a Tiểu Nghị, bớt giận đi được không? Anh chỉ đùa thôi, ai ngờ cô ấy tưởng thật mà...”

Lục Minh Minh đang mở cửa, định ra ngoài đổ chậu nước bẩn, nghe một màn kia thì không khỏi rùng mình.

Tiểu Nghị ư? Nam nhân gọi nhau như vậy, ừm, theo kinh nghiệm của cô thì...

Ồi trời đất ơi! Chẳng lẽ cô đang xem đam mỹ sao? Run run hé cửa ra một chút, cô lẻ mắt, thấy người Bằng ca gọi là Tiểu Nghị đang khoanh tay trước ngực, tóa ra khí chất hơn người:

“Từ nay không cho phép gọi tên thật nữa, gọi Mike như cũ đi!”

“Chẳng phải là về đây ở ăn sao, vẫn là nên gọi tên thật đi...” Vũ Bằng nói được một nửa bỗng giật mình: “A a, đừng nói với anh là cô bé ấy không nhận ra em là diễn viên nổi tiếng nha?”

Đồng Tiểu Nghị day trán: “Đừng là không có nhận ra...” Vũ Bằng cười khò lắc đầu, vỗ vỗ vai anh:

“Đồng Tiểu Nghị, chúc mừng đã ở ăn thành công.”

“Phụt! hahahaha...oái!”

Thôi xong, Lục Minh Minh tiêu rồi. Cái cửa chết tiệt lại phản chủ mà mở toang ra.

Hàn khí quanh Tiểu Nghị đã dày đặc rồi. Vũ Bằng cong mông đào thoát: “Hô hô, tôi còn có việc bận. Tôi đi đây, hai người từ từ làm quen đi.”

Anh vừa đi khỏi, Đồng Tiểu Nghị đã áp sát Lục Minh Minh:

“Cô vừa nghe được những gì, nói!”

“Cái gì mà Đồng Tiểu Nghị chứ, Tiểu Nghị, tiểu thụ, ô...haha...”

“Giỏi lắm!”

Anh nghiêng răng bước đến dồn cô vào tường. Lục Minh Minh nín hắt, bị giam giữ trong không gian giữa hai cánh tay anh, cô run rẩy không ngừng, mặt đỏ như táo chín. Thật nóng quá đi mất...

“Tên gì?”

“Lục Minh Minh...Ồi, anh nói xem chúng ta có thể đổi tên không?”

“Tên thật của tôi, cô chỉ được ghi trong lòng, không được phép gọi ra miệng!”

“Tôi đồng ý mà, anh thả tôi ra đã!”

Cô cúi gằm mặt không dám ngẩng lên. Anh hài lòng quay đi, nhưng bỏ lại một câu:

“Tiểu Nghị, 19 tuổi, chào hàng xóm mới.”

Nghe vậy, cô bất giác nở nụ cười:

“Lục Minh Minh, 18 tuổi. Chào anh, Tiểu Nghị.”

Bạn đang đọc truyện *Đế Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Sao anh hôn tôi?

Đêm đó ngủ Lục Minh Minh lại mơ về tên tiểu thụ đó mới lạ!

Ày, đến giờ cô mới biết mình vẫn giống con gái bị sắc đẹp cám dỗ nha.

Đã qua mấy ngày nhưng số lần cô gặp Tiểu Nghị chỉ đếm trên đầu ngón tay, bởi anh rất ít khi ra ngoài, đồ ăn cũng là do Vũ Bằng mang tới.

Chỉ có Bằng ca quan tâm, hay dẫn cô đi vòng quanh. Họ cũng hay tán gẫu trên điện thoại. Cô rất quý Vũ Bằng, coi anh như anh trai vậy.

Nhưng đối với Đồng Tiểu Nghị, Lục Minh Minh có cảm giác rất lạ, hay vô thức nhìn về phía bên nhà ấy...

Cốc...cốc...cốc...

Lạ nhì, sáng sớm mà sao đã có người gọi cửa rồi? Lục Minh Minh miệng còn ngậm bàn chải đánh răng ra mở cửa.

“A.. ằng a! “ (Á... Bằng ca!)

“Chào buổi sáng tiểu Minh. Anh gọi điện mà em không nghe máy nên anh qua đây, không làm phiền em chứ?”

“... ông ầu anh ọi em ột í...” (Không đâu anh đợi em một tí)

Lục Minh Minh lúng búng rồi chạy cấp tốc vào phòng tắm. Vũ Bằng phi cười, cô bé này thật là dễ thương. Anh bước vào nhà, ngồi xuống ghế nhìn quanh một chút, cũng khá ngăn nắp.

Bố mẹ cô vừa chuyển tới đã để cô một mình ở đây, quả không dễ dàng gì. Nhưng tiểu Minh rất mạnh mẽ, rất nhanh không có vấn đề gì cô không thích ứng được.

Lục Minh Minh dùng tốc độ ánh sáng vệ sinh xong, cười hi hi bước ra:

- “Có chuyện gì mà sớm vậy ca ca. Nhà em chưa kịp dọn còn bữa bộn quá, thật ngại quá!”

- “Anh mới là người phải xin lỗi không phải sao? Anh muốn hỏi hôm nay em có bận gì không, dành cho anh một ngày thì thế nào?”

Lục Minh Minh khó hiểu: “Bằng ca, em chỉ ôn bài thôi, không có gì quan trọng lắm. Nhưng anh nói có vẻ nghiêm trọng quá...?”

“.....”

-” Anh sắp phải đi công chuyện một chuyến, anh muốn cùng em và Tiểu Nghị chơi ngày hôm nay. “

- “ Đến anh cũng bỏ em mà đi sao? Em biết nói chuyện với ai bây giờ?..”

-” Anh đi sẽ về mà. Em còn có tiểu Nghị nha. “ Vũ Bằng cười, vẫn nụ cười ấm áp làm băng lạnh cũng phải tan chảy.

Lục Minh Minh bấu môi:“ Anh ấy có muốn tiếp xúc với ai đâu. “

“ Tên nhóc đó là chưa quen em thôi. Anh đây đã ném đủ sự lầy lội của nó rồi. “

“ Nhưng chắc em sẽ nhớ anh trai hơn.” Lục Minh Minh nhăn mũi, nghĩ đến khuôn mặt của Đồng Tiểu Nghị mà vui tính thì có vẻ không được đúng lắm.

Vũ Bằng nghe cô gọi là anh trai thì nét mặt biến đổi nhẹ, nhưng ngay lập tức cười cười:

“ Được rồi mà, em chuẩn bị đi, lát anh qua đón đi nhé! “

“ Vâng. “

Sau khi ra khỏi nhà Lục Minh Minh, Vũ Bằng gọi cho Đồng Tiểu Nghị:“ Tiểu Nghị, công ty gọi đến, việc đã giải quyết xong, anh lên xác nhận kí hợp đồng tiếp theo.”

“ Em biết rồi. Lát gặp nhau sau”

Trên phố xuất hiện hai nam một nữ thong dong thả bộ.

Lục Minh Minh đi giữa hai chàng trai cao lớn mà huyết sáo, chợt nhủ mày quay sang hỏi Đồng Tiểu Nghị:

“ Này, sao anh cứ bịt kín mít thế,tôi có bệnh truyền nhiễm gì đâu?”

-” Nói nhiều cũng là bệnh đấy! “ Đồng Tiểu Nghị nói qua lớp khẩu trang, giọng nói vì thế biến đổi không ít.

-” Khoan đã, a a a, chẳng lẽ anh...”

Lục Minh Minh tỏ tay vào anh. Phía dưới lớp khẩu trang, khoe miệng Tiểu Nghị cong lên một nụ cười. Cô bé ngốc cuối cùng cũng nhận ra anh rồi!

“ Không lẽ anh là tội phạm bị truy nã sao?”

Lời vừa thốt ra, đặc ý biến mất, anh đen mặt:

“ Vậy thì tôi sẽ phạm tội với cô đầu tiên đấy, muốn không hả?”

Lục Minh Minh lè lưỡi cười tít mắt, nhìn quanh rồi lại hỏi Tiểu Nghị:

“ Anh nói xem họ có nhìn chúng ta thành ba chàng trai không? “

“ Biết vậy là tốt. Từ nay chú ý đến ngoại hình một chút! “ Đồng Tiểu Nghị liếc xuống. Lục Minh Minh nhăn mũi thụi một cú vào tay tiểu Nghị. Vũ Bằng cười lớn:

“ Đấy! Tiểu Minh, em cứ từ từ ném khố đi, còn giờ chúng ta về ăn trưa thôi!”

Ba người kéo nhau về nhà tiểu Nghị. Đây là lần đầu tiên Lục Minh Minh vào đây.

Nhà ngăn nắp quá, lại có nhiều cái giống như là cúp, nhưng cô không rõ là anh đoạt giải lĩnh vực gì.

Vũ Bằng nhất định không cho Lục Minh Minh vào bếp, lại lôi Tiểu Nghị vào. Trong lòng có thờ phào, để họ biết cô chỉ biết luộc thì mất mặt chết đi được!

Rất nhanh, bữa ăn đã được dọn ra. Lục Minh Minh mở lớn hai mắt. Nếu không phải cô mắt thấy tai nghe thì đã tưởng đây là gọi nhà hàng tới rồi!

Vũ Bằng đưa bát cho cô: “ Anh là bảo mẫu của tên này mà, nó không biết làm gì đâu. “ Cô nghe vậy thì cười, còn Đồng Tiểu Nghị thì không nề tình đá Vũ Bằng một cước.

Bữa nay ăn cùng Đồng Tiểu Nghị làm cô khá ngại, cứ cầm cái gặm mãi một miếng.

Chợt anh gấp vào bát cô: “ Làm khách nên ăn nhiều một chút! “ Xong anh làm như không có gì tiếp tục ăn, mà cô thì đã đỏ mặt: “ Cảm..Cảm em. “

Vũ Bằng thấy thế cũng không chịu thua,gấp vào bát Lục Minh Minh: “ Phải, em ăn nhiều một chút! “

Kì thật, sao cô lại thấy hai người này như đang chiến tranh âm thầm vậy? Bỏ đi, làm gì có chuyện đó chứ....

Ăn xong, Lục Minh Minh phụ trách rửa bát. Ngoài nhà, Đồng Tiểu Nghị và Vũ Bằng cùng nhau đấu khẩu, mỗi người một câu làm cô không nhịn được mỉm cười.

Đến chiều, Lục Minh Minh cùng tiễn Vũ Bằng. Trước khi đi, anh nói với Tiểu Nghị:

“ Tiểu Nghị sang ăn cơm nhà tiểu Minh lúc anh đi nhé! Tất nhiên là phải lo chuyện tiền bạc rồi.”

Lục Minh Minh đang định từ chối, Vũ Bằng đã kéo lại nói nhỏ:

“ Vụ làm ăn này lời lắm, tiền nó không thiếu đâu, em cứ thoải mái!”

Nghe vậy, hai mắt cô sáng lên, chỉ còn nhìn thấy chữ “ tiền “. Hắc hắc, có tiền quỹ đen, cô có thể giấu mẹ mua vài thứ hay ho rồi.

“ Tôi không ăn cùng cô đâu mà đắc ý.” Đồng Tiểu Nghị nhìn biểu cảm như sắp chảy nước miếng của cô, lạnh lùng buông một câu.

“ Đi mà, ăn đi mà... “

Lục Minh Minh đã hoàn toàn quên mất việc mình mù nấu ăn mất rồi.

“ Không! Tôi sẽ gọi đồ ăn sẵn “ Đồng Tiểu Nghị chẳng niệm tình.

“ Được rồi, tự giải quyết đi, anh đi đây!” Vũ Bằng nhìn cặp đôi oan gia một lúc lên tiếng rồi khởi động ô tô.

“Tạm biệt anh.”

Lục Minh Minh vẫy tay nhìn chiếc xe đi xa. Cô gần người nào đó, đi lên trước.Đồng Tiểu Nghị buồn cười đi ngay sau.

Bỗng nghe tiếng giày cao gót không xa, anh nhìn thấy cô gái tóc vàng tiến lại gần, từ xa nghĩ ngờ gọi: “Mike?!”

Trong một giây, anh vội kéo Lục Minh Minh lại nép vào tường.

Cô vừa mở miệng hỏi: “Bỏ ra!” thì đã bị một thứ thật mềm chặn miệng lại..

Cô...Anh hôn cô sao? Lục Minh Minh như mất hồn, nhắm tịt mắt, trong lòng nổ tung một tiếng. Đây chính là nụ hôn đầu tiên của cô sau 18 năm.

Cô gái tóc vàng ghé nhìn một chút, thấy vậy nghĩ mình nhìn nhầm người, xoay gót rồi đi.

Lục Minh Minh đến thờ cũng không dám, tuy chỉ là chạm môi, nhưng với cô đây là một bất ngờ trí mạng. Một lúc sau, Đồng Tiểu Nghị mới buông cô ra, nét mặt bối rối.

“Sao....sao anh hôn tôi?” Lục Minh Minh mím môi, giọng nói run rẩy kịch liệt.

“Xin lỗi, tôi sẽ giải thích sau. Tôi đồng ý ăn chung với cô, chỉ phí tôi lo được chứ?” Đồng Tiểu Nghị đang bối rối nhưng vẫn rất nhanh dùng tiền để lấp liếm.

Lục Minh Minh nghe vậy lại háo hức, cộng thêm tim đập loạn xạ, không ngờ nụ hôn đầu lại trao cho trai đẹp, quả không hối hận mà gặt đầu:

“Anh đã hứa rồi đấy!”

“Ừm... đi về thôi.”

Đồng Tiểu Nghị lần này lại đi trước, Lục Minh Minh theo sau.

Nhưng có điều cả hai đều nhếch khóe miệng, đặt nhẹ tay lên môi mình.

Bạn đang đọc truyện *Để Em Là Chính Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Vòng một của cô

.....

Lục Minh Minh duy trì trạng thái đứng hình trong căn bếp nhà mình cỡ khoảng ba mươi phút rồi.

Nguyên nhân là, có một nam thần đẹp trai ngồi ngồi đang thành thực sử dụng dao thớt mà nấu ăn!

Đồng Tiểu Nghị thân ảnh cao lớn, bên trong mặc áo phông tùy tiện, trông có vẻ bất cần một chút, bên ngoài thể nhưng lại quấn một chiếc tạp dề màu hồng phấn, dây áo buộc hồ hững nơi vòng eo thon nhỏ...

Nhìn thế nào cũng vẫn ra dáng là một người đàn ông hoàn hảo của gia đình.

Theo từng động tác của anh, những âm thanh lạch cạch vang lên tựa như bản nhạc thời niên Lục Minh Minh.

Cô đứng bên cạnh Đồng Tiểu Nghị, hơi ngẩng mặt lên, đôi môi nhỏ hé ra mặc kệ theo bản năng, hàng lông mày nhướng cao, lông mi đen dày khẽ chớp, đôi mắt mơ màng soi từng chi tiết trên khuôn mặt không góc chết của anh.

Ngay đến cả da mặt cô trước đây rất là dày, vậy mà chẳng hiểu sao từ khi chuyển đến đây lại như mỏng đi vài phần, ví dụ ngay lúc này nó đã hồng lên hai máng lớn. Lục Minh Minh hiện tại cái gì cũng không để ý, chỉ có bối rối cùng ngại ngùng, ngưỡng mộ người con trai trước mặt.

Mà cái biểu tình này, Đồng Tiểu Nghị đã thu hết vào đáy mắt, vô cùng thỏa mãn lòng tự tôn, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng, chăm chú nấu ăn.

Đến khi mọi khâu chuẩn bị đã hoàn tất, anh mới nhếch khóe miệng, đôi mắt một mí nheo lại quen thuộc, cất giọng nhàn nhạt mà giễu cợt:

“Thế nào? Học nấu ăn mà thức ăn không nhìn, đi ngắm thầy giáo đã đủ chưa? Tôi sẽ tính phí hao mòn khuôn mặt đẹp đẽ của tôi đấy!”

Lục Minh Minh gạt mình “a” “khẽ một tiếng, tâm hồn đang trên mây mới trở về mặt đất. Đồng Tiểu Nghị khẽ mỉm cười, chỉ vào miếng thịt heo đã được tẩm ướp tỏa mùi thơm phức nói:

“Bỏ đi, các bước trước coi như tạm qua, sau này sẽ bổ sung. Bây giờ cô mau đem nó đi chiên đi.”

Lục Minh Minh hết nhìn miếng thịt, lại nhìn qua chảo dầu đang sôi sục trên bếp ga, hơi sợ mà hít sâu một hơi.

Cô chưa bao giờ làm cái này cả, trước nay đều chỉ đổ nước, đun vung rồi đợi thịt chín là xong mà, rất là an toàn gọn nhẹ.

Vì lo lắng nên sắc mặt cô hơi tái đi, mồ hôi lấm tấm trên trán, tay chân cứ xoắn xuýt hết cả lên. Đồng Tiểu Nghị nhận ra điều này, trực tiếp nắm lấy bà vai cô lại gần cái chảo.

“Nó sẽ bắn vào tôi mắt, nóng lắm, tôi sợ....” Lục Minh Minh run run quay lại nhìn anh.

“Không sao, tôi sẽ dạy cô.”

Nói rồi, Đồng Tiểu Nghị đứng phía sau cầm tay Lục Minh Minh gấp miếng thịt nhẹ nhàng bỏ vào chảo.

“Cô phải làm như thế này mới không bị bắn lên người”

“Ừm.” Dù đang sợ mím môi thành một đường thẳng, Lục Minh Minh lại bất giác dò bưng mặt, tim đập loạn xạ không đếm được nhịp nữa rồi. Tư thế này quả thực vô cùng là mờ ám. Nếu có phóng viên ở đây, cô cam đoan hình ảnh hai người bọn họ sẽ được làm trang bìa của tạp chí “Gia đình hạnh phúc” “mất!

Quả thật không ngờ Đồng Tiểu Nghị lại biết nấu ăn giỏi như vậy, bởi vì anh từ nhỏ đã phải tự lập rồi. Hôm đó Vũ Bằng nói anh không biết làm gì hoàn toàn là trêu chọc, chà trách bị đá đau một cú, đáng đời mà!

“Này, Tiểu Nghị...A xin lỗi, tôi không được gọi anh như vậy.”

Lục Minh Minh ngửa khuôn mặt vừa nóng vừa đỏ lên nhìn Đồng Tiểu Nghị ở ngay sát phía sau. Anh cúi mặt xuống, khoảng cách với mặt cô rất gần khiến anh cuối cùng cũng nhận ra tư thế thân mật của hai người.

Ngực trái bỗng nhiên cũng nhói một cái, anh ho khan một tiếng, thấp giọng:

“Ừm, khi có hai người thì gọi vậy cũng được. Có vấn đề gì vậy?”

“A...không, không có gì.” Lục Minh Minh cúi mặt lắc lắc đầu.

Đồng Tiểu Nghi vừa lật thịt vừa nhìn cô, lại phát hiện tuy cô cơ bắp nhưng khi gọi tên anh lại vô cùng dễ nghe. Cũng là lần đầu tiên anh cho phép một người con gái lạ gọi tên thật của mình.

Mà Lục Minh Minh tâm tình đã sớm trôi theo tiếng xèo xèo của thịt rồi. Cô nhớ lại lí do tại sao bây giờ hai người bọn họ lại thành ra ở trong bếp như thế này.

Tất cả là vì...vòng một của cô!

Đó là mấy ngày sau khi Đồng Tiểu Nghi sang ăn cơm nhà cô, tất nhiên cô đã bày ra khuôn mặt khá ố mà thu tiền với cái giá trên trời.

“Lục Minh Minh, bộ cô không biết chán sao? Đã cho tôi ăn đồ luộc mấy ngày nay rồi.”

Anh nghiêng răng nheo mắt, gõ gõ xuống mặt bàn bày toàn đĩa luộc, toàn thân tỏa ra mùi nguy hiểm. Lục Minh Minh trong lòng cũng cảm thấy vô cùng có lỗi, nhưng lại giữ thể diện không dám nói tài nghệ có hạn của mình. Đào mắt một vòng, cô cuối cùng lại thần nhiên nghĩ ra cái cớ:

“Ồ, tôi nghe nói ăn nhiều dầu mỡ sẽ tổn thọ, vậy nên tốt bụng muốn kéo dài tuổi thọ cho anh đó.”

Đồng Tiểu Nghi ngồi vắt chân, tay vẫn gõ trên bàn ăn, liếm môi theo thói quen. Nghe lí do của cô thì không khỏi nhếch một bên mép “hừ” một cái mà hỏi:

“Chứ không phải cô chỉ biết nấu như này mà không dám nói sao?”

Lục Minh Minh chợt dạ, nhưng vẫn mở to mắt mà cãi:

“Tất nhiên là không phải rồi! Tôi là tốt bụng, tốt bụng thôi, haha.”

Anh đưa mặt lại gần: “Thật chứ?”

Cô gấp một miếng rau luộc, không ngẩng lên quả quyết gật đầu: “Thật!”

Toàn bộ các cơ mặt Đồng Tiểu Nghi ngập tràn chế giễu:

“Ồ, chế độ ăn tuyệt vời như vậy bảo sao cô cơ bắp khỏe mạnh thế này.”

Lục Minh Minh nở mũi chăm chú đưa miếng trứng luộc vào miệng: “Chuyện, cảm ơn!”

Anh càng ngày càng rõ ý cười trong giọng nói:

“Nghe nói mô thịt phát triển thì mô mỡ sẽ không phát triển nữa.”

“Ồ vậy à, nhưng cái đó có liên quan gì đâu?” - Lần này cô vò một miếng cơm to vào miệng, cái này cũng tính là đồ luộc, chuẩn gạo luộc.

Khóe miệng nhếch một bên của Đồng Tiểu Nghi đã lên hết cỡ rồi, phun ra một câu cuối cùng:

“Mà ngực của phụ nữ lại chủ yếu được cấu tạo từ mô mỡ.....”

“Phụt... tttttttttt...”

Hay rồi, toàn bộ số cơm Lục Minh Minh vừa cho vào giờ bị phun hết ra đằng trước, mà phía trước không là gì khác ngoài khuôn mặt đang cười nhạo của anh bạn Đồng Tiểu Nghi.

Anh cắn chặt răng, nhắm chặt mắt, muốn rửa cũng không được, vì miệng và mắt đã bị bao vây bởi cơm dính nước miếng của cô rồi!

Lục Minh Minh ho sặc sụa một trận, tên biến thái này nói nhiều như vậy, mục đích cuối cùng chính là chê cô không có ngực!

Đáng ghét! Vòng một chính là điểm nhạy cảm của con gái, cũng giống như lỗ nhĩ của con trai, vậy mà anh dám?!

Nhưng khi ngẩng lên, nhìn thấy khuôn mặt đau khổ biến dạng của Đồng Tiểu Nghi do mình gây ra, cô lại bật cười, vào nhà tắm lấy ra một cái khăn ướt mà bước đến lau mặt cho anh, vừa lau vừa lăm bằm:

“Đáng đời nhà anh, ai bảo nói với con gái như vậy!”

Nói xong, cô mới phát hiện hành động và lời nói của mình lúc này y như vợ nhỏ đang mắng yêu chồng vậy!

Mà Đồng Tiểu Nghi cũng không ngờ Lục Minh Minh lại lau nhẹ nhàng như vậy, người cứng đờ ra. Cuối cùng, vẫn là anh nói trước, nhưng có thể nhận ra sự bối rối trong đó:

“Tôi về tắm.”

Tối hôm đó, Lục Minh Minh vui đầu trong gối mà nhớ lại, chợt bật dậy nhìn xuống vòng một. Đúng là có hơi nhỏ thật...

Ngày hôm sau, cô chặt vật mấy tiếng đồng hồ trong bếp, cuối cùng cũng dọn được một bàn ăn. Sau bữa ăn, Đồng Tiểu Nghi vừa cắn đu đủ vừa hỏi:

“Đã có tiến bộ, nhưng sao hôm nay toàn đu đủ vậy? Đu đủ xào,nộm đu đủ, giờ cũng trắng miệng đu đủ luôn?”

“À, nghe nói ăn đu đủ ngực sẽ to hơn” Cô thần nhiên trả lời

“Phụt...ttttt...” Lần này người phun ra là Đồng Tiểu Nghi, người hứng chịu là Lục Minh Minh.

Vậy là hòa, tôi không nợ anh, anh không nợ tôi!

Đồng Tiểu Nghi đứng dậy lau mặt cho cô, vì đu đủ vào hết mắt nên cô không thấy nụ cười tươi như hoa của anh khi buông một câu: “Ngốc!”

Cô dùng tay véo anh, không ngờ lại véo vào bụng. Anh bất lấy tay cô nói: “Ngày mai tôi dạy cô nấu ăn.”

Lục Minh Minh bị đắm chìm trong câu nói ấy, vô hồn gật gật đầu.

“Thịt đã chín tới, gấp ra cho ráo dầu nào!”

Đồng Tiểu Nghị thấy cô đang miên man suy nghĩ, vươn mặt lên chút nữa, một tay cầm đĩa, một tay gấp thịt.

Mà Lục Minh Minh bị câu nói này làm cho giật mình, quay mặt lại, vừa xinh đôi môi anh đào chạm vào má Đồng Tiểu Nghị....

Bạn đang đọc truyện *Để Em Là Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Trở nên thân quen

.....

Thời khắc môi chạm má, đôi bạn trẻ lần đầu tiên có chung một thế giới quan. Đó là, quái, thời gian có phải hay không đã ngừng trôi rồi?

Ông trời ơi, ông cũng thật biết chiều người đi!

Giờ sao đây, cô nên quay đi trước hay để anh chủ động?

Giờ sao đây, anh nên phản ứng thế nào? Trêu chọc cô chưa then? Hay làm như không có chuyện gì? Hay...

Tuy đại não của hai người suy nghĩ khác nhau, nhưng hành động đều là....không có hành động gì, là bất động.

Không biết qua bao lâu, chỉ biết Lục Minh Minh đã chớp đến hồng cả mắt, Đồng Tiểu Nghị rốt cuộc cũng tự động rời khuôn mặt hoàn mỹ khỏi đôi môi mềm mại của cô.

Anh đứng thẳng người dậy, tắt bếp, đặt đĩa thịt xuống, nheo mắt chăm chọc:

“Ồ, thầy chỉ là dạy nấu ăn thôi, có cần cảm kích mà tặng món quà bất ngờ như vậy không?”

Anh cười gian tà, vỗ vỗ cái đầu đang cúi gằm của cô, lại khom lưng xuống áp sát cô, trò trò vào bên má còn lại:

“Hay là tặng thêm lần nữa cho cân hai bên đi. Nha?”

Cân cân cái đầu nhà anh! Tôi đang nóng đây, mặt đỏ sắp chiến được trứng rồi!

Lục Minh Minh trừng mắt, bậm môi lấy tay đẩy gương mặt Đồng Tiểu Nghị ra xa: “Anh có thể biến thái hơn được không, quá là bề ngoài lừa người!”

“Dọn cơm đi, đói muốn chết rồi!” Đồng Tiểu Nghị tháo tạp dề, vừa dứt tay vào túi quần vừa quay lưng đi về phía bàn ăn. Có trời mới biết vừa rồi anh hồi hộp như thế nào! Đường đường là một diễn viên, vậy mà trước mặt cô gái này lại thật khó để che giấu cảm xúc.

Lục Minh Minh bâu môi, quay ngoắt lại giờ lên ngón giữa. Thế nhưng cô nhìn thấy bờ vai của anh, cứ thế, từ phía sau, nhô lên rồi hạ xuống, rất nhẹ.

Lục Minh Minh tin vào khoảnh khắc vừa rồi, tựa hồ có một chiếc lông vũ vô cùng nhẹ nhàng mà chạm vào đáy lòng cô.

Phải, cô không có hoa mắt. Đồng Tiểu Nghị vừa thờ phào một cái, chính anh cũng bối rối, chỉ là cố tình trêu chọc cô để xóa đi không khí gượng gạo giữa hai người, rất nhanh giúp cô không còn xấu hổ nữa.

Lục Minh Minh không rõ cảm giác vừa dâng lên trong lòng là gì. Anh quá tâm lý! Cô hạ mắt nhìn đĩa thịt trước mặt, đôi môi đỏ tím tím cười.

“Còn làm gì ở đó vậy, thật là chậm như rùa.” Tiếng người nào đó bên bàn ăn bắt đầu vang lên.

“À, tôi đây tới đây, thầy nấu nhiều món ngon quá, nhìn đã thèm rồi. Hôm nay trò phải ăn gấp đôi mới được!” - Cô gái vừa rồi còn giờ lên ngón giữa giờ phút này lại quay sang mà nịnh bợ anh.

Đáp lại cô là một cái liếc mắt đầy nghi ngờ, anh hất mặt: “Cô có bị chập điện ở đâu không đấy? Thái độ quá tốt rồi?”

Lục Minh Minh nhăn mũi mà liếc mạng lác đầu, cô thật lòng cảm kích.

Hai người cứ người một câu ta một câu, kết thúc bữa ăn đầu tiên hầu như là anh nấu cho cô.*****

Những ngày tiếp theo Lục Minh Minh bận tới mắt. Ngày thì dọn dẹp nhà cửa, đi siêu thị cùng anh mua đồ học nấu ăn. Cảm nang nấu ăn của cô nhanh chóng tăng cấp, cái đó khi nào phải khoe với mẹ mới được.

Còn đêm đến thì cô đích thực giống như một con cù mà lao vào học bài, quả thật vô cùng gian nan. Vì thế mà gần đây thường thấy một bạn gấu trúc với đôi mắt thâm quầng, thần trí lơ mơ, quần áo ngủ nhăn nhúm ra mờ cửa mỗi lần Đồng Tiểu Nghị qua cùng ánh sáng.

Anh lúc đầu cười cười, túm cổ cô đẩy vào phòng tắm, chống tay vào hông mà chế giễu: “Con gái mà ngày nào cũng ngủ nướng như con nít vậy, đến chịu cô!”

Lục Minh Minh ở trong bên trong mà lầm nhảm: “Còn không phải là vất vả cả ngày cả đêm sao? Tôi có nhàn nhả như anh sao? Anh giỏi thì qua học khuya giùm tôi luôn đi?”

Đồng Tiểu Nghị luôn luôn là người phải lên tiếng cắt đứt bài ca thê lương đó. Lẽ ra không nên chọc vào cô, nhưng dường như đã trở thành thói quen của anh mỗi sáng.

Cũng đã có lần Lục Minh Minh quá căng thẳng, sau khi nghe anh phân nản thì đã lớn tiếng: “Anh không thích thì đừng qua đây nữa, anh biết nấu ăn mà, tôi tự lo được!”

Khi ấy, cô thờ hồn hên mà ngẩng lên nhìn anh. Đồng Tiểu Nghị cũng hạ mắt, hai người yên lặng một lúc lâu, đôi mắt anh đẹp tình lặng nhìn sâu vào viên mắt đỏ hoe của cô gái trước mặt.

Một lúc sau, anh thở dài một cái, véo má cô xin lỗi rồi đi thẳng vào bếp làm bữa sáng. Không qua đây nữa ư? Không được, vì anh hình như đã bắt đầu trở nên thân quen rồi.

Trung tâm thành phố S.

Vũ Bằng từ cuộc họp đi ra ngoài, cầm điện thoại giờ lên. Anh đi đã lâu như vậy mà cô bé tiểu Minh không hề nhắn tin gọi điện, không khéo lại bị tên Tiểu Nghị kia cướp mất rồi.

Mấy lần nói chuyện với Đồng Tiểu Nghị, cứ hỏi thăm về cô anh chỉ như cười như không đáp: “Cô ấy vẫn ổn.”

Nghĩ đến đây, Vũ Bằng có vẻ hơi mất tự nhiên, anh phải mau chóng quay về, lấy lại một chút quan tâm của cô mới được.

Trở về khách sạn, anh tắm rửa một chút, mặc áo tắm đi về phía đầu giường cầm lấy điện thoại, bấm dãy số của Lục Minh Minh.

Bên này, có hai người đang đấu khẩu trong bữa ăn, chợt tiếng kêu điện thoại vang lên. Lục Minh Minh rời bàn ăn, nhấc cái điện thoại, vừa nhìn vào màn hình cô đã phấn khích reo lên, gương mặt rạng rỡ một nụ cười tươi tắn. Cô không chần chừ ấn vào nút nghe: “Ồi, Bằng ca, lâu lắm rồi không thấy anh, em nhớ anh chết đi được! “

Vũ Bằng cũng cười tóa nắng, nụ cười của anh có thể đồn tim bất kỳ cô gái nào: “ Nhớ anh mà không thèm liên lạc với anh, chắc mãi chơi cùng Tiểu Nghị rồi? “

“ Em cóc thèm đâu, đáng ghét lắm “ Cô vừa bĩu môi vừa nguyệt Đồng Tiểu Nghị. Trong một khắc, anh bỗng cảm thấy mình giống như người thừa ở đây vậy. Cô chưa bao giờ bày ra biểu cảm đó trước mặt anh. Vậy mà lại đang làm nũng với quản lí của anh, anh trai kết nghĩa của anh.

Hai người kẻ tung người hứng, muốn ồn ào bao nhiêu có ồn ả bấy nhiêu.

Đồng Tiểu Nghị nhìn bàn ăn, tự nhiên khó chịu mà ném đôi đũa xuống, đi ra sô - pha mở ti vi âm lượng to hết cỡ, to tra tấn lỗ tai người khác. Đến nỗi chỉ qua cái điện thoại thôi mà Vũ Bằng phải nhú mày hỏi: “ Có chuyện gì vậy?”

Lục Minh Minh nhắm tịt mắt hét lên: “ Anh bị bệnh hả, không thấy tôi đang nói chuyện sao? “

Đồng Tiểu Nghị tắt ti vi, lần này lại bước đến giật lấy điện thoại từ tay cô, day day trán mà cất giọng nhàn nhạt: “ Hai người đã nói chuyện hơn một giờ rồi còn chưa chán sao? Cúp máy đây, cô ấy còn phải học bài! “

Nói rồi còn chưa để Vũ Bằng kịp phản ứng, anh đã tắt máy ném sang một bên.

Lục Minh Minh há hốc miệng tức điên lên, nhưng lời chưa kịp nói ra đã ngay lập tức nuốt vào trong, vì anh nheo mắt lại, thì thảo bên tai cô đe dọa sẽ bắt cô hậu tạ việc dạy nấu ăn bằng nụ hôn như hôm trước!

Lục Minh Minh cảm thấy vành tai có một luồng tê rần lan đi khắp cơ thể. Từng từ anh nói ra mang theo hơi gió phả xuống, khiến nó đó lựng lên. Cô xấu hổ mím môi, vỗ vỗ lên vai anh cùng gắt nhẹ đầu ra hiệu đã thua, Đồng Tiểu Nghị mới thỏa mãn mà rời khỏi.

Nhìn bóng lưng anh hài lòng ra về, cô bỗng thắc mắc tại sao anh lại phản ứng mạnh như vậy. Chợt có một chữ “ ghen “ lòn vồn trong đầu khiến cô rùng mình lắc đầu, không còn tức giận nữa mà chuyển sang cười nhạo bản thân quá ư là ảo tưởng.

Vũ Bằng sau khi bị cúp điện thoại thì thờ dãi. Tính cách Tiểu Nghị anh biết rõ, chỉ với những người thân quen anh mới bộc lộ tính cách thật, bằng không sẽ chỉ luôn thấy một diễn viên lạnh lùng và cao ngạo.

Vì vậy tất nhiên có rất nhiều kẻ đồ kị với Đồng Tiểu Nghị. Trong đầu Vũ Bằng nghĩ đến một người, chính hắn gây ra hiểu lầm lớn giữa Tiểu Nghị và công ty lần trước, đột nhiên có dự cảm không lành...

“ Shit! “

Ở một tòa nhà trong thành phố, có một thân ảnh cao lớn, đôi mắt độc ác dưới hàng lông mày rậm rạp đang dò ngầu lên vì giận dữ. Hắn đập một tên đàn em áo đen giữa một hàng người đang quý gối khiến hắn ngã sấp trên đất mà gằm lún: “ Một lũ ăn hại! Tìm một thằng nhãi nhép mà cũng không ra! Tự chúng mày nhận hình phạt đi!”

Những tên mặc đồng phục màu đen cúi gằm mặt, bàn tay gắt gao nắm thành quyền, khốn khổ kêu van, xin ông chủ thêm một cơ hội để lấy công chuộc tội. Người đàn ông dựa lưng vào ghế xoay, hít một hơi thuốc lá rồi nhả khói vào không trung, gần từng tiếng: “ Phải tìm ra nó trước khi nó đóng bộ phim tiếp theo, nếu không các người biết kết quả rồi đấy, nghe rõ chưa?! “

Ba chữ cuối cùng thanh âm của hắn như phóng đại đến cực hạn, khiến ai cũng giật mình kinh sợ, không rét mà run.

“ Vâng! Xin ngài yên tâm! “ - Tiếng hô đồng thanh vang lên, những bóng đen to béo cúi đầu chào rồi đi ra ngoài.

Người đàn ông nhịp nhịp ngón tay lên thành ghế, cười nửa miệng, tóa ra sát khí chết người: “ Mike này, cứ chờ rồi xem, mày mãi mãi không yên ổn được với tao đâu. Ha ha ha...”

Tiếng cười ghê rợn vang vọng khắp căn phòng tối.

Bạn đang đọc truyện *Để Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Bị theo dõi

Ánh nắng vàng nhạt buổi ban mai nhảy nhót trên bầu cửa sổ, xuyên qua bức rèm màu trắng ngà đang lay động nhẹ nhàng theo con gió. Vài tia đi vào phòng mon tròn những sợi tóc đen mềm bay lất phất, chiếu lên khuôn mặt đang say ngủ của Lục Minh Minh, truyền đến một tầng nhiệt nóng bỏng. Cô nhủ hàng lông mày đen dài vì chói, lông mi dày khẽ rung, đôi môi đỏ căng mọng sau một đêm hơi chu ra, cuối cùng cũng duỗi thẳng người, vươn vai mà mở hé mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Uy, trời đã sáng to lâu rồi mà. Lục Minh Minh bật dậy, lâu lắm rồi cô chưa tự mình thức giấc vào buổi sáng như hôm nay. Bởi vì Đồng Tiểu Nghị đã bị cô mặc định là cái đồng hồ báo thức, sáng nào nghe anh ở ngoài cửa gõ có mới lồm cồm bỏ ra.

Lạ thật, đã muộn vậy rồi sao anh còn chưa tới nữa? Ngó nghiêng từ phía một lúc, cô chợt nhớ ra, quơ tay lần mò điện thoại dưới gối. Vừa mở máy lên, hiện ra trước mắt cô là danh sách dài có đến n cuộc gọi nhớ, mà người gọi không ai khác là Đồng Tiểu Nghị.

Không thể trách cô được, đêm qua học bài một quá mà ngủ quên trời quên đất. Lục Minh Minh chép miệng, đang định gọi lại thì thấy một tin nhắn ở thông báo cuối cùng: “ Con sâu ngủ đại giấc, tôi có công việc phải làm, hôm nay chưa thể về, không cần phải nhớ tôi! “

Cô nhấm môi khẽ hứ một tiếng, nếu có anh bên cạnh cô đã nhéo cho một cái đau rồi. Cái tính cách gì vậy không biết! Nhưng mà vắng anh ở đây, Lục Minh Minh bỗng cảm thấy hơi trống thiếu thật, tâm tình sáng sớm cũng không có tốt. Lục Minh Minh bước xuống giường, căn nhắc một mình: “ Cái tên ranh rồi suốt ngày mà tự dung có việc gì không biết, thế giới sắp loạn rồi chẳng? “

Nói mới nhớ, cô vô cùng tò mò nghề nghiệp của anh, cổ tình hỏi anh cũng chỉ chung thủy nói đang thất nghiệp. Lại có vài lần anh hỏi ngớ ngẩn kiểu “ Cô không biết tôi thật à? “ Lục Minh Minh thành thực gật đầu, anh lại nguyệt cô giận dữ một lúc. Cái người này, hỏi thì không nói, lại bắt người ta biết mình, thật khó chiều! Tóm lại, cách mạng vẫn chưa thành công, đồng chí cần cố gắng hơn nữa!

Chỉ có một mình nên bệnh lười của cô lại tái phát, nhịn ăn sáng mà đi thu dọn nhà cửa ngay. Cô cầm cái chổi lông gà phe phẩy trước tù, miệng nhỏ chu ra huyết sáo, vô cùng có nhả hứng.

Trời mới lúc một cao hơn, nắng ngày càng gay gắt, rất nhanh đã đến giờ nấu bữa trưa. Lục Minh Minh lại vô thức cầm điện thoại gọi cho Đồng Tiểu Nghị, trước đây luôn đi chợ cùng anh, hiện tại là cảm thấy có chút không quen.

Nhưng đáp lại cô là tiếng “ tút tút “ kéo dài, cô đi ra cửa nhìn sang phía nhà anh. Cửa đã khóa, lòng cô cứ bồn chồn. Lục Minh Minh hạ mắt, tay nắm chắc điện thoại. Dù sao anh cũng chỉ ăn cùng cho đến khi Bằng ca về thôi, cô cũng nên quay về thườ trước dân đi.

Thăm thờ dài một cái, Lục Minh Minh toan cất bước quay vào trong nhà thì phía sau vang lên tiếng Vũ Quân. Cậu vừa hướng chỗ Minh đại tỷ chạy tới vừa cười. Nụ cười tóa nắng vô cùng giống Vũ Bằng, chỉ khác cậu chàng này quá vô tư và trẻ con, không chu toàn được như anh trai.

“Oái “

“Cẩn thận!”

Hai tiếng hô đồng thanh cất lên, Vũ Quân lao đảo ngã dúi xuống, may mắn là ở khoảng cách gần, Lục Minh Minh nhanh tay đỡ lại được. Thật tình, cái tên này bằng tuổi cô mà hấp tấp, suýt nữa thì vấp bậc thềm mà hồng mắt gương mặt bung ra sửa rồi.

Vũ Quân thở hổn hển, bám lấy vai Lục Minh Minh, sắc mặt tái mét: “Cảm, cảm ơn Minh đại tỷ...”

Lục Minh Minh lắc đầu, nhủ mi gờ bàn tay đặt trên vai mình, hất mặt:

“Đi đứng cẩn thận chút đi, vội vàng làm gì. Có chuyện gì không?”

Vũ Quân đã khôi phục lại nhịp thở, lại cười từ mắt: “Minh tỷ đi giúp đệ mua đồ đi, anh Bằng sắp về rồi, thấy nhà cửa bề bộn sẽ giết đệ mất! Đệ sẽ mời com trưa mà, được không tỷ?”

Cô hơi khó xử, gượng cười xua xua tay “Tôi nghĩ là không tiện cho lắm, với lại tôi không biết chọn đồ...”

“Cả khu mỗi mình tỷ là con gái, trước giờ toàn do anh Bằng sắm sửa, giờ tỷ không giúp thì đệ tiêu luôn!” - Vũ Quân nài nỉ bằng được.

Cuối cùng, cô cũng phải đồng ý mà cùng cậu chàng ra phố. Thời tiết hôm nay khá nắng, cô đội một cái mũ lưỡi trai, mái tóc đen búi cao, áo phông rộng cùng quần jean năng động.

Qua cửa hàng đèn, Vũ Quân kéo cô lại. “Minh tỷ, mua đèn bàn, hôm trước đệ lỡ tay làm vỡ!”

“Bất cần! Thôi được, cậu cứ qua bên đó xem, tôi ở bên này.” - Lục Minh Minh đá Vũ Quân một cái, chỉ tay sang dãy đèn bên kia.

Nói rồi cô đi loang quanh ngắm nghía. Bỗng nhiên cô cảm giác có rất nhiều cặp mắt đang nhìn chăm chăm mình ở phía sau, quay lại thì không thấy ai. Lục Minh Minh lắc đầu, chắc là cô tưởng tượng rồi.

Ở một vị trí vừa núp, một số tên áo đen khẽ gọi điện: “Nhóm A báo cáo, đã tìm được nơi ở của Mike. Hần quen một con nhóc, hiện giờ bọn thuộc hạ đang theo dõi nó, xin ngài chỉ thị!”

“Tốt, cứ theo sát nó, dùng đề dụ thẳng nhai kia cũng không thừa!” - Trong một chiếc xe đen sang trọng, người đàn ông khá trẻ tuổi nhưng có khuôn mặt dữ tợn hải lòng nhếch mép.

Điện thoại vừa ngắt, lại có ngay cuộc gọi tiếp theo. Hần ấn nút nghe, háng giọng ra dấu đã bắt máy. Bên kia lập tức vang lên giọng cung kính:

“Nhóm B báo cáo! Mike hiện tại đang ở cùng cha hắn, nghị viên quốc hội Đồng Ân Chấn tại sân golf, xin ngài chỉ thị!”

Người đàn ông nheo mắt, chân bắt chéo, ngón tay nhịp nhịp lên đầu gối, cất giọng: “Đã tìm được chỗ ở, hiện tại không cần vội, rút đi!”

Phải, cuối cùng thì Quách Bá Danh hắn cũng đã tìm ra kẻ luôn may mắn hơn mình mà hắn căm ghét - Mike. Những ngày tháng tiếp theo sẽ vô cùng thú vị đây!

Tại sân golf, đã qua nửa ngày ở cùng cha, Đồng Tiểu Nghị mất kiên nhẫn, cuối cùng cũng hỏi: “Bố gọi con về đây hẳn không phải chỉ để đánh golf đi?”

Đồng Ân Chấn vung gậy đánh trái bóng bay xa, về lên không trung một đường vòng cung đẹp mắt, mới buông cây gậy mà trở lại ghế nghỉ.

Dù bụng có hơi phệ một chút nhưng gương mặt vô cùng anh tuấn, dường như Đồng Tiểu Nghị chính là được thừa hưởng vẻ đẹp này. Ông nhận lấy nước uống, chậm rãi nói:

“Phải, là muốn báo trước về hôn ước sắp tới của con!”

Bạn đang đọc truyện *Để Em Là Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Tôi về rồi

.....

Nghe Đồng Ân Chấn nhắc đến hai từ ' ' ' hôn ước ' ', Đồng Tiểu Nghị đã dự cảm được điều gì sắp diễn ra. Hôn nhân sắp đặt... Là một nghị viên cấp cao trong quốc hội, với tham vọng không đáy của cha, anh đã xác định sẽ có ngày này. Nhưng cũng không ngờ lại đến sớm như vậy.

Đề nén cổ khí lạnh lẽo xuống dưới, tròng mắt anh khẽ chuyển động, hai tay nắm hờ mà cất giọng hờ hững, không nhận ra bất cứ một tia cảm xúc nào bên trong:

“Không hổ danh là bố, đã tìm được môn đăng hộ đối cho con trai, một mũi tên trúng hai đích?”

Đồng Ân Chấn nhàn nhã bắt chéo hai chân, hai bàn tay đan vào nhau:

“Đừng nôn nóng, con sẽ thích thôi, là con gái nghị viện Kiều đó, con bé...”

“Con nghĩ mình còn quá trẻ để thu xếp việc này. Con trước tiên chỉ muốn phát triển sự nghiệp thành công hơn, mong bố hiểu!” - Anh cắt ngang lời của bố, bởi vì chỉ cần nghe thấy họ Kiều kia là thập phần khó chịu. Nói rồi, anh quay người bước về phía lối ra. Ánh nắng chiếu rọi lên đáng dấp đẹp đẽ, giầy thể thao nện xuống cỏ xanh từng bước trầm ổn, vô cùng kiên định.

“Anh đừng lại!”

Giọng Đồng Ân Chấn mang thanh âm rất cao vang lên phía sau. Đồng Tiểu Nghị dừng bước, nhưng không quay đầu lại. Đồng Ân Chấn khước môi hơi run, nhưng ánh mắt thì quắc lên như muốn thiêu cháy tấm lưng của con trai:

“Anh đủ lòng đủ cánh rồi thì không coi bố ra gì phải không? Trước đây bất anh học chính trị, anh nói muốn làm diễn viên, tôi chiều. Bây giờ nổi tiếng, phúc ba đời con gái nhà quyền quý cũng là diễn viên, lại là nữ chính của anh, tôi tác hợp cho anh là sai sao, hả?”

“Cô ta không phải nữ chính của con, mà là nữ chính trong phim!” - Đồng Tiểu Nghị nhắm mắt, cúi mặt xuống thở ra một hơi, lại toan cất bước.

Đồng Ân Chấn đứng thẳng người dậy, khoanh hai tay trước ngực, ông nhẹ lắc mái đầu vẫn còn đen bóng:

“Không quan trọng, tôi chỉ thông báo để anh biết trước thôi. Nếu anh còn có hiếu với mẹ anh trên trời thì ngoan ngoãn một chút!”

Mẹ.... Đồng Tiểu Nghị toàn thân run lên, gắt gao nắm chặt hai tay thành quyền.Trái tim anh bỗng như bị rút đi dường khí, tựa hồ bị ai đó hung hăng bóp mạnh. Một cơn gió nhẹ nổi lên, vài đám mây trắng trên bầu trời xanh thăm khê bỗng bành.

Tiểu Nghị, đừng sống một cuộc đời như mẹ...

Con người ta sống có ý nghĩa nhất là khi dám theo đuổi đam mê của chính mình...

Tiểu Nghị, mẹ tin con làm được. Mẹ tin con, con trai...

Đó là những lời cuối cùng bà nói với anh trước khi mãi mãi đi về cõi vĩnh hằng. Khi ấy ông đang dự tiệc cùng những ông to bà lớn ở đâu? Ông biết anh như thế nào được gọi là có hiếu với mẹ?

Đồng Tiểu Nghị ngửa mặt, hít sâu bình ổn cảm xúc. Đôi mắt đẹp của anh sụp xuống, tựa như nhìn thấu nốt ruồi giọt lệ dưới khóe mắt phải.” Con còn có việc bận, chào bố. “

Đôi chân dài lại kiên quyết dẫm lên thảm cỏ xanh mướt, lần này anh không có ý định dừng lại. Chỉ nghe được phía sau truyền đến tiếng đồ đạc bị ném bằng lực đạo rất mạnh.

Ra khỏi cửa resort, Đồng Tiểu Nghị bước vào xe Lamborghini màu đen không khóa, vừa khởi động máy lại thấy một đoàn vệ sĩ của cha đi đến, đứng chặn mọi hướng đi của xe. Một người tiến gần, cúi người nói:

“ Ông chủ có lệnh mời cậu về tại gia suy nghĩ. Mong cậu chủ hợp tác! “

Đồng Tiểu Nghị cười khẩy, lấy tay day day thái dương. Chỉ bằng gọi đây là giam lỏng đi? Anh thấy hoàn cảnh của bản thân hiện tại không có khác nữ khuê các thời phong kiến, vì không nghe lời cha mẹ bỏ đi tìm ý trung nhân mình yêu mà bị giam cầm là vậy.

Được thôi, dù sao với tình hình bây giờ thì phần trăm chạy thoát không định bằng không. Biết mình biết ta, trăm trận trăm thắng!

Đồng Tiểu Nghị mở cửa xe bước sang một chiếc BMW khác, cùng đám vệ sĩ trở về biệt thự Đồng gia. Cũng đã lâu lắm rồi anh chưa về đây. Vừa bước vào bên trong, anh đã bị lấy đi điện thoại, chỉ ở yên trong phòng mình, ngoài cửa có hai người túc trực 24/24.

Quá trình giam lỏng cứ thế bắt đầu, anh cũng từ đó mà tuyệt thực.

“ Được, tôi biết rồi, cảm ơn cậu. “

Đang trên đường lái xe về khu phố A, Vũ Bằng nhận được thông tin Đồng Tiểu Nghị bị giữ lại Đồng gia. Chà trách mấy ngày nay anh gọi nhiều cuộc mà Tiểu Nghị tắt máy, chắc là đã bị thu điện thoại. Vũ Bằng nghĩ đến Lục Minh Minh, liệu cô cũng lo lắng cho tên nhóc đó? Anh tăng tốc độ, chiếc ô tô lao nhanh trên đường, hướng về khu phố nhỏ.

Lục Minh Minh mệt mỏi nằm trên giường, tay vát lên trán, chắc bị cảm rồi. Mấy hôm nay cô như người đi mượn, vừa ăn uống kém vừa có cảm giác bất an. Cái tên Tiểu Nghị này, xảy ra chuyện gì mà cứ tắt máy mãi thôi. Không chỉ có vậy, dạo gần đây hình như còn có nhiều người cứ len lút đi theo cô nữa. Lục Minh Minh thờ dãi lần qua lần lại, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô vừa chạy ra mở vừa kêu: “ Ai đó?”. Sao cô lại có chờ mong người bên ngoài là Đồng Tiểu Nghị nhỉ?

Cửa vừa mở, xuất hiện trước mắt cô là một đóa hoa tươi vô cùng rực rỡ. Cô nhanh chóng nhận ra người phía sau bó hoa.

“ Ôi, Bằng ca, cuối cùng anh cũng về rồi! “

Vũ Bằng trao hoa cho Lục Minh Minh, cười tươi lộ ra hàm răng trắng thẳng tắp:

“ Tiểu Minh, nhớ anh không, ôm một cái nào... “ Vừa nói anh vừa dang rộng hai tay. Lục Minh Minh dè dặt mím môi, ôm anh chớp nhoáng rồi thả ra:

“ Anh đừng đứng ở cửa mãi thế, vào nhà ngồi nghỉ một chút đi. “

Buổi trưa, Lục Minh Minh trở tài nấu nướng mới học được, cô và anh cùng ăn cơm, tối chiều cùng nhau đi dạo.

Ánh nắng ban trưa đã dịu bớt, không khí cũng dễ chịu hơn. Cô trầm mặc một lúc, cuối cùng cũng hỏi:

“ Bằng ca, anh không hỏi thăm về Tiểu Nghị, có phải anh biết anh ấy đang ở đâu không? “

“ Ừm... Em đừng lo! Chỉ là công việc đột xuất thôi, nó lại sắp nhận nhờ chạy về ấy mà! “ - Vũ Bằng có chút run trong giọng nói.

“ Vâng... “

Chợt đi qua một chiếc xe đang đậu, qua gương chiếu hậu anh nhìn thấy mấy bóng áo đen lấp ló. Vũ Bằng đảo mắt, là tay chân của Quách Bá Danh! Chúng đã tìm ra chỗ này rồi sao?

Không muốn Lục Minh Minh lo lắng, Vũ Bằng dừng bước, cúi đầu mỉm cười nhẹ nhàng:

“ Anh nhớ ra còn có việc quan trọng, em đi một lát nữa rồi về nhé! “

“ Vâng, anh cứ đi trước đi ạ! “ Tâm trí Lục Minh Minh đang mải suy nghĩ về Đồng Tiểu Nghị.

Vũ Bằng vẫy tay rồi nhanh chóng chạy về hướng ngược lại, bóng anh khuất sau con hẻm nhỏ.

Lục Minh Minh vừa quay lưng đi mấy bước, đã có một lực giật lấy túi xách trên tay cô, gã nhanh chóng chạy đi.

“ A, trả đây! “

Cô kịp định thần lại thì tên đó đã chạy khá xa. Chợt nhìn thấy bên đường có một viên đá khá to, cô cầm lên. Phải rồi, cô đạt giải nhất môn ném bóng đá. Lục Minh Minh nhắm mắt, hít sâu một hơi, xoay một vòng theo đúng quy tắc rồi dùng sức đẩy viên đá trong tay đi.

Vút... Viên đá bay xa với vận tốc kinh người, chuẩn xác đập vào bả vai tên thuộc hạ.

Bốp...

“ Á! “ Hần thắt thanh kêu lên, đánh rơi cái túi. Lục Minh Minh chạy như đang thi điền kinh, rất nhanh tới được chỗ của hắn. Cô cúi xuống nhặt túi, vừa duỗi thẳng lưng thì tay cô bị hắn kéo mạnh, may mà cô cũng cơ bắp nên không bị kéo ngã. Hừ, là một tên mặt bánh bao, hai mắt bé tí như mắt lợn. Lục Minh Minh trừng mắt, lên gối “ bụp “ một cái. Gã tru lên, cơ mặt co rút xấu xí, đau đớn ôm lấy hạ bộ.

Lục Minh Minh nhân cơ hội cao chạy xa bay.

Gã thuộc hạ bắt lực nhìn theo bóng cô. Con nhóc này, không hề dễ chơi. Ông chủ Quách Bá Danh của gã đi quán sông bạc ở thành phố X, giao nhiệm vụ theo dõi, đến khi hắn về mới trực tiếp đụng đến cô. Gã chỉ muốn trêu chọc, nhưng lại dỗi lây đau đớn mà lết đi tìm đồng bọn.

Lục Minh Minh chạy về đến nhà, vẫn chưa thấy Vũ Bằng. Trời đã sẩm tối, cô lười ăn uống, đi tắm trước. Lâu rồi không vận động thể thao mạnh như vậy nên cơ tay, cơ chân cô hình như bị căng rồi, đụng tới là đau. Lại thêm bị cảm sẵn nên cô phát sốt, rệu rã lên giường đắp chăn, nhắm mắt, mà quên mất cửa nhà chưa khóa.

Đã qua ngày thứ hai Đồng Tiểu Nghị tuyệt thực. Đồng Ân Chấn ngồi trong thư phòng, trầm mặc ngắm ảnh của vợ. Một lúc sau, ông tới phòng anh. Vì hai ngày không ăn nên anh nhợt nhạt đi nhiều, sắc mặt trắng xanh.

“ Con đi đi, mấy năm nữa sẽ tính tới chuyện này. Ta chỉ nhân nhượng lần này thôi, nhưng hôn ước vẫn như cũ, con đừng hy vọng quen cô gái khác! Điện thoại đây. “ - Đồng Ân Chấn vừa nói vừa đưa điện thoại cho anh. Đồng Tiểu Nghị vươn tay nhận lấy. Hiện tại, đã quen rồi.

“ Con xin phép.”

Chiếc xe Lamborghini phóng nhanh trên đường. Hai ngày qua trong phòng, anh nhớ nhất là mẹ, bắt lực trước tham vọng xô bồ của cha. Anh thèm được sống yên bình, thế là lại nhớ cô ngốc Lục Minh Minh. Lúc mở điện thoại, thấy có đến n cuộc gọi nhớ của cô, anh bắt giấc nở nụ cười.

Xuyên qua màn đêm đen thẫm, chiếc xe đã về đến tiểu khu. Đồng Tiểu Nghị xuống xe, tiến lên nhà. Qua trước cửa nhà Lục Minh Minh, anh hơi choáng, đứng dựa lưng một lát, bỗng cửa mở “ cạch” ra. Đồng Tiểu Nghị ngây ra một lúc. Cô đi ngủ mà không khóa cửa sao?

Trong lòng hơi khẩn trương, anh đẩy cửa vào nhà. Dưới ánh đèn ngủ, Lục Minh Minh bị sốt, mồ hôi chảy đầm đìa, tóc đen dính trên trán. Anh lại gần, nhưng chưa biết cô bệnh, chỉ khẽ mỉm cười gạt đi sợi tóc vương trên trán:

“ Sầu ngủ ngốc, tôi về rồi! “

“ Ừm.. “

Bạn đang đọc truyện *Để Em Là Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Cô thật mềm mại

“ Ừ... “

Lục Minh Minh khó chịu cự mình. Mới khẽ nhấc người, cô đã cảm thấy xương cốt như vỡ vụn ra từng mảnh. Cô cơ hồ cảm thấy được có người vào phòng, nhưng hai mí mắt cứ nặng trĩu, trong đầu kêu ong ong, đau đến muốn nổ tung, ấn đường cũng bị thế mà nhủ sâu hơn. Ôi chao, đau ồm thế này mà không có lấy một người ở bên chăm sóc, cô vẫn là nên xin nhà nước trợ cấp khoản tiền dành cho người già neo đơn đi!

Đồng Tiểu Nghị nghe cô phát ra âm thanh, tưởng cô tỉnh giấc, vội vàng thu tay về. Nhưng Lục Minh Minh lại nhanh chóng im lặng, khuôn mặt hiện rõ vẻ thống khổ. Dưới màu sắc ánh đèn ngủ, anh để ý kĩ mới thấy cô chảy rất nhiều mồ hôi, khiến toàn bộ phần gối dưới đầu ướt thành một khoảng lớn. Ở chân cũng bị hầm nóng không khác gì một cái lò nướng bánh. Đồng Tiểu Nghị lật chăn lên, khẽ lay cánh tay cô:

“ Lục Minh Minh, cô có sao không, tỉnh dậy nào! “

“ A... “ Không khí lạnh lẽo bên ngoài tràn vào do chân bị lấy đi, lại thêm việc bị đụng đến cái tay căng cứng, Lục Minh Minh dù miệng lưỡi khô khốc vẫn không chịu được rên lên nhẹ tựa tiếng mèo.

Ai? Là ai đang ở trong phòng cô? Ai đang chạm vào cô thế?

Đại nào ù ì của Lục Minh Minh lười nhác vận động, cuối cùng đã nhận ra điểm mấu chốt: tối nay cô không khóa cửa nhà! Cô đảo mắt mấy cái, hốc mắt ngay lập tức truyền đến cảm giác đau nhức. Lục Minh Minh đành nằm lì bị, cô sốt cũng phải ba mươi tám độ rồi. Chết mất thôi, sao tại cô chỉ toàn những tiếng ù ù vậy, cô muốn nghe ai đang nói bên tai mình mà.

Là đi Tiểu chẳng? Không phải, gia đình đi đi du lịch còn chưa về.

Chẳng, chẳng lẽ.....là gã cướp túi chiều nay đến tận đây để trả thù!? Ông trời hãy mang cô đi đi! Trước không ốm, sau không ốm, lại ốm ngay lúc nước sôi lửa bỏng này.

A? Sao hán lại bật điện sáng lên thế? Yêu râu xanh thời nay thích phạm tội quang minh chính đại ư?

Đến rồi đến rồi! Tay hán đặt trên trán cô mát quá, yêu râu xanh giờ lại thích sờ trán hơn sao?

Ôi ôi, tay rồi đi rồi, tiếp theo hán định làm gì đây? Không được, Lục Minh Minh cô còn trẻ lắm, cô phải nghĩ cách thoát thân thôi!

Đồng Tiểu Nghị hiển nhiên không biết mớ suy nghĩ hỗn loạn trong đầu Lục Minh Minh, xem bệnh rất nghiêm túc. Vừa rồi bật thêm điện trong phòng, anh thấy môi cô tái đi, khô nứt nẻ. Biết cô có biểu hiện sốt cao, anh đặt bàn tay lên trán Lục Minh Minh. Luồng khí nóng rẩy từ trán và hơi thở của cô ma sát với da thịt mát mẻ của anh.

Đồng Tiểu Nghị lắc đầu thờ dài. Nhiệt độ cao chút nữa thôi có lẽ cô sẽ bị co giật. Anh đi vào nhà tắm, lấy ra một chiếc khăn ẩm đắp lên trán cô.

Thứ ẩm ẩm được đặt trên trán giúp hạ cơn sốt của Lục Minh Minh nhanh chóng. Một lúc sau, cô cảm thấy dễ chịu hơn, mắt có thể hơi chuyển động.

Miệng cô được nhét vào một cái gì đó, cùng với một dòng nước mát lạnh. Lục Minh Minh như người đi trên sa mạc vừa tìm được ốc đảo, tham lam nuốt xuống.

Đồng Tiểu Nghị cho cô uống thuốc hạ sốt xong, nghĩ nghĩ một chút, vurun hai tay đặt lên thái dương muốn cô dễ chịu hơn. Huyết đạo bắt ngờ được bàn tay mát lạnh xoa bóp, trong một khắc Lục Minh Minh hơi hướng thụ. Khoan đã! Không lẽ đây là thư giãn trước khi phạm tội sao? Tên yêu râu xanh này thật tốt bụng quá rồi. Nhưng hán đã phạm sai lầm nghiêm trọng nha. Giúp cô tỉnh táo lại, chỉ còn nước chườm đau đốn vào thần thời.

“ Ai đó, tránh xa tôi ra “ Lục Minh Minh nâng cánh tay tê mõi gạt đôi tay đang ấn xuống thái dương mình, từ từ mở mắt.

Đồng Tiểu Nghị nhìn cô đã bớt mê man thì khẽ thở ra, vỗ vỗ vào tay cô:

“ Là tôi. Sao lại để bị ốm nặng như vậy hả? “

“ Ai, đau! “ - Lục Minh Minh rên nhẹ, ôm lấy cái bắp tay.

Đồng Tiểu Nghị nhủ mi. Cô khá khỏe, sao lại bị đau được nhĩ? Nghĩ rồi anh vươn tay vén tay áo ngủ của cô lên:

“ Để tôi xem “

“ A, mau bỏ ra! “ Lục Minh Minh không tin lắm vào tai mình, mặc dù nghe được tiếng của Tiểu Nghị. Anh sao có thể về đây được chứ?

“ Đừng lộn xộn! “

Đồng Tiểu Nghị chep miệng ấn cô nằm lại xuống gối, nhìn vào bắp tay bị sưng to và nóng, gân xanh nổi lên chẳng chịt. Anh mím môi, khẽ nheo con mắt nhìn xuống đôi chân cô, sau đó bất chấp sự gậy gựa của Lục Minh Minh lật ổng quần. Bắp chân cũng bị tình trạng tương tự.

“ Bị sưng cơ nặng rồi. Cô vận động mạnh lắm sao? “

“ Ừm, chiều nay bị cướp túi, ném đá, rồi chạy đuổi theo lấy lại. “ Cô máy móc trả lời.

“ Ở đó dọt tôi! “ Đồng Tiểu Nghị ngồi ở mép giường, chống tay đứng lên. Nhưng vì thân thể anh cũng không được khỏe, lại đứng dậy bất ngờ, anh tiếp tục bị choáng, mắt trắng bằng đổ người về phía sau...

“A, cứu mạng, có kẻ dè người...!” Lục Minh Minh cup mắt nhìn cái đầu đen ngòm đang úp ở bên dưới. Nhất định hẳn là yêu râu xanh rồi, cô sốt quá nên nhìn gà hóa cuốc đây mà!

Cái đầu nhanh chóng ngẩng lên từ ngực của Lục Minh Minh. Mặt Đồng Tiểu Nghị đỏ lựng, dưới ánh đèn chói sáng càng thêm thập phần cuốn hút. Anh mấp máy môi, không thể phủ nhận, cái bộ phận gắn với “sự kiện đu đủ” này của cô thật mềm mại.

“Xin lỗi, tôi hơi đói...”

Giọng nói của anh vốn đã trầm ấm quyến rũ, câu nói này vào tai Lục Minh Minh lại càng thêm ái muội.

Hắn, hắn nói đói rồi, hắn sẽ ăn cô?

Đi chết đi! Định dùng lời lẽ đó mà dụ dỗ cô à!?

Sức mạnh như được tiếp thêm vì sự nghiệp mười mấy năm trong trắng, Lục Minh Minh bất chấp ngồi lên, gĩa cái chân đau nhức...

“Bụp”, “Huych”, “A!” “Ba thanh âm nối tiếp nhau vang lên. Đồng Tiểu Nghị bị cô đập vào bụng, giật mình ngã xuống đất, khổ sở kêu lên.

Anh lắc đầu cười khổ. Ý anh nói là đói, nhưng không phải là đói, mà lại chính là đói. Quả là cái miệng làm khổ cái thân mà. Cô gái này, đang bệnh mà vẫn y hệt con báo con vượn.

Đồng Tiểu Nghị đứng lên, lười giải thích, đi lại phía đầu giường vỗ vỗ cái đầu của cô:

“Tôi về nhà lấy thuốc, nhanh thôi.” “Tên háo sắc, ra- khỏi- nhà- tôi!” “Lục Minh Minh gần từng tiếng, đôi mắt ánh lên vẻ kiên cường tuy vẫn có điểm mong lung mờ mịt.

Đồng Tiểu Nghị nhếch khóe miệng, quay gót hướng ra phía cửa. Lục Minh Minh gắng gượng nhấc cái thân đau đớn, bò xuống giường, men theo tường nhà ngay sau anh. Cô phải nhanh chóng khóa chặt cửa, không thể để tên biến thái ấy vào mới được.

Đồng Tiểu Nghị nhanh nhẹn mở cửa nhà, nâng tay nhấc lọ thuốc trên hộp y tế gần cửa. Đây là thuốc xoa bóp hữu dụng của anh mỗi khi có cánh quay cả ngày. Đồng Tiểu Nghị bước đến cửa nhà Lục Minh Minh đứng lúc cô chuẩn bị đóng được cánh cửa. Anh nhanh chóng chặn cửa lại. Hai người kẻ trong người ngoài giằng co một lúc, cuối cùng người bỏ cuộc vẫn là Lục Minh Minh. Cánh tay của cô hiện tại không chịu được lực đạo mạnh như vậy.

“Tên biến thái, ra khỏi đây nếu không tôi sẽ báo cảnh sát đấy!”

“Đừng nháo nữa, ngồi xuống bôi thuốc” Đồng Tiểu Nghị ấn cô ngồi lên giường.

Lục Minh Minh hất tay anh xuống, nghi ngờ hỏi:

“Là anh về thật rồi sao?”

“Ừ.” Anh cười nhẹ, đổ thuốc ra lòng bàn tay, bắt đầu xoa lên bắp tay cô. Nhiệt độ hai lần da khác nhau đụng chạm, vô hình tạo nên một luồng điện.

Đồng Tiểu Nghị hết sức nhẹ nhàng, tuy Lục Minh Minh cơ bắp nhưng làn da lại vô cùng mềm mại, non nớt. Anh lại nhớ tới cú ngã vừa nãy, cổ họng bắt giắc khô nóng.

Lục Minh Minh ngồi yên cảm thụ sự dễ chịu ở cánh tay, đến khi anh lật chân lên, cô bỗng rùng mình một cái. Bị người khác giới chạm vào chân đối với con gái là điều gì đó rất kì diệu, cô không tự chủ co chân lại.

“Đau à?” Anh ngừng lên hỏi

Lục Minh Minh mím môi, lắc lắc đầu, khuôn mặt có chút đỏ lên.

Bên ngoài cửa, ánh trăng sáng đỏ dài bóng một người đàn ông cao lớn đang dựa vào tường. Anh hơi cúi đầu, gió nhẹ thổi lay mấy sợi tóc mai rủ xuống trán, tạo nên một bức tranh trầm tĩnh tuyệt đối. Vũ Bằng sau khi mất đầu thuốc hạ của Quách Bá Danh, đành quay về. Nhận được tin Tiểu Nghị đã được thả, anh ra ngoài nhìn thấy xe Lamborghini của Đồng Tiểu Nghị, muốn qua nói chuyện thì gặp cảnh tượng này. Vũ Bằng khề thờ dài, trong mắt ánh lên đầy vẻ phức tạp, lắc đầu rồi quay gót rời khỏi...

Đồng Tiểu Nghị xoa thuốc xong thẳng lưng đứng lên, từ trên cao nhìn xuống cất giọng:

“Lát nữa sẽ đỡ hơn thôi, khuya rồi, cô cũng nên nghỉ ngơi đi, tôi về đây.”

Đồng Tiểu Nghị vừa bước ra khỏi cửa phòng, Lục Minh Minh bật dậy chạy theo, cô có rất nhiều điều muốn hỏi.

“Rầm-” Âm thanh rúng động vang lên, anh giật mình quay trở lại.

Lục Minh Minh nhăn nhúm mặt mũi, ôm lấy trán. Cái số cô sao lại khổ thế chứ, cứ nhiên lại đi dẫm vào tường.

Anh nheo mắt, đoán được chuyện vừa xảy ra, trực tiếp xách cô về giường. Lục Minh Minh đau đớn nhắm mắt, một lúc sau đã nghe được tiếng thờ đều đều. Cô như vậy mà đã ngủ?

Đồng Tiểu Nghị suy nghĩ một chút, lo cô lại phát sốt, nếu bị co giật sẽ rất nguy hiểm. Nghĩ rồi anh liếm môi, nằm móm xuống mép giường. Đồng hồ trên tường tích tắc điểm từng giây, hòa lẫn tiếng thờ khề của hai người.

Không biết ngủ được bao lâu, anh bỗng thấy có vật mềm mại ném lên ngang người. Vươn tay bắt lấy, gĩa ra phía trước, anh hé hai mắt, lập tức hít một phôi khí lạnh.

Đây không phải là áo ngủ của cô sao? Cô đã làm cái gì vậy? Trong đầu anh tưởng tượng, không dám quay đầu lại. Đồng Tiểu Nghị điều hòa nhịp thở, bởi vì hai ngày tuyệt thực làm anh khá mệt, nhanh chóng lại đi vào giấc ngủ.

Lục Minh Minh vẫn thản nhiên ngủ, cô có thói quen chỉ mặc áo ba lỗ bó sát khi ngủ nếu quá nóng. Nhưng tưởng ngủ của cô vô cùng xấu, khi tỉnh dậy đã khác xa lúc đầu.

Trời bắt đầu xé bức màn đen của buổi đêm để thay vào một màu xám nhạt. Không khí tản ra hương vị thanh khiết nhất của thời khắc tảng sáng.

Màu sắc nhợt nhạt ấy len vào phòng Lục Minh Minh, ánh lên cảnh tượng trong này...

“Cứ ngủ tiếp đi, khi nào tới tôi tới tôi sẽ gọi mà.” Cùng lúc đó, một chiếc ô tô khác chậm rãi hướng về khu phố A, hướng tới ánh bình minh đang dần lộ dạng...

Chương 11: Bắt gian tại giường

Tiếng chim hót cất lên trong trẻo dưới các tán lá còn đọng mấy giọt sương đêm long lanh. Bình minh như một vị thần tuyệt đẹp, ban phát thứ ánh sáng dịu nhẹ khắp nhân gian. Những giọt sương nơi cỏ cây phản chiếu vàng quang đó, rực rỡ bảy màu tựa vỏ ván hạt ngọc. Một ngày mới lại bắt đầu.

“Hắt xì!” Lục Minh Minh bị cảm giác ngứa ngứa ở mũi làm cho tỉnh giấc. Hai mắt vẫn nhắm nghiền, cô ngo ngậy, thấy thứ dưới thân thật mềm, thật ấm. Khuôn mặt nhỏ nhắn ra sức dụi.

Oa, chân của cô hôm nay thơm quá! Lục Minh Minh càng ôm chặt, tham lam hít lấy mùi hương làm người ta dễ chịu kia, ý thức lại rơi vào mơ hồ.

Bỗng cô cảm nhận được từng chút biến đổi căng cứng của “chân nệm”, dội đến mọi giác quan của cô.

Lục Minh Minh nhủ mày, đôi mắt lười biếng hé mở. Cô chống tay lên, lấy điểm tựa bên dưới ngẩng dậy. Tay chân vẫn còn đau, đầu cũng có chút chóng vánh, nhưng đã không còn mê man như hôm qua.

Cô chuẩn bị ngáp một cái, ánh mắt quét xuống phía dưới...

Không gian, thời gian tuyệt đối ngưng đọng. Cái ngáp chưa kịp ra khỏi miệng lập tức bị sự bối rối nén vào bên trong.

Một đôi mắt đen sâu thẳm đang nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô, nửa giây cũng không rời. Lục Minh Minh có thể nhìn thấy rõ nét hình ảnh bản thân phản chiếu trong đôi ngươi xinh đẹp ấy. Mái tóc đen hơi rối, bện rịn trước hai gò má vì sốt mà ửng hồng. Đôi môi anh đào sau một đêm khô nẻ giờ đã khôi phục đó mọng, căng tràn.

Yên lặng.

Đồng Tiểu Nghi càng nhìn càng trầm luân. Đến cuối cùng, đôi mắt kiên quyết sụp lại, vô tình lướt qua phần nhô lên phía trước ngực cô.

“Khụ! “ Anh ho khan một tiếng, quay góc mặt hoàn mỹ dần nóng lên sang một bên.

Nhờ âm thanh ấy, Lục Minh Minh mới được kéo ra từ sự chơi vơi trong không gian sâu hút của đôi mắt kia. Cô cúi xuống nhìn cảnh xuân của mình, lập tức giật thót mà ngồi hằn dậy, với ngay chiếc chăn bị đẩy xuống tận cuối giường lên che ngang người.

Cô hiện tại là chỉ mặc độc một chiếc áo ba lỗ nửa người ôm sát cơ thể, toàn bộ vùng bụng bằng phẳng, còn có phần lớn da thịt trắng mềm đã phô ra trước mắt Đồng Tiểu Nghi.

Lục Minh Minh nâng đôi mắt mọng mị long lanh nước nhìn anh, mơ hồ mờ miệng gọi lên cái tên nấy ngày nay luôn ở trong đầu cô:

“Đồng Tiểu Nghi, anh?”

Đồng Tiểu Nghi cũng ngồi dậy, vô loạn mái tóc đen mượt. Rõ ràng đêm qua cô và anh cách nhau gần như toàn bộ chiều rộng của giường, vậy mà cô lần qua lộn lại, đến sáng hai người đã ở trong tư thế quấn chặt lấy nhau, tay và chân cô đều quàng qua người anh. Buổi sáng sớm, khi lực con trai dồi dào, cô dụng chạm hết một con rắn như vậy, anh đương nhiên có phản ứng!

Đồng Tiểu Nghi thờ dãi, không nhìn thẳng vào cô, vờn tay lấy áo ngủ bị chính cô đem qua cởi bỏ đưa cho Lục Minh Minh:

“Đừng sợ, không có chuyện gì cả. Đêm qua tôi về thấy cô sốt cao nên ở đây. Mau mặc cái này vào!”

Bên ngoài truyền đến tiếng đóng cửa xe ô tô, tiếng kéo vali sần sật trên mặt đất.Chớp mắt nghĩ nghĩ một lúc, nhớ đến chính mình hôm qua nóng quá nên tự cởi áo, Lục Minh Minh ngại ngùng nhận lấy áo ngủ mặc lại

“Rảnh!” Chiếc cúc áo thứ hai còn chưa kịp cài, cả cô và Tiểu Nghi đều giật mình bởi âm thanh một vật lớn rơi xuống đất bên ngoài cửa phòng. Lục Minh Minh toàn thân run rẩy, bàn tay như mất hết sức lực, mất thăng cân mà mấp máy không ra hơi:

“B...bố, m...mẹ!”

“Àn!” Trong đầu Đồng Tiểu Nghi nổ tung, vội vàng bật đứng dậy khỏi giường. Đối mặt với hai biểu tình kinh ngạc của hai người ngoài cửa, anh biết họ đang bị sốc bởi chuyện gì.

Lục Minh Minh luống cuống cài hết hàng cúc đang dang dở, bước xuống giường cất giọng giải thích:

“Bố, mẹ! Đây là hiểu lầm, không phải như bố mẹ nhìn thấy đâu, xin hãy tin con!” “Cô cảm môi, giọng run run như sắp phát khóc. Tình cảnh này thật chẳng khác gì màn bắt gian tại giường chút nào!

Lục Bình cúi xuống nhìn vợ đang cổ nén cổ khí xuống, lo lắng ôm lấy eo bà, giọng ôn nhu như nước:

“A Mỹ, mình ngăn vạn lần không nên tức giận nha, để tôi đưa mình vào phòng nghỉ ngơi trước, chúng nó cứ để tôi xử lý!”

Trương Mỹ lạnh lùng gạt tay chồng, hất cằm về phía ghế sofa, từ đầu đến cuối không nói câu nào nhưng hành động của bà đủ làm mọi người nghe theo, kéo ra bên ngoài phòng khách.

Lục Minh Minh lắc đầu. Với tính cách của mẹ, gặp tình huống này, nếu là trước đây bà sẽ làm ầm lên ngay.Nhưng lần này về, sắc mặt và thái độ của bà vô cùng không ổn.

Một hội nghị bàn đảo được triệu tập ở phòng khách. Lục Bình và Trương Mỹ ngồi trên sofa, Đồng Tiểu Nghi cùng Lục Minh Minh đứng cạnh nhau trước mặt bố mẹ. Nếu có một điều ước bây giờ, cô sẽ cầu khẩn Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không đến phá phách ngay, chứ không thể run hơn được nữa!

Đồng Tiểu Nghi lúc đầu hơi sợ sẽ bị bố mẹ cô nhận ra mình là diễn viên đang nổi, nhưng xét theo gen di truyền thì, quả nhiên...

“Cậu tên gì, bao nhiêu tuổi, ở đâu, làm nghề gì, bao giờ thì cưới con gái bảo bối của tôi?” Lục Bình nghiêm mặt hỏi một tràng dài.

“Cháu tên Đồng Tiểu Nghi, hai mươi tuổi, cháu ở ngay nhà bên ạ. Còn nghề... ừm..., cháu đang làm nghề tự do thôi ạ!”

Lục Minh Minh liếm môi, thói quen này đã bị nhấm từ Đồng Tiểu Nghi, lên lút ngẩng lên nhìn. Quả nhiên, anh vẫn chẳng hề tiết lộ nghề nghiệp thực sự của mình. Lòng Lục Minh Minh trùng xuống. Nếu cứ như vậy,cô không thể không nghĩ đến việc hẳn chính là thành viên của một tổ chức mafia nào đó.

“Lục Minh Minh! “ _ Trương Mỹ từ lúc vào nhà chưa hề mở miệng, bây giờ mới gọi tên cô.

“Dạ?” Lục Minh Minh đáp lí nhí trong cổ họng, đẩy lồng ngực bắt an. Một Trương Mỹ hoạt bát huyền ảo trước đây đã hoàn toàn trở thành người trầm mặc.

“Đêm qua đến quán bar uống say, lỡ đưa tiền bạc kiếm này về, sẵn tiện thuê luôn nhà cho cậu ta phải không?” Trương Mỹ nhìn khuôn mặt tuấn tú của Đồng Tiểu Nghi, suy đoán khả năng có thể nhất.

“.....”

Cả Lục Minh Minh và Đồng Tiểu Nghi trên trán chảy đầy vạch đen. Làm thế nào mà mẹ lại nghĩ hẳn là trai bao thế?

Cô cười mỉu máo:

“Anh ấy là hàng xóm nhà mình, ở đây cũng lâu rồi đó ạ. Còn nữa, hôm qua con không say, mà bị bệnh, may là có anh ấy giúp đỡ!”

“Khoan đã, con vừa nói bị ốm là làm sao?” Lục Bình ngồi dựa lưng vào ghế, lúc này lại ngồi thẳng lên.

“ Cô ấy bị sung cơ nặng nên phát sốt ă! “ Đồng Tiểu Nghị nhanh nhẹn trả lời “ Xin hai bác hãy tin cháu, thực sự là không có gì xảy ra đâu ạ! “

Lục Bình có vẻ không quan tâm về sau lắm, chăm chú quay sang Lục Minh Minh:

“ Sung cơ? Đã mấy tháng rồi, con không rèn luyện thêm một phút nào sao? “

Lục Minh Minh e dè gật đầu, sắc mặt Lục Bình lập tức đen lại, cau mày không vui:

“ Con xem mình đã yếu đuối đến mức phải nhờ người khác chăm sóc rồi sao? Càng ngày bố thấy con càng nhỏ người lại rồi đấy, con liệu... “

“ Lục Bình! “ Trương Mỹ khoanh tay đứng lên, nhếch khóe miệng, lời nói có phần nhàn nhạt: “ Thì ra, con bé bây giờ mới dậy thì! “

Lục Minh Minh á khẩu, ngượng chín cả mặt. Cô đã đủ tuổi lấy chồng rồi mà mẹ còn nói như vậy, lại còn có mặt Tiểu Nghị nữa chứ.

Trương Mỹ bước qua chỗ Đồng Tiểu Nghị, đôi mắt phượng tiếp tục đánh giá, một lúc sau bà mới lên tiếng:

“ Dù sao cũng cảm ơn cậu đã giúp con gái tôi. Nói thật là ban đầu tôi hơi ác cảm với cậu, bây giờ..... cũng vẫn bình thường! Lục Bình, việc còn lại mặc kệ ông, tôi đi ngủ đây! “ Bà vừa nói, bước chân đã đi về phía phòng ngủ.

Đồng Tiểu Nghị khẽ mỉm cười. Bây giờ anh đã biết cái miệng hay đầu khẩu với hân được thừa hưởng từ ai rồi. Cô quả thật rất giống mẹ, nhất là ở đường nét xinh đẹp trên mặt, tuy bà vẫn có phần sắc sảo hơn. Còn về phần cơ bắp, hiển nhiên là thừa hưởng từ người đàn ông vạm vỡ trước mặt.

Lục Bình “ e hèm ” một tiếng, lập tức cô và anh dời sự chú ý, ngoan ngoãn như hai con chim nhỏ chăm chú theo dõi cử chỉ của bố.

“ Cậu hãy nhớ kĩ lời hứa hôm nay. Nếu sau này con gái tôi lấy chồng mà xảy ra việc gì, tôi sẽ tính sổ cùng cậu gấp đôi! “ Lục Bình nói, cả người tỏa ra vầng sát khí.

Anh vội vã gật đầu khẳng định:

“ Vâng, cháu hứa! “

“ Còn nữa, cậu nói đã ở đây lâu rồi, tại sao mấy tháng trước gia đình tôi mở tiệc chào hỏi khu phố tôi không có ấn tượng rằng có mặt cậu? “

Lục Minh Minh nghe bố nói, gật đầu đồng tình, nhìn anh chờ đợi câu trả lời.

Đồng Tiểu Nghị hơi chạnh lòng, nhủ mi nặn ra một nụ cười:

“ A, thật có lỗi, hôm ấy cháu hơi mệt nên ở trong nhà thôi ạ! “

Nếu anh nói khi đó nghe âm thanh ồn ào bên ngoài rất khó chịu, thậm chí có phần chán ghét, có phải hay không sẽ bị người đàn ông cơ bắp trước mặt đá bay ra ngoài?

Bạn đang đọc truyện *Đế Em Lâm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Còn chưa xuất cái đó lần đầu

Lục Bình háng giọng, vừa lúc định hỏi thêm gì đó thì khuôn mặt bỗng rạng rỡ hẳn lên, đôi mắt sáng lóe nhìn ra phía cửa. Lục Minh Minh và Đồng Tiểu Nghị theo ánh mắt của bố, quay người lại, không hẹn mà cùng nhủ thầm. Kìa không phải là Vũ Bằng sao?

“ Con rể, hà hà, ta đã về rồi đây! “

“ Bố, vất vả cho người rồi! “

Hai người tiến đến, tay bắt mặt mừng, cử chỉ quá mức kích động khiến Lục Minh Minh liên tưởng đến một đôi bạn chiến đấu già lâu ngày không gặp. Vũ Bằng đưa hai tay bắt một bàn tay của Lục Bình, trong khi một bàn tay cứng như kim sắt của ông đang vỗ lên vai anh.

Đồng Tiểu Nghị cảm thấy có chút ghen tị. Anh và Vũ Bằng đối với thái độ của mọi người thật giống một cái áo của ăn mày và một bộ long bào đi?

“ Hai người quen biết nhau sao ạ? “

Chuẩn xác Lục Minh Minh và Đồng Tiểu Nghị cùng đồng thanh lên tiếng, cô và anh đưa mắt nhìn nhau, còn cặp đôi đang hàn huyên kia cũng nhìn họ.

Lục Bình cười xuề xòa, giọng nói sang sảng như tuyên cáo:

“ Từ bữa tiệc chào hỏi hàng xóm, nó đã chúc rượu ông bố vợ này rồi. Rất tốt, rất tốt! “

Đầu óc Lục Minh Minh được khai sáng, thật không ngờ tối hôm đó anh còn chưa nói chuyện với con gái ông mà đã được nhận làm con rể rồi! Về đạo mạo của anh quả thật làm nên chuyện quá mà.

Vũ Bằng nhìn về mặt mắt mát của Đồng Tiểu Nghị, khẽ thờ dài. Ít nhất thì anh đã có sự hậu thuẫn vô cùng lớn từ phía bố cô, coi như cũng không thua kém Đồng Tiểu Nghị.

“ Bố à, là con lấy chồng hay bố lấy chồng thế? Con và Bằng ca chi như anh em thôi. “ Lục Minh Minh vô cùng ảo não thờ dài. Vũ Bằng liếc qua khuôn mặt anh tuấn vạm vỡ sáng của Đồng Tiểu Nghị, miễn cưỡng nở nụ cười:

“ Chi là đùa vui thôi mà, tiểu Minh đừng trách bác trai nhé. “

“ Đùa là đùa thế nào? Con rể phải theo dõi con bé này tập thể thao khi ta đưa A Mỹ đi chữa bệnh! “

“ Lâm con gái vẫn tốt hơn! “ Lại là một giọng nam một giọng nữ cộng hưởng vang lên. Lục Minh Minh ngược đôi mắt ngạc nhiên nhìn Đồng Tiểu Nghị. Liệu có phải đêm qua ngủ cùng nhau nên hai người đã có thần giao cách cảm hay không?

Tuy nhiên, không lâu sau cô đã khôi phục tinh thần, trực tiếp nhận ra vấn đề:

“ Bị bệnh? Mẹ bị bệnh? Bị bệnh gì, từ bao giờ ạ? Sao bố không nói cho con biết sớm? “

Lục Bình ấn lên vai Lục Minh Minh, ngăn cô khỏi kích động:

“ Không phải là bây giờ về cho con biết sao? Cuống lên làm gì, mẹ con có em bé thôi mà!”

Tiếng hít sâu lung lên sau lời nói của Lục Bình. Là của Đồng Tiểu Nghị và Vũ Bằng. Còn Lục Minh Minh, cô vẫn vô cùng bình thản mà đứng đó. Đơn giản là vì... cô đã sốc đến nỗi không thể hô hấp được nữa rồi. Làm thế nào mà một phụ nữ gần mười chín năm không sinh, bấy giờ lại có bầu?

Khóe miệng run rẩy kịch liệt, Lục Minh Minh mếu máo:

“Bố, bố đưa con phải không ạ? Mẹ, mẹ làm sao có thể...” Khuôn mặt góc cạnh của Lục Bình đỏ lên, ông xoa xoa cái mũi:

“A Mỹ là có thai thật, do tuổi không còn trẻ nên bác sĩ chẩn đoán bà ấy có nguy cơ trầm cảm khi mang thai, phải đi điều trị.”

Lục Minh Minh nghe bố nói thì không khỏi cay cay sống mũi. Cô lắc đầu:

“Bố, không phải hai người đi kí hợp đồng sao, bố làm gì mẹ con vậy?”

“Khụ! “Ba người đàn ông cùng họ khấn trước câu hỏi vô tình của cô. Đồng Tiểu Nghị thật muốn nói “thì làm là “làm” thôi“, nhưng có mặt bác trai ở đây, anh hiển nhiên không dám.

“Bố, vậy bây giờ phải đưa mẹ đi đâu chữa bệnh ạ?” Vũ Bằng lí trí hỏi vấn đề quan trọng.

“Đào F, bác sĩ nói ở đó tốt cho việc chữa bệnh con ạ.”

Xa, quá thực rất xa. Lục Minh Minh gút gao nắm chặt bàn tay. Đối với việc sắp trở thành chị, cô vui mừng, nhưng lo lắng nhiều hơn.

“Không còn cách nào khác sao ạ?” Cô hỏi.

Lục Bình lắc đầu: “Ở đó mới có thể làm bệnh trầm cảm của mẹ con thuyên giảm. Tiểu Minh, chúng ta lần này về thăm con, mấy ngày nữa ta sẽ đưa mẹ con đi.”

Cô cười nhẹ, gút đầu: “Con biết rồi, con vào phòng mẹ đây.”, sau đó lập tức quay lưng bước đi. Từ nhỏ cô đã phải thường xuyên sống xa bố mẹ, thêm vài tháng nữa cũng không sao. Nhìn người phụ nữ nhắm nghiền mắt trước mặt, nước mắt không tự chủ được ứa ra, lăn dài trên gò má:

“Mẹ, mẹ phải mau khỏi bệnh nha. Mẹ có khỏe thì em mới khâu khính chứ. Mẹ mau khỏe lại còn nấng con, cộc đầu con nha mẹ...”

Gia đình là thứ quan trọng nhất đối với một con người, là nơi ta tựa vào để đối mặt với thế giới hỗn loạn bên ngoài. Lục Minh Minh yêu gia đình của cô. Rất nhiều.

Lục Bình nhìn bóng lưng con gái, áy náy vô cùng. Ông quay lại nhìn hai chàng trai trước mặt: “Ta nhờ hai cậu, chỉ đến lúc cô Tiểu về thôi, có được không?”

Đồng Tiểu Nghị không do dự gút đầu: “Vâng, bác cứ yên tâm đưa bác gái đi chữa bệnh đi ạ.” Trái lại, Vũ Bằng rơi vào trầm tư, mi tâm hơi nhíu lại, cắn cắn cánh môi.

“Tiểu Nghị! “Sau khi rời khỏi nhà Lục Minh Minh, Vũ Bằng nặng nề gọi tên anh “Anh có chuyện cần nói.”

“Ừ.” Đồng Tiểu Nghị ngồi dựa lưng lên ghế sofa nhà mình, tay ấn bụng. Dạ dày gần ba ngày không ăn của anh sắp không gắng gượng được nữa.

“Có một show truyền hình thực tế muốn mời em tham gia, em thấy thế nào?”

“Bằng ca, anh biết là em không có hứng thú mà. Đóng phim thì chỉ cần bày ra bộ mặt giả cho vai diễn là được. Nhưng tham gia thực tế, phải sống với con người thật của mình. Điều này em không thể!”

“Được, còn một chuyện nữa, anh nghĩ em đồng ý với chú Lục hơi vội vàng rồi.” Vũ Bằng đứng dựa vào sofa phía sau Đồng Tiểu Nghị - “Quách Bá Danh đã tìm ra em”

Một câu cuối cùng nói ra, Đồng Tiểu Nghị mở mắt đầy căm giận, gằn lên: “Anh nói thật chứ?”

Vũ Bằng ngửa đầu, hơi thờ dãi: “Ừ, hôm qua anh để mất dấu bọn thuộc hạ của hần!”

Đồng Tiểu Nghị nhếch khóe miệng. Được thôi, muốn chơi anh sẽ chơi đến cùng!

“Bằng ca, hần mới là kẻ xấu, mình phải sợ hần sao? Em sẽ chơi với hần đến cùng!”

“Tiểu Nghị....”

“Anh lo cho em thì mau nấu cho em ăn đi, hai ngày tuyệt thực đói muốn chết rồi!” Anh phẩy tay, lại nhắm mắt, để lại phía sau tiếng thờ dãi của Vũ Bằng.

Mấy ngày qua, Lục Minh Minh luôn quần quýt bên mẹ, rất nhanh đã đến lúc bố mẹ cô phải đi. Đào F, nơi cảnh sắc tuyệt đẹp, thanh lọc tâm hồn đang chờ đón họ. Trương Mỹ đã ngày một trầm mặc, đôi mắt phượng ngày càng vô hồn, không thể chạm trổ một giây nào nữa.

“Bố, mẹ, hai người giữ gìn sức khỏe!”

Lục Minh Minh đứng ngoài cửa kính ô tô, nói với vào.

Lục Bình ôm vợ, vẫy tay ý bảo cô vào trong, quay lên nói với người lái xe: “Đi thôi!”

Tài xế Vũ Bằng “vâng” một tiếng, chiếc xe khởi động, đưa hai người ra sân bay. Vốn Đồng Tiểu Nghị cũng ngờ ý muốn đưa họ đi, nhưng Lục Bình từ chối, bởi khuôn mặt quá đẹp trai thường không mang lại cảm giác an toàn.

“Cô muốn khóc thì khóc đi, mạnh mẽ cho ai xem vậy!” Đồng Tiểu Nghị liếc xuống khuôn mặt đang cúi gằm, giọng nói trầm thấp mang vạn phần an ủi.

Lục Minh Minh khịt khịt mũi, cong khóe miệng, bỏ lại một câu rồi toan quay bước vào nhà: “Làm gì có, tôi yếu đuối như vậy sao?”

Đồng Tiểu Nghị phát bực! Trước mặt anh mà cô còn gỏi bọc bán thân kĩ như vậy! Nhưng rất nhanh tâm tình lại dịu xuống, bởi vì cô gái này, sao lại giống mẹ anh đến vậy...

Không nói thêm lời nào, anh trực tiếp kéo tay cô lại, ép cô vào lồng ngực, thật chặt. Lục Minh Minh run lên, bức tường thành sụp đổ, cô không còn tâm tư đây Đồng Tiểu Nghị ra nữa mà yên vị trong vòng tay anh, lặng lẽ rơi nước mắt. Không ồn ào, không gào lên, không la lối, chỉ là từng giọt âm thầm thấm vào áo phông của anh, nhưng lại làm trái tim Đồng Tiểu Nghị bị hòa tan cực đại.

Qua một lúc lâu, trên đỉnh đầu cô vang lên tiếng thờ dãi: “Không muốn mẹ đi thì nói ra. Họ thương cô như vậy, nếu cô nặng nề đòi thì sẽ được thôi.”

Lục Minh Minh cọ cọ, lau hết nước mắt còn sót vào áo anh, khiến Đồng Tiểu Nghị bật cười khe khẽ. Cô hít sâu, nở nụ cười đã có phần tươi hơn:

“Anh chưa nghe câu Trời đất bao la, phụ nữ có thai là lớn nhất (*) sao?”

“Ồ, nói vậy, nếu tối hôm đó không phải là tôi mà là một tên lưu manh, hần cô cũng trở thành lớn nhất rồi!”

Lục Minh Minh vênh mặt: “Anh có giờ trò tôi cũng chả sợ, xì!”

“Thật không?” Anh nheo mắt quen thuộc.

“Ờ, vì chắc gì tiểu thụ anh đã xuất cái đó lần đầu, ha ha...” Lục Minh Minh le lưỡi, chuẩn bị tinh thần bỏ chạy. Nhưng Đồng Tiểu Nghị tay dài chân siêu dài, nhanh hơn bắt được cô, ghì chặt vai cô, cúi xuống phá

hơi vào vành tai nóng bỏng:

“Hay lắm, tối nay tôi muốn xuất vào bên trong cô, không lên đỉnh không về...”

(*) Đoạt hôn 101 lần - Diệp Phi Dạ

Bạn đang đọc truyện *Để Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đây chẳng phải giống hèn hò sao?

Ồm... xuất vào bên trong, xuất vào bên trong...

Xuất vào bên trong là lúc lên đỉnh. Lên đỉnh là gì?

Lên đỉnh là get high....

A a a a! Đáng chết! Cô đang nghĩ đến cái gì thế này? Lục Minh Minh lúc đầu nguây nguẩy, vận khí lực găm thật mạnh lên chân Đồng Tiểu Nghị gào lên: “Đồ biến thái! Anh đi chết đi!”

Sắc mặt Đồng Tiểu Nghị triệt để đen thui, co chân nhảy căng lên. Lục Minh Minh nhân cơ hội này đào thoát, chạy thật nhanh vào trong nhà, bỏ lại một câu: “Hôm nay anh đừng mơ có bữa sáng!”

Cổ họng Đồng Tiểu Nghị nghe vậy bật ra tiếng cười trầm thấp, đưa hai tay chụm lên miệng làm thành một cái loa, vui vẻ nói vọng vào: “Vậy thì cô hôm nay đừng mơ được dẫn đi giải sảu!”

“Anh bảo đưa tôi đi đâu cơ?” Lục Minh Minh thân thể vẫn ở bên trong, chỉ lộ mặt ra ngoài. Ánh mắt cô sáng rõ hơn đèn pha, nước miếng sắp nhỏ ra đến nơi, hận không thể có thêm một cái đuôi để vẫy vẫy.

Đồng Tiểu Nghị mím môi, nhún nhún vai, trong mắt ánh lên một tia giảo hoạt: “Chịu thôi, không ăn sáng làm sao đi?”

“Có cô có, lập tức đi làm a --” Lục Minh Minh phấn khích hết lên, dùng tốc độ tên lửa bay vào bếp. Đồng Tiểu Nghị bật cười lớn, hàm răng trắng đều dưới ánh nắng tỏa sáng rạng ngời. Anh chấp tay sau lưng, chậm rãi đi vào, miệng huýt sáo vô cùng có nhã hứng.

Lục Minh Minh vừa chiên com vừa hát ngâm nga, cầm xèng nấu ăn đảo qua đảo lại, tò mò không biết Đồng Tiểu Nghị cho cô đi đâu. Đột nhiên, cô cảm thấy có gì đó không đúng. Cái đó... Cùng nhau ăn sáng, cùng nhau đi chơi, chỉ hai người bọn họ. Đây chẳng phải giống hèn hò sao? Lục Minh Minh nghĩ ngợi, da mặt không tự chủ đỏ lên, nhấc một lọ gia vị đổ vào chảo com.

“Này, cô muốn tôi chết khát đúng không?” Không biết từ lúc nào, Đồng Tiểu Nghị đã đứng ngay sau xem cô nấu ăn. Giọng nói trầm thấp vang lên phía trên đầu khiến Lục Minh Minh giật mình.

“A, tôi đang nêm bột ngọt đây, anh khát thì tự đi lấy nước mà uống, tôi còn phải mời à?” Vừa nói, đôi bàn tay nhanh nhẹn tiếp tục rắc gia vị.

Đồng Tiểu Nghị hít sâu một hơi, rít ra từ kẽ răng: “Đồ- là- muối.”

“Ồi...” Lục Minh Minh nhìn xuống, tròng mắt thiếu điều rớt ra ngoài. Nãy giờ cô còn tưởng là bột ngọt, nêm hơi quá tay. “Ha ha, không sao không sao, ăn mặn chút tiết kiệm chi tiêu.” Cô xấu hổ xua xua tay chữa thẹn.

“Ăn mặn quá dễ bị suy thận lắm!” Đồng Tiểu Nghị nheo mắt, khẽ nhếch khóe miệng.

“Không sao, không nghiêm trọng vậy đâu.” Lục Minh Minh chăm chú đảo com.

Anh thờ dài thườn thượt: “Rất nghiêm trọng là đằng khác!”

Lục Minh Minh nháu mày khó hiểu, quay lại hỏi: “Ý anh là...”

Đồng Tiểu Nghị phẩy tay, ý bảo cô lại gần. Lục Minh Minh ngoan ngoãn ghé tai lắng nghe.

“Bị suy thận dẫn đến yếu sinh lý, không xuất vào bên trong được!” Anh nói rất nghiêm túc, nhưng bên môi vì cố nén cười mà run run.” Anh!” Lục Minh Minh tức giận trừng mắt, cắn môi vì bị lừa, lập tức giơ xèng nấu ăn muốn đánh Đồng Tiểu Nghị. Bữa sáng của hai người liền biến thành màn tập thể dục chạy quanh nhà. Lục Minh Minh nước mắt lưng tròng, rút ra bài học sâu sắc: bất luận lời nào từ miệng Đồng Tiểu Nghị nói ra, đều phải nâng cao cảnh giác!

Ăn sáng xong, Đồng Tiểu Nghị dựa lưng vào xe Lamborghini đợi Lục Minh Minh thay trang phục. Anh mặc áo phông bên trong, khoác thêm sơ mi trắng bên ngoài, quần thò màu đen cùng với giày thể thao tạo nên một tổng thể đẹp đến chói mắt. Đôi mắt đẹp giấu sau cặp kính râm tăng thêm phần thần bí, khiến Lục Minh Minh trong một khắc lặng nhìn đến ngây dại..

Thật khéo làm sao! Cô cũng mặc áo phông, áo sơ mi buộc ngang bụng, quần bò đen, giày thể thao năng động. Bộ dáng hai người không khác gì một đôi tình nhân mặc đồ đôi. Bối rồi, bối rồi..

Đồng Tiểu Nghị ban đầu nhìn cô, cũng hơi ngạc nhiên, nhưng ngay lập tức thỏa mãn, ý cười không hề tắt trên môi.

“Đi thôi!” Lục Minh Minh ho khan một tiếng, chuẩn bị mở cửa xe thì bị Đồng Tiểu Nghị kéo tay lại: “Không phải ở đó, hôm nay đi xe buýt!” Nói rồi anh đeo thêm lớp khẩu trang che kín mặt, rào bước ra ngoài.

“Tại sao? Tôi muốn ngồi cái đó!” Lục Minh Minh bất mãn phụng phịu, cố thoát khỏi bàn tay đang lôi kéo mình, chỉ vào xe xịn của anh. Cô rất muốn tận hưởng cuộc sống vương giả cơ mà.

“Nơi này phải đi xe buýt.” Đồng Tiểu Nghị lúc này đã nhét được Lục Minh Minh vào xe, véo má cô đồ dành, nhưng Lục Minh Minh gạt tay anh ra, ẩm ức bĩu môi nhìn cảnh vật bị bỏ lại phía sau ở bên ngoài. Có một vài người trên xe buýt nhìn nhìn, Đồng Tiểu Nghị nuốt nước bọt, kéo cao lại khẩu trang. Cả mặt kín mít, khó có thể nhận ra, người trên xe dần buông tha cho anh, dời sự chú ý đi chỗ khác.

Hai tiếng sau, xe buýt dừng bánh, Lục Minh Minh như người không xương để mặc Đồng Tiểu Nghị lôi xuống xe. Anh nhìn cô, ánh mắt thập phần cung chiêu, đưa tay áp lên má cô, bắt cô ngẩng cao đầu.

Lục Minh Minh thờ dài, miễn cưỡng mở mắt ra.

Chết lặng.

Thiên đường trước mắt làm cô sững sờ há hốc miệng, sau đó điên cuồng hét lên vì phấn khích.

Sen! Cả một vùng trời bạt ngàn màu hồng nhạt của hoa sen đang nở rộ! Dưới chân cô là thảm cỏ xanh mượt dẫn đến một hồ sen rộng mênh mông, không khí vô cùng trong lành và thanh tịnh.

Lục Minh Minh quên hết giận dỗi, cúi xuống tháo bỏ đôi giày thể thao dưới chân, găm chân trần lên mặt cỏ mát lạnh còn đọng hơi nước. Cô nhắm mắt cảm nhận xúc cảm tuyệt vời bên dưới, chậm rãi bước đi từng bước một.

Đồng Tiểu Nghị nhìn nụ cười ngọt lịm trên môi cô, lại nhìn xuống đôi bàn chân trắng mịn như ngọc, những ngón chân thon dài uyển chuyển bước đi, trái tim không kìm được run lên, đập lạc mất một nhịp.

“Đẹp quá!” Lục Minh Minh quay lại trầm trồ nhìn Đồng Tiểu Nghi đứng ngay phía sau. Anh cũng đã cỡi gầy ra từ lúc nào.

“Ừm...” Anh cúi xuống mỉm cười ngọt ngào, Lục Minh Minh còn tưởng miệng anh có dính mật ong hay đường phèn, bởi không hiểu sao cô thấy tim đập mạnh quá.

Ngắt một bông sen gần bờ, Lục Minh Minh chắp miệng, trí tưởng tượng nhờ hương sen thanh khiết mà bay cao bay xa:“ Nếu anh chỉ cho tôi chỗ này sớm hơn, tôi sẽ dựng một cái lầu giữa hồ, đưa mẹ tôi vào trong, sau đó ngày ba bữa chèo thuyền ra hồ đưa cơm...”

“.....” Nếu vậy, mẹ cô không ốm vì mang thai, mà sẽ ốm vì trình độ ảo tưởng siêu cấp của con gái đi?

Đồng Tiểu Nghi còn chưa kịp phản bác, Lục Minh Minh đã bị mấy con bướm sắc sỡ đủ mọi sắc màu, cánh đập đón mềm mại thu hút. Không phải vì tính cách lãng mạn nguyên thủy của con gái, mà đơn giản là vì, đuổi theo chúng sẽ giúp rèn luyện cơ chân --

Đồng Tiểu Nghi lắc đầu, tìm một chỗ cỏ khô nằm xuống, hai tay đưa lên làm gối đầu, khép hờ mắt. Hình như trong tiếng gió xa xa vọng lại giọng nói của Lục Minh Minh: “ Cảm ơn anh nhiều lắm, Tiểu Nghi! “

Không biết thời gian đã qua bao lâu, Lục Minh Minh bắt đầu thấy đói, đến lay Đồng Tiểu Nghi dậy, trải một tấm vải mỏng trên mặt cỏ, lôi trong túi nhỏ ra bữa trưa: gồm có bánh mì, đồ ăn cay, hoa quả, đặc biệt là một chai rượu nho lên lấy trong tủ của Lục Bình.

Đồng Tiểu Nghi nhìn thấy, hơi nhú mày. Cô nẫu ăn sẽ luôn luôn chọn luộc, nhưng mua đồ ăn sẵn sẽ luôn chọn vị cay. Lục Minh Minh gờ ly rượu đến trước mặt Đồng Tiểu Nghi, anh chỉ nhận lấy rồi lại đặt xuống. Cô đưa bánh cay, anh cũng làm tương tự. Lục Minh Minh chạnh lòng, cao giọng hỏi: “ Anh sao vậy? Uống với tôi đi, bánh cay cũng ngon lắm!”

Đồng Tiểu Nghi lắc đầu, lấy một mẩu bánh mì nhỏ đưa lên miệng: “ Không hợp khẩu vị, tôi ăn cái này thôi.” Xin lỗi, nhưng tôi sắp khởi quay bộ phim mới rồi, phải tránh ăn những thứ cay nóng hoặc chứa cồn để da mặt không bị thâm hay nổi mụn. Tất nhiên, những lời này Đồng Tiểu Nghi chỉ dám nói trong lòng, bởi vì Lục Minh Minh vẫn chưa biết anh là diễn viên nổi tiếng.

Lục Minh Minh “ xì-” một tiếng, bắt đầu thưởng thức bữa trưa ngon lành. Đồng Tiểu Nghi ăn lót dạ một chút, mùi hoa sen kích thích cảm giác buồn ngủ, anh lại nằm xuống, nhưng vì nằm ngửa hơi chói mắt, anh nằm hơi nghiêng, tạo thành tư thế úp mặt xuống tấm vải bên dưới.

Động tác cấn bánh của Lục Minh Minh nhất thời ngừng lại, cái bánh vẫn giữ nguyên ngoài cửa miệng. Bộ não tình nghịch bắt đầu xâu chuỗi thái độ của Đồng Tiểu Nghi ngày hôm nay.

Hình như cô đã biết lý do rồi!

Lục Minh Minh rùng mình một cái. Không thể, không thể nào! Nhưng trong đầu cô bây giờ toàn là đoạn quảng cáo trên ti vi hôm trước...

--Rượu không dám uống, ớt cay không dám ăn. Không dám lái xe, ngủ phải nằm sấp...

-- Anh làm sao thế?

....

-- Bệnh trĩ của tôi lại tái phát rồi!

.....

Triệu chứng đó... không phải rất giống với hành động của Đồng Tiểu Nghi hôm nay sao? Lục Minh Minh lắc đầu, đẹp trai như kia làm sao mà bị bệnh đó được?

Đang cúi gằm mặt, cô đột ngột ngẩng mạnh đầu, sau đó gật lên tục, chớp cổ kêu răng rắc.

Ai bảo đẹp trai là sẽ không bị trĩ chứ!

Một giây.

Hai giây.

Đến giây thứ ba, cô quyết định vron bàn tay về phía vòng ba sau lớp quần thỏ của Đồng Tiểu Nghi.

Bạn đang đọc truyện *Để Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Ngại ngùng

.....

Sắp chạm vào được rồi.

Lục Minh Minh căng thẳng nuốt nước bọt.

Thiện tai, không phải cô háo sắc đâu, là có lòng tốt muốn kiểm tra bệnh tật cho hàng xóm thôi!

Cô thờ mạnh một hơi, gật đầu, nhắm mắt chụp tay lên phía trước.

“ A!” Âm thanh giật thót của Đồng Tiểu Nghi vang lên, Lục Minh Minh thỏa mãn vênh mặt, nhưng vẫn có phần xấu hổ không dám mở mắt, bàn tay hơi nhán nhán.

“ Đứng ngại, tôi biết anh có bệnh nhạy cảm khó nói, tôi kiểm tra có phải hay không thôi!”

“”

Ồi, thấy chưa, cô đoán trúng phóc rồi ! Vòng ba mà nhô lên thế này, chắc chắn là trĩ rồi!

Ầy khoan! Búi trĩ cũng có thể cứng rắn hơn sao?

Lục Minh Minh nhú mày, tò mò không kìm được mở mắt ra.

Mặt Đồng Tiểu Nghi triệt để đen thui, hơi thở dồn dập, đôi mắt đẹp neho lại như muốn ăn sống Lục Minh Minh. Ngủ quan vốn anh tuấn, nhưng lúc này đều xấu xí như vừa ăn phải phân.

“ Lục - Minh - Minh! “

Anh cắn răng phun ra ba chữ. Lục Minh Minh quả nhiên là chúa gây chuyện, không thể trách tại sao con trai tại nơi ở cũ không chịu nổi cô.

“Á a a a a.....”

Tiếng thét so với con heo bị chọc tiết còn chói tai hơn vang lên, thành công khiến người khác hiểu lầm cô chính là đang bị ức hiếp. Sau một thời gian muốn rút trông mắt ra ngoài, cuối cùng Lục Minh Minh cũng giải tỏa được cái cô hống tặc ngheèn, dùng tốc độ ánh sáng rút tay về.

“Không, hu hu hu...”

Lục Minh Minh không hiểu sao lại muốn khóc, hốc mắt đỏ hồng lên, hòa cùng màu đỏ trên da mặt. Trước giờ cô đều cho rằng da mặt mình rất dày,nhưng khi ở bên Đồng Tiểu Nghị, cô lại không thoát khỏi bàn năng yếu đuối của một người con gái. Cô đưa hai tay lên định ôm mặt, nhưng nghĩ đến bàn tay vừa chạm vào nơi nào đó của Đồng Tiểu Nghị, lại nức nở giấu tay ra sau.

Đồng Tiểu Nghị dờ khóc dờ cười nhìn biểu tình của Lục Minh Minh. Con tức giận lúc đầu cũng vì điệu bộ sắp khóc này vui đi một nửa. Anh lắc đầu, rõ ràng là cô ăn trộm đậu hũ của anh, cậu vừa ăn cướp vừa la làng chính là nói Lục Minh Minh!

“ Quay mặt lại, tôi cần lời giải thích! “

Đồng Tiểu Nghị ngồi khoanh chân, cố gắng ép vật phía dưới cúi đầu, giọng điệu lơ đãng gãi gáy một chút.

“Tôi không biết, tôi muốn đi về...”

Lục Minh Minh vẫn miếu máo, cảm thấy vô cùng oan ức. Đúng vậy, cô là muốn kiểm tra vòng ba, nhưng vừa lúc đó Đồng Tiểu Nghị xoay người lại, cái cô đụng vào chính là... cậu nhỏ của anh!

Dù sao cô cũng là con gái, không phải thiệt thòi hơn sao?

Lục Minh Minh lồm cồm đứng lên, vừa đi được hai bước đã bị Đồng Tiểu Nghị bắt lại. Lục đạo ở cổ tay vô cùng lớn, cô càng giãy giữa anh càng dùng sức, làm da cô in hằn dấu vết màu hồng.” Cô bảo tôi bị bệnh nhảy cảm gì!” Đồng Tiểu Nghị phải lớn tiếng quát lên, Lục Minh Minh mới chịu đứng yên, cúi gằm mặt.

“Hử?” Anh hỏi lại lần nữa.

“Tôi thấy anh có biểu hiện bệnh trĩ, nên muốn giúp.... Anh, ai bảo anh lúc đó lật người lại làm gì! “

Lục Minh Minh nói xong, viền mắt lại không tự chủ được đỏ lên. Đồng Tiểu Nghị thờ dãi, là anh không nói cho cô biết lý do không ăn cay, uống rượu nên sâu ngủ ngốc nghếch mới suy nghĩ linh tinh.

“Haizz, dù sao tôi cũng là người bị hại, tôi không để ý thì cô ầm ức cái gì? “ Anh cúi đầu nói nhỏ, âm thanh mang chút bất cần cùng dịu dàng.

Lục Minh Minh bị lời lẽ ấy làm cho mơ màng, ngẩng đầu nở một nụ cười tươi tắn: “Vậy tôi vẫn được ở đây chơi chứ? “

Đồng Tiểu Nghị bật cười, khẽ gạt đầu. Lục Minh Minh liền quên hết xấu hổ, vui vẻ chỉ về một khu đất phía xa, có hàng rào lưới phun màu sắc sắc sỡ:

“Đó là cái gì, tôi muốn tới đó chơi!”

“Là sân bóng rổ. “ Đồng Tiểu Nghị vừa dứt lời, đã không thấy Lục Minh Minh ở bên cạnh. Cô đã kích động đến mức vừa chạy vừa nhảy về phía đó rồi. Anh lắc đầu, vừa rồi là ai còn nức nở sắp khóc không biết.

“Oa...” Bước vào sân bóng, Lục Minh Minh kích động reo hò. Chỉ là sân bóng rổ thôi mà, có cần lớn vậy không? Còn cả những tấm lưới bốn xung quanh nữa, thiên thần nào đi ngang qua đã đánh đổ lọ nước bày sắc tạo nên những đường nét mê hồn này chẳng?

“Bắt lấy này!” Tiếng Đồng Tiểu Nghị vang lên phía sau, Lục Minh Minh theo bản năng quay đầu, lập tức một quả bóng rổ bay đến trước mặt. Mặc dù đã lâu không chơi bóng nhưng phản xạ của Lục Minh Minh vẫn rất nhanh nhạy, bắt gọn quả bóng. Cô hất cằm tự đắc với Đồng Tiểu Nghị, sau đó nện quả bóng xuống đất làm động tác chuyển hình số 8 qua chân vô cùng điêu luyện, cuối cùng hướng chiếc rổ phía trên đầu bật nhảy, đẩy quả bóng trong tay lên.

“Bộp “ một tiếng, quả bóng lượn một đường hoàn mỹ, ngoan ngoan lọt xuống lưới. Tuy Lục Minh Minh không cao lêu khêu nhưng sức bật cùng lực cơ tay cơ chân vô cùng mạnh, điều này Đồng Tiểu Nghị âm thầm tán thưởng trong lòng.

“Này, sao anh lại bị mặt kín mít rồi? “ Lục Minh Minh bỗng ngừng lại động tác, nhún mảy chỉ tay vào Đồng Tiểu Nghị.

“Nơi này chắc lát sẽ có người đến chơi bóng. “ Anh nhún vai, dùng hai ngón tay kéo chiếc khẩu trang lên cao hơn.

“Tiểu Nghị, rốt cuộc anh làm nghề gì thế, có phải mafia không? “

“Cô nghĩ nhiều rồi! “ Anh ngồi xuống ghế xoay quả bóng trên tay.

Lục Minh Minh chợt nảy ra một ý, ánh mắt chớp nháy: “Thế này đi, anh PK (*) bóng rổ với tôi, nếu tôi thắng hãy nói cho tôi biết sự thật! “

Đồng Tiểu Nghị suy nghĩ một chút, kết quả là lắc đầu. Lục Minh Minh mất kiên nhẫn: “Anh sợ? Nếu là đàn ông thì bỏ kính ra PK với tôi. Hôm nay tôi nhất định phải biết anh làm nghề gì! “

“Không, chính vì là đàn ông nên mới không muốn cô phải phí công vô ích!” Đồng Tiểu Nghị ném quả bóng đi xa,tâm tình hơi dao động. Liệu anh nói cho cô biết mình là diễn viên, cô có muốn tránh xa anh không?

“Đáng ghét!” Lục Minh Minh lăm bắm, hai người rơi vào yên lặng, không ai nói với ai câu nào nữa.

Ngoài hồ sen, gió vẫn thổi lay những cánh sen hồng thắm. Một cậu bé trắng trẻo có đôi mắt đen to tròn, mi mắt dài, đôi môi đỏ tươi chừng bốn năm tuổi đang lon ton chạy nhảy. Nhà cậu ở gần đây, ngày nào cậu cũng trốn bố mẹ ra hái sen mọc lan lên bờ, hôm nay không là ngoại lệ.

Cậu bé đã hái được cơ sở bông sen, nhưng ánh mắt lại đang chăm chú rơi trên một bông sen ở xa bờ.

Đẹp quá! Nó khác hoàn toàn những bông xung quanh, cánh hoa hồng đậm với những sọc màu tím, dưới ánh nắng như có một vầng hào quang phát ra.

“Mình sẽ hái được nó thôi! “Nghĩ rồi, bước chân nhỏ bé tiến sát đến mép hồ, nhào người ra hết cỡ. Cánh tay ngắn cùn run run nhích từng milimet.

“Cố lên, một chút nữa thôi!” Cậu bé cắn môi, đầu ngón giữa sượt nhẹ qua thân hoa màu xanh.

“Bé con cần thận!!!”

“Ừm...m...m...”

(*): PK= Personal Killing, ban đầu là một thuật ngữ trong game, ý chỉ solo, một đấu một.

Chương 15: Môi chạm môi

Hai âm thanh lớn vang lên cùng một lúc.

Không kịp mất rồi! Lục Minh Minh thờ hồn hển chạy đến bên hồ, khuôn mặt ửng đỏ, chân tay cô luống cuống không biết nên làm thế nào.

Cậu bé dưới hồ không ngừng vùng vẫy, trôi lên lại ngụp xuống, cơ thể bé nhỏ lạc lõng giữa làn nước mênh mông.

Lục Minh Minh cuộn tay thành nắm đấm, tim đập nhanh không có tiết tấu. Cô phải làm sao đây? Ở đây không có một bóng người, tình hình lại nguy cấp, nếu cô chạy đi tìm người sẽ không kịp.

Không được... Cô rất sợ.

Tuy cô giỏi thể thao, nhưng là những môn trên cạn. Lục Minh Minh có thể như một con sư tử trên bờ, nhưng nếu bị ném xuống nước, khẳng định sẽ thể thảm hơn cả một con kiến.

Lục Minh Minh không sợ trời, không sợ đất, không sợ biến thái, chỉ sợ nước! Do lúc nhỏ cô bị ngã xuống nước, suýt nữa đã được lên bàn thờ ngồi gặm hoa quả nhựa ngấm gà khóa thân, nên một từ “nước” mãi mãi trở thành bóng ma tâm lý.

Mới đo dự một lúc, cô đã không còn thấy cậu bé quẫy đạp được nữa. Cơ thể bé nhỏ chìm dần, chìm dần... như muốn rút hết mọi đường khí của cô. Kí ức đáng sợ ủa về, hẳn là bây giờ thẳng nhóc cũng giống cô, từ đầu đến cuối đều là bất lực.

Lục Minh Minh hít mạnh một hơi, quyết định nhảy xuống hồ.

“Ừm...”

Cuộc sống vốn rất công bằng, trong số chúng ta có ai không phải đấu tranh với những âm ảnh vô hình? Đừng quá sợ hãi, hãy dũng cảm đối mặt với nó, ta sẽ tìm được lối ra!

Lục Minh Minh có thể cảm nhận được trái tim đang bị bóp nghẹt, áp lực nước làm cô dường như không thở nổi. Bàn chân lún xuống bùn dưới đáy hồ cổ gồng nhích từng bước. Vì không biết bơi nên cô chỉ có thể vừa lội vừa ngụp tiến lại gần chỗ cậu bé.

Một chút nữa thôi. Một chút nữa...

Lục Minh Minh không ngừng tự khích lệ bản thân. Cuối cùng, cô cũng tóm được thẳng nhóc. Dùng đôi tay cơ bắp khỏe mạnh nhấc thẳng bé lên khỏi mặt nước, Lục Minh Minh lập tức quay trở lại bờ. Trọng lượng hai cơ thể khiến cho con đường trở về gian nan gấp nhiều lần. Cứ chìm xuống cô lại dùng sức trôi lên, uống phải cơ man là nước. Tay chân cô, toàn bộ sức lực của cô đang dần bị vắt kiệt. Lục Minh Minh nhìn cậu bé đang nhắm nghiền mắt, kim nén nỗi sợ hãi của bản thân, tiếp tục chiến đấu với sóng nước trong hồ.

Lạnh quá...Mệt quá...

Cô từng nghĩ mình có thể tự giải quyết tất cả mọi chuyện, không cần sự giúp đỡ của bất cứ ai. Hiện tại, cô đã hiểu rằng sâu trong thâm tâm người con gái bao giờ cũng yếu đuối, cần được chở che.

Cô cần được bảo vệ. Người đó... đang ở đâu?

Tiểu Nghị, cứu em.. Mau cứu em với..

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Lục Minh Minh cũng nhìn thấy ngọn cỏ xanh mướt phía trên bờ. Cô dùng chút tàn lực cuối cùng, vươn tay nâng cậu bé lên. Đó cũng chính là thời điểm cô lún sâu xuống dưới bùn, không còn sức lực để đưa bản thân lên trên.Linh hồn tựa như những sợi dây đàn mỏng manh, theo từng rung động của bọt nước mà đứt lìa khỏi thể xác. Giờ phút này, Lục Minh Minh đột nhiên bình thản lạ thường. Đưa em chưa chào đời của cô, cô muốn tự mình đặt tên cho nó. Còn Tiểu Nghị nữa, cô muốn biết nhiều hơn về hắn. Kí ức đứt quãng trôi về thời điểm hai người ở sân bóng rổ...

“Lục Minh Minh, lúc rảnh rồi cô làm gì?” Sau khi trầm mặc một lúc, Đồng Tiểu Nghị cất giọng hỏi.

“Chơi thể thao, đọc truyện, bị anh sai vặt.” Lục Minh Minh đánh giá anh một lượt, “Những điều này không phải anh quá rõ rồi sao?”

“Không xem phim sao?” Đồng Tiểu Nghị không để ý sự châm chọc của cô, tiếp tục hỏi.

Lục Minh Minh nghĩ nghĩ, gật nhẹ đầu:“ Có, một chút. “

“Thế cô không xem phim đang nổi tiếng sao?”

“Nếu là phim trong nước, tôi không xem.” Lục Minh Minh vừa nói, vừa ước tầm ném, tiếp tục ném bóng vào rổ.

Đồng Tiểu Nghị á khẩu. Vậy thì không biết anh cũng phải thôi. Dường như đoán được câu hỏi tiếp theo, Lục Minh Minh nhanh chóng ngắt lời: “Tại sao chứ gì? Tại vì diễn viên trong nước diễn xuất tẻ nhạt, kịch bản buồn chán. Thế thôi! “

Cái này là đang chê năng lực của anh?

“Ngu ngốc!” Đồng Tiểu Nghị bắt lực thờ dài, đứng lên định rời đi.

“Đồ mafia!”

Lục Minh Minh chỉ nhớ cô đã mắng Đồng Tiểu Nghị như vậy, còn ném quả bóng rổ vào người anh, sau đó chạy về đây.

Sau đó, anh đi đâu, làm gì, cô hoàn toàn không biết.

Lục Minh Minh vẫn đang chìm, bỗng nhiên cơ thể lại nhẹ bẫng, chuyển động lên phía trên. Cô đang lên thiên đàng sao? Lục Minh Minh bắt đầu cơ hồ mất đi ý thức. Vào thời điểm cô nghĩ mình đã chết, đột nhiên những dòng chất lỏng mảnh liệt cuộn xoáy trong cơ thể, dội vào tất cả các giác quan của cô. Chúng cần được đẩy ra ngoài...

“Sầu ngủ, em tinh lại cho anh!” Đồng Tiểu Nghị quần áo ướt sũng, mái tóc đen dính nước rủ lòa xòa xuống vầng trán trơn mịn. Ánh nắng chiều chiếu rọi lên những giọt nước nhỏ xuống từ góc mặt hoàn mỹ của anh, khiến người ta có cảm giác bị thôi miên.

Đồng Tiểu Nghị gần như quên hết xung quanh, hai bàn tay đan vào nhau, ấn xuống bụng Lục Minh Minh. Khi anh quay trở lại hồ sen, nhìn thấy cậu bé trên bờ, hắn lập tức có linh cảm không hay.

Cô là người sẽ vì người khác mà bất chấp an toàn của bản thân. Cô là người trước giờ luôn cho mình là mạnh mẽ... Anh không chần chừ một giây nhảy xuống, tìm mãi, tìm mãi, cuối cùng cũng thấy cô. Lúc ở dưới nước, tim anh đập nhanh vô cùng, một nỗi sợ không tên ám ảnh trong đại não.

Thấy rất nhiều nước từ miệng Lục Minh Minh chảy ra, rớt xuống thẳm cô nhưng cô không hề có phản ứng. Đồng Tiểu Nghị dùng tay, hít đầy một miệng không khí, sau đó dùng một tay bịt mũi, một tay nắm cầm cô, tách môi cô ra. Đôi môi mỏng nhanh chóng tiến lại gần.

Môi chạm môi. Hết lần này đến lần khác, Đồng Tiểu Nghị mang không khí từ bên ngoài truyền cho Lục Minh Minh. Môi cô lạnh toát, tái nhợt, nhưng mỗi lần chạm tới, anh lại có ý nghĩ muốn cuốn lấy, lưu lại.

Đồng Tiểu Nghị thầm rửa trong lòng, mắng chính mình biến thái. Hô hấp nhân tạo liên tiếp mấy chục cái, cuối cùng đôi lông mày của Lục Minh Minh cũng hơi động đậy. Cô nghe được tiếng Đồng Tiểu Nghị bên tai, hi vọng bản thân chưa chết.

Giờ phút này, cô khẳng định, anh chính là lối ra tươi sáng nhất cho nỗi ám ảnh của mình.

“Khụ! Khụ!” Lục Minh Minh ho sặc sụa, nước theo mũi và miệng tràn hết ra ngoài, đã thông đường thở cho cô.

Đồng Tiểu Nghị vội vã đỡ cô ngồi dậy, để cô tựa vào vai mình, vừa vỗ lưng cho cô vừa thì thầm:

“Sâu ngủ, em làm anh sợ lắm có biết không?”

Lục Minh Minh không thể mở miệng, nhưng đôi môi cô vẫn còn vương lại mùi hương và hơi ấm của anh.

Lần thứ hai, bọn họ chạm môi nhau....

Vũ Bằng dừng xe trước một cửa hàng hoa. Những bông hoa sặc sỡ đầy màu sắc đua nhau nở rộ. Bố mẹ Lục Minh Minh vừa lên máy bay, anh trên đường quay trở về, bỗng dừng nghỉ đến chuyện mua hoa tặng cô. Dù có cơ hội hay không, anh cũng muốn thử.

“Cho tôi bó này.” Vũ Bằng chỉ vào một bó hoa lớn. Cô chủ nhanh nhẹn lấy hoa cho anh. Đột nhiên, một mùi hoa thoang thoảng lan ra trong không khí làm Vũ Bằng giật mình.

Hoa từ là lan!

Như vừa nhớ ra điều gì đó, anh nhận bó hoa trong tay cô chủ tiệm, dặn dò: “Mấy ngày nữa phiền cô gói giúp tôi một bó từ là lan. Đây là danh thiếp của tôi.”

“Vâng ạ.” Cô chủ cười nhẹ nhàng nhận lấy danh thiếp.

“Tôi mua toàn bộ tiệm hoa này.” Một giọng nói trầm thấp vang lên, Vũ Bằng có chút căng cứng nhận ra. Anh quay đầu, quả nhiên người đàn ông bỏ kính râm, đôi mắt đen xé rách dưới đôi lông mày rậm vừa ma mị vừa đáng sợ.

Quách Bá Danh! Hắn đã quay trở lại.

“Anh không ngại nếu tôi mua lại chứ?” Hắn nhếch mép hỏi Vũ Bằng.

“Tùy anh. Dù sao chúng ta không quen biết.” Vũ Bằng vừa trả tiền, vừa quay gót muốn rời đi.

“Hoa đẹp thật đấy. Nhưng hoa nào bên cạnh Mike, cũng sẽ sớm bị dập nát. Giống như mấy bông từ là lan héo úa kia vậy!” Quách Bá Danh nói rồi cười lớn.

Vũ Bằng không quay đầu lại, mở cửa xe ngồi vào trong. Nhưng rất lâu sau đó, anh vẫn chưa lái xe rời đi. Nét mặt ưu thương, bàn tay gỗ nhịp trên vô - lăng.

Quách Bá Danh vẫn cười lớn, đeo lại kính râm và làm động tác ngón cái hướng xuống dưới như khiêu khích, rồi bỏ đi.

Từ La Lan. Ngày sinh nhật của Đồng Tiểu Nghị, sắp tới gần.....

Bạn đang đọc truyện *Để Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Sinh nhật năm đó, anh có em (1)

Lục Minh Minh dựa vào vai Đồng Tiểu Nghị, hít lấy không khí sống từ bên ngoài. Chợt nhớ ra điều gì, cô vội vàng kêu lên: “Thằng bé, mau cứu nó!” Nói rồi Lục Minh Minh kích động muốn vùng ra.

“Đừng lo, bố mẹ nó đưa nó đi cấp cứu rồi.” Đồng Tiểu Nghị giữ cô lại, lớn tiếng nói nhanh. Lục Minh Minh yên tâm thở ra một hơi, nước hồ còn sót lại làm cô ho lên vài cái.

Thấy vậy, Đồng Tiểu Nghị đeo lại khẩu trang, kéo xup mũ che kín mặt, thu dọn đồ đạc khẩn trương đưa Lục Minh Minh về. Anh là diễn viên nổi tiếng, tuy bị Quách Bá Danh lại không đóng phim gần một năm nay, nhưng khả năng có người nhận ra anh là rất cao.

“Anh, anh làm gì thế?” Lục Minh Minh thấy Đồng Tiểu Nghị ngồi xổm đưa cô ra sau lưng, cất giọng yếu ớt hỏi.

“Tôi công em.” Anh chắc chắn trả lời, động tác không ngừng lại, cầm tay cô đặt vòng qua cổ mình.

“Không cần đâu...” Lục Minh Minh ngại ngùng muốn rút tay về, nhưng Đồng Tiểu Nghị giữ chặt lại, xóc lại cô một cái đã nhanh chóng đứng lên. Bị bất ngờ, hai đùi Lục Minh Minh vô thức kẹp chặt vòng eo nhỏ của Đồng Tiểu Nghị. Anh khẽ nhếch khóe miệng, quay lại đằng sau nhìn con nhím nhỏ đang ghé trên vai mình:

“Đừng bước nữa, em như thể sắp đi làm sao nổi.” Bước chân anh vững chãi dẫm trên cỏ xanh, chân động lên tận tim Lục Minh Minh. Trong khoảnh khắc, đôi mắt đang nhắm của cô có cảm giác vừa chua xót vừa ngọt ngào. Đồng Tiểu Nghị có thể gánh cả thế giới này giúp cô phải không?

“Tôi đã rất sợ.” Cô khẽ nói, không kim được run lên, đôi tay ôm chặt cổ anh hơn. Đồng Tiểu Nghị hơi ngần ra vì hành động của cô, vừa lúc nhìn thấy xe bus đang đi tới. Anh công cô đứng đợi xe, giọng ôn nhu như nước:

“Không sao rồi, có tôi ở đây.”

“Sau này không làm phiền anh nữa, tránh xa nước là được rồi. Lục Minh Minh tôi không sợ gì, chỉ sợ nước thôi.” Sợ Đồng Tiểu Nghị thấy phiền, cô nhỏ giọng thều thào. Anh hơi nhíu mày, ngoảnh mặt lại hỏi: “Thật không?”

Lục Minh Minh không trả lời, nhưng gật gật đầu.

“Thế lúc trước ai kêu sợ chiến thật bắt tôi phải dạy? Chẳng lẽ là em có ý tiếp cận tôi?” Đồng Tiểu Nghị quả nhiên nhớ dai.

“À...” Lục Minh Minh lúc này này mới sực nhớ ra, lẽ ra lúc đó không nên sợ sệt như vậy.

“Thì còn sợ thêm cái đó nữa, đã được chưa?” Đúng lúc này xe bus tới nơi, Đồng Tiểu Nghị hài lòng “Ồ.” một câu, công cô lên xe, khóe miệng dưới lớp khẩu trang khẽ câu lên.

Lục Minh Minh được anh đặt ngồi xuống ghế, vốn vô lực muốn dựa vào cửa sổ kính, Đồng Tiểu Nghị đã ngồi xuống, ấn đầu cô vào vai anh.

“Ngủ đi. Về rồi tắm nước nóng.” Anh tự nhiên nói nhỏ để hành khách không nhận ra giọng mình, lấy tay gạt những lọn tóc ướt của cô ra phía sau. Nhìn bề ngoài, Đồng Tiểu Nghị cao và gầy, nhưng bờ vai anh

đặc biệt vững chãi. Lục Minh Minh nhăn mũi cự ự:

“Tôi thành em của anh từ khi nào thế? “ Cách xưng hô mới của anh khiến cô hơi ngại. Đồng Tiểu Nghi gõ vào trán Lục Minh Minh một cái, ngữ điệu mang vài phần ngang tàn cùng ra lệnh: “ Ngủ đi, sinh sau thì chính là em!” Vì anh hơi cao giọng nên một số cô gái trên xe bắt đầu nghi ngờ, cố gắng nhìn thấy anh. Đồng Tiểu Nghi cẩn thận kéo lại mũ, quay mặt lại gần Lục Minh Minh để tránh những ánh mắt đó. Nếu để bị phát hiện, e là khiến Lục Minh Minh trở thành tâm điểm của báo lá cải.

“Tin mình đi, là Mike mà. “ Một cô nàng xi xào.

“Không phải đâu, chắc người hao hao giống thôi, Mike đã đi ra nước ngoài từ gần một năm trước rồi. “ Bạn của cô nàng kia khẽ đáp lại.

“Đúng là vậy, nhưng mà giống quá...” Cô nàng vẫn chưa chịu từ bỏ.

Đồng Tiểu Nghi lắng tai nghe những tiếng thầm thì ở phía sau, âm thầm cảm ơn Vũ Bằng. Gần một năm trước, sau khi bị hãm hại và bị tung tin đồn cường gian nữ chính bộ phim anh là nam chính, Vũ Bằng đã thông báo với báo chí anh ra nước ngoài nghỉ ngơi một thời gian, thực chất là đưa anh tới khu phố A.

Đang miên man suy tư, chột điện thoại Lục Minh Minh kêu lên. Vũ Bằng sau khi ôm hoa về đến nhà không thấy hai người đâu, liền gọi cho cô. Đồng Tiểu Nghi nhìn màn hình, không nghe mà tắt âm, sau đó gửi đi một tin nhắn.

' Cô ấy bị ngã xuống hồ, chúng em đang trên xe về nhà, không tiện trả lời, anh chuẩn bị nước nóng giúp em nhé - Tiểu Nghi.' Vũ Bằng đọc xong tin nhắn, biết Tiểu Nghi đang bị đề ý, khẽ thờ dãi tắt điện thoại, đi chuẩn bị nước nóng.

“Tớ sẽ lên kiểm tra, chết thì chết! “ Cô nàng lúc này tranh luận với bạn một lúc lâu, quyết định tiếp cận Đồng Tiểu Nghi. Anh nghe vậy nhìn xuống Lục Minh Minh đang ngủ trên vai, trong lòng hơi rối.

Vừa đúng lúc xe về đến khu phố A, Đồng Tiểu Nghi như chết đuối vớ được cọc, không kịp gọi cô dậy, trực tiếp bẻ bóng Lục Minh Minh lên chạy xuống xe.

“A, anh ấy bỏ chạy rồi! “. Cô nàng trên xe tiếc rề nhìn bóng dáng Đồng Tiểu Nghi khuất sau dãy nhà.

Lục Minh Minh lúc này mới tỉnh dậy, mở mắt ra đã thấy góc mặt nghiêng hoàn mỹ của Đồng Tiểu Nghi, bối rối mở miệng:

“Sao anh không gọi tôi dậy? Anh mau thả tôi xuống đi. “

Đồng Tiểu Nghi liếc mắt nhìn xuống nhưng không nói gì, bế cô vào đến cửa nhà mới thả cô xuống. Vũ Bằng nhanh chóng chạy ra, nắm lấy vai Lục Minh Minh lo lắng hỏi:

“Tiểu Minh, sao em lại bị ngã xuống hồ? Có bị thương chỗ nào không? “

Lục Minh Minh cười cười lắc đầu, quên hoàn cảnh của bản thân mà hỏi Vũ Bằng: “Bố mẹ em...”

“Hai bác lên máy bay rồi, em đừng lo.” Vũ Bằng biết rõ điều Lục Minh Minh lo lắng, chưa đợi cô hỏi xong anh đã lên tiếng trấn an. Đồng Tiểu Nghi nhìn bàn tay Vũ Bằng đang đặt trên vai Lục Minh Minh, tại sao lại cảm thấy cô họng chua chua?

“Mau đi tắm nước nóng đi kéo bị ốm” Đồng Tiểu Nghi lên tiếng, vừa gỡ bàn tay Vũ Bằng ra vừa liếc Lục Minh Minh. Vũ Bằng nhàn nhạt nhìn Đồng Tiểu Nghi, mỉm cười với Lục Minh Minh. “Anh quên mất, em mau đi đi. “

Lục Minh Minh yên tâm thờ ra một hơi, gật đầu đi vào phòng tắm.

Thời điểm Lục Minh Minh trở ra, Đồng Tiểu Nghi đang khuấy một cốc nước ở sofa, liền đứng lên mang lại giường cho cô. “Uống trà gừng đi, đề phòng bị cảm lạnh. “ Anh đưa cái cốc đến trước mặt Lục Minh Minh, mùi trà gừng thơm nồng bốc lên mũi. Cô đón lấy cốc trà, nhịn không được hỏi. “Sao anh biết rõ cách tự chăm sóc bản thân như vậy? “

Đồng Tiểu Nghi hơi giật mình, nhưng không chần chừ đáp. “Từ 13 tuổi, tôi đã sống tự lập.” Nghe được câu trả lời, Lục Minh Minh kinh ngạc ngẩng lên nhìn vào mắt anh. Đôi mắt đẹp ánh lên một nỗi cô đơn, rét lạnh và u buồn. Cô muốn mở miệng, nhưng lại không biết nói gì. Bầu không khí đang có phần gượng gạo, chột tiếng Vũ Bằng ngoài cửa vang lên. “Đi chậm thôi, làm gì như Tào Tháo đuổi! “

“Minh đại tỷ -- “ Cái giọng này...

Là Vũ Quân.

Cậu chàng vừa la lối vừa xông vào phòng, dang tay lao về phía Lục Minh Minh ôm cô. Đồng Tiểu Nghi neho mắt, xoay người...

“Minh đại tỷ, tỷ không sao chứ? Sắp thi đại học rồi sao còn bất cẩn như vậy? Oa, sao người tỷ cứng vậy, không phải là trương nước rồi chứ? “ Vũ Quân hơi nhích người ra, phát hiện thứ cậu đang ôm không phải Lục Minh Minh, mà là chân Đồng Tiểu Nghi.

“Á, anh Tiểu Nghi, anh như ma ỷ!” Lục Minh Minh ngồi sau chân anh tùm tùm cười. Đồng Tiểu Nghi dùng một ngón tay đi trấn Vũ Quân đẩy ra xa, hằm hừ: “Không được tùy tiện đụng chạm. “ Vũ Quân bĩu môi, nghiêng đầu hỏi Lục Minh Minh: “Tỷ không sao thật chứ? “

Lục Minh Minh giờ tay làm đầu OK, lại hỏi. “Phải rồi Vũ Quân, cậu thi ngành gì? “

Vũ Quân nhún nhún vai: “Sao phải thi? “ Lục Minh Minh neho mắt, giấy sau đã chộp lấy tai Vũ Quân kéo kéo.

“Không thi thì cậu làm cái gì? Há?”

“A, đau! Minh đại tỷ, đệ không phải thi thật mà, có công ty đã mời đệ làm! Anh Bằng, anh Tiểu Nghi, mau cứu em! “. Vũ Quân la lối om sòm.

Vũ Bằng nhìn Lục Minh Minh gật đầu: “Tiểu Minh, nó là cao thủ máy tính, không cần phải thi, trực tiếp đi làm luôn. “

“Dạ?” Lục Minh Minh chớp mắt, nhìn khuôn mặt búng ra sữa trước mặt. Cứ tưởng cậu chơi bồi lêu lổng, không ngờ lại là thiên tài. Vũ Quân xoa xoa cái tai bị nhéo đỏ lên, hớn hờ khoe: “Thật đấy Minh đại tỷ. Tỷ biết không, em cùng anh Bằng và anh...”

“Quân!” Vũ Bằng quát lên, ánh mắt quét qua khuôn mặt Đồng Tiểu Nghi. Vũ Quân biết mình lỡ lời, chuyện này cậu đã được dặn phải giữ bí mật, suýt nữa thì lộ ra. Lục Minh Minh vẫn giữ nguyên nụ cười, nhưng cô hiểu, giữa ba người này còn có bí mật. Lục Minh Minh lên tiếng giải vây.

“Em đói rồi, ba người mời em một bữa cơm được không? “

“Được. “ Đồng Tiểu Nghi dứt hai tay vào túi quần đi ra trước, Vũ Bằng và Vũ Quân theo sau.

Thành phố S. Tầng cao nhất của công ty BD, một trong năm công ty đào tạo nghệ sĩ lớn nhất cả nước.

Trong căn phòng xa hoa dành riêng cho người đứng đầu công ty.

Người đàn ông đang quay mặt ra cửa sổ kính sát đất đứng hút thuốc. Ánh nắng chiều còn sót lại hắt lên bảng tên trên bàn làm việc.

Chủ tịch: Quách Bá Danh.

“ Vào đi. “ Hân nghe tiếng gõ cửa, bỏ điều thuốc xuống ra lệnh. Trợ lý mặc vest đen bước vào, cúi đầu cung kính.

“ Chủ tịch, bên công ty Ánh để đã hoàn thành hợp đồng mới với Mike. Hiện tại họ đang chuẩn bị đưa tin với truyền thông Mike sắp từ nước ngoài trở về tham gia bộ phim mới. “

Quách Bá Danh ngồi lên ghế xoay, vắt chân phải lên trái, đưa tay lên xoa cằm. “ Hệ thống intranet (*) tại các chi nhánh của chúng ta thế nào rồi?

(*) intranet: mạng mô phỏng theo World Wide Web, do các thành viên trong nội bộ một tổ chức, một công ty sử dụng, không cho phép người ngoài truy cập. Nếu bị xâm nhập, toàn bộ hồ sơ của nhân viên và những dự án, thông kê, tài chính của công ty sẽ gặp nguy hiểm.

“ Báo cáo chủ tịch, hiện tại chúng ta đã mời lập trình viên ưu tú nhất để thiết lập bảo mật, hiện tại còn một số sòng bạc đang trong giai đoạn tiến hành. “

“ Tốt, lần này ra tay tuyệt đối không được có sơ sót gì. Đi làm việc đi.” Quách Bá Danh rời ghế, lại quay ra phía cửa kính sát đất.

“ Tôi xin phép. “ Trợ lý cúi người, ra ngoài khép cửa phòng lại. Quách Bá Danh âm thầm cuộn chặt quả đấm. Ngoài cái vỏ bọc của công ty đào tạo nghệ sĩ, hân còn là chủ của đường dây cờ bạc lớn trong giới hắc đạo. Gần một năm trước, khi hân hãm hại Mike, trước khi anh lui về khu phố A đã liên thủ cùng hai cao thủ máy tính khác xâm nhập vào hệ thống intranet của tất cả các chi nhánh công ty hân, làm công ty điều đứng, suýt nữa có nguy cơ phá sản. Khó khăn lắm hân mới trụ lại được và phát triển như ngày hôm nay.

Ván cờ lần này, hân đã chuẩn bị kĩ lưỡng, Mike lại có thêm điểm yếu là Lục Minh Minh. Hân nhất định phải đòi lại cả chi lẫn chài!

Mấy ngày qua, Lục Minh Minh tập trung chuẩn bị cho kì thi, vào chapel tối như thường lệ sẽ nói chuyện với bố mẹ ở đảo F.

“ Vâng, xin biết rồi, con sẽ thi thật tốt, bố mẹ giữ gìn sức khỏe. “ Cô tươi cười nói rồi cúp máy. Đồng Tiểu Nghị đang nấu ăn, nhìn gia đình hạnh phúc của Lục Minh Minh, đáy lòng gợn lên cảm giác muốn có tình thương. Ngày mai là sinh nhật của anh...

“ Anh Bằng, anh nấu nốt các món còn lại đi nhé, em có việc phải đi, tối nay không ăn cơm cùng mọi người được. “ Đồng Tiểu Nghị tháo tạp dề, cầm chìa khóa xe đi ra. Một lần thôi, anh muốn về Đồng gia, ngày mai cả gia đình đoàn tụ.

Lục Minh Minh cất điện thoại, vào bếp phụ Vũ Bằng nấu ăn. Thấy Đồng Tiểu Nghị đã đi, cô mới thì thào.

“ Bằng ca, ngày mai là sinh nhật Tiểu Nghị nhì? “

“ Ừ, nhưng em đừng nhắc, nó không thích đâu. “

“ Tại sao?” Lục Minh Minh khó hiểu liếc mắt.

“ Sinh nhật là ngày buồn nhất với Tiểu Nghị, năm nào nó cũng chỉ ở một mình. “

Lục Minh Minh “ À...” một tiếng. Đứng thẩn thờ một lúc, cô nhỏ giọng nói:

“ Năm nay thì khác, anh ấy có em “

Lịch đăng truyện: 2 ngày 1 chương.

Bạn đang đọc truyện *Để Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Sinh nhật năm đó, anh có em (2)

“ Ai đó?”

Đồng Tiểu Nghị lái xe Lamborghini về biệt thự Đồng gia, vừa dừng lại đã bị bảo an mặc cảnh vệ màu đen chặn lại ở cổng hời.

Anh nhích khỏe miệng, từ lúc nào mà ngay cả nhà mình cũng bị kiểm tra trước khi vào rồi? Đồng Tiểu Nghị mở cửa kính bước xuống xe, đóng sầm một cái. Anh không nói lời nào, đứng dựa vào xe, hai tay đút vào túi quần. Bảo vệ trưởng nhìn thấy anh, lập tức sợ hãi hô to: “ Cậu chủ! “

Đồng Tiểu Nghị liếc một vòng từ đầu đến chân, từ chân lên đầu bảo vệ trưởng, làm anh ta run lên bần bật, đầu gối như mất khớp xương mà muốn khuỵu xuống ngay lập tức.

“ Xin lỗi cậu chủ, chúng chúng tôi cũng chỉ là làm tròn nhiệm vụ...” Bảo vệ trưởng quệt mồ hôi, giọng cười nói. Đồng Tiểu Nghị phẩy tay, một lần nữa ngồi vào xe.

“ Còn không mau mở cổng cho cậu chủ?” Bảo vệ trưởng lớn tiếng ra lệnh.

Hai bảo vệ đứng ở hai bên lập tức đẩy hai cánh cổng lớn mạ vàng ra, Đồng Tiểu Nghị lái xe đi thẳng vào garage. Anh khóa xe, cầm chìa khóa đi thẳng lên nhà. Phải nhanh chóng nói cho cha biết ước nguyện đoàn tụ của anh,mong là cha cũng muốn.

“ Cậu chủ. “ Người giúp việc thấy Đồng Tiểu Nghị bước vào, cúi đầu đi theo phía sau. Anh lấy làm lạ, quay lại nói, “ Không cần đi theo đâu, tôi muốn lên phòng gấp bố tôi. “

Người giúp việc nghe vậy lập tức xua tay, “ Xin lỗi cậu chủ, nhưng ông chủ nói hôm nay không được cho bất cứ ai lên phòng...” Giọng nói không giấu nổi có chút run rẩy. Đồng Tiểu Nghị neho mắt, tình tế phát hiện ra thái độ này như đang giấu giếm cái gì, anh hỏi lại. “ Chẳng lẽ đến con trai cũng không được vào sao? “

“ Cậu chủ, thực xin lỗi...” Người giúp việc kè kè theo sau, một mực cúi đầu. Với tính cách của cậu chủ, không khéo đêm nay phải thu dọn hành lý để phòng ngày mai bị đuổi việc mất.

“ Tôi không nói hai lời, đi làm việc cần làm đi. “ Đồng Tiểu Nghị mắt kiên nhẫn, nhanh chóng bước qua những bậc thang.

“ Cậu chủ ơi, dừng...” Người giúp việc đứng dưới sân bắt lực ngược nhìn lên cầu thang, mây đen bay đầy trên đầu, thế giới bỗng chốc sụp đổ.

Đồng Tiểu Nghị rẽ trái phía cầu thang, rào bước về phía căn phòng cửa gỗ lim. Anh vận tay nắm cửa, đã khóa trái. Vì đây là cửa cách âm cực tốt nên hiển nhiên không nghe được bất cứ tiếng động nào vọng ra. Đồng Tiểu Nghị nhủ mi càng chặt hơn. Bên trong xảy ra chuyện gì chứ?

Nghĩ rồi, anh đưa tay gõ cửa.

'Cốc cốc cốc ' ba tiếng, không có phản ứng gì.

Gõ cửa lần thứ hai, không ai ra mở cửa. Đồng Tiểu Nghị không từ bỏ, tiếp tục gõ liên hồi.

Một lúc lâu sau, cửa phòng mới ' cạch ' một tiếng được mở ra, đồng thời truyền ra giọng nói tức giận của Đồng Ân Chấn. “ Các người không coi lời tôi ra gì phải không? Muốn về vườn chăn vịt phải không?” Một mùi rượu nồng nặc đan quện trong không khí.

“ Là c...” Chử ' con' trong miệng Đồng Tiểu Nghị còn chưa nói hết, anh đột nhiên im bật. Bởi vì cảnh tượng trước mắt làm anh chết lặng. Đồng Ân Chấn chỉ mặc một cái áo ngủ màu trắng, dây áo buộc qua loa. Dưới chân ông, gần cửa ra vào có một đôi giày cao gót ném bừa bãi. Dọc theo đường thẳng vào sâu hơn, là một cái váy ren màu đen đã bị xé rách. Nó dẫn ánh mắt ta vào gần chiếc giường lớn, chân giường là một đồng quần áo nội y hỗn độn, một đôi tai chân móng màu trắng...

Đồng Tiểu Nghị quét ánh mắt từ dưới đất lên trên giường. Quả nhiên, một người phụ nữ thân hình bốc lửa đang che chắn đến ngực, mở đôi mắt to vô tội mà nhìn anh. Một giây sau, đôi mắt một mí đẹp của anh đã từ kính ngạc xuất hiện những vằn đỏ như máu.

“ Con...” Đồng Ân Chấn đối diện với hoàn cảnh này không biết có nên đóng cửa phòng không, vừa mới mở miệng đã bị Đồng Tiểu Nghị cắt ngang.

“ Xin lỗi vì đã quấy rầy chuyện tốt của bố. Là con có tình đi lên, không liên quan đến mọi người, mong bố đừng sa thải họ. “ Anh không chần chờ một giây, quay gót chạy xuống cầu thang.

“ Tiểu Nghị...” Đồng Ân Chấn hấp tấp nói, nhưng bóng dáng anh đã khuất xa. “ Mặc đồ vào rồi đi đi. “ Ông quay lại nói với người phụ nữ trên giường.

“ Người ta...” À ta chu môi, uốn éo nói.

“ Tôi đang mất hứng, cô tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời! “

“ Vâng...” Người phụ nữ lí nhí gật đầu, chậm chạp bước xuống giường nhặt quần áo.

Đồng Tiểu Nghị chạy xuống cầu thang, bóp chặt hai tay, chặt đến nỗi các khớp xương trở nên trắng bệch. Cha anh có thể đưa người đàn bà khác về nhà, trong chính nơi mà mẹ anh từng sống. Từng ngõ ngách trong căn phòng đó đều có những kỉ niệm của mẹ anh, vậy mà...

Đồng Tiểu Nghị gồng người lên ngồi vào trong xe, một tay đặt trên vô- lăng một tay ấn xuống bụng. Không biết có phải quá đau lòng hay không, một cơn đau quặn quại như hàng ngàn nhát dao đang đâm vào ruột gan anh, khiến nó tựa hồ đang rỉ máu. Anh nghiền răng bình ổn cảm xúc, cuối cùng nhếch lên một nụ cười tự giễu. Cha anh làm trong quốc hội cũng truy lục như thế, vậy ông không có quyền phán xét anh nữa rồi. Đồng Tiểu Nghị đạp chân ga, tốc độ nhanh hết cỡ, chiếc xe Lamborghini như một cơn lốc tạo ra những vết in rõ ràng xuống mặt sân lao ra đường, để lại một đoàn bảo vệ mặt lạnh băng hít khói bụi ở phía sau.

“ A lô, tôi Vũ Bằng nghe. “ Lục Minh Minh và hai anh em Vũ Bằng, Vũ Quân ăn cơm xong, điện thoại của Vũ Bằng thông báo có một cuộc gọi đến.

“ Chào anh, ngày mai là ngày anh đặt nhận hoa ạ. “ Một giọng phụ nữ nhẹ nhàng vang lên. Là chủ cửa hàng hoa.

“ Cảm ơn, phiền cô gửi đến địa chỉ đã đặt trước giùm tôi. “ Vũ Bằng khách sáo nói đôi ba câu rồi cúp máy.

“ Có chuyện gì không anh?” Lục Minh Minh rửa bát xong, không nhanh không chậm ngồi lên sofa, chống hai tay xuống ghế nhìn Vũ Bằng.

“ Tiểu Minh, ngày mai em có muốn...”

“ Dạ? “ Lục Minh Minh đánh tiếng, chờ anh nói tiếp.

“ A, không có gì, anh nên gọi cho Tiểu Nghị trước. “ Vũ Bằng muốn nói cho Lục Minh Minh điều gì đó, nhưng giây cuối cùng lại thay đổi quyết định. Anh một lần nữa lại mở điện thoại, ấn gọi số của Đồng Tiểu Nghị.

“ Không nghe máy. “ Vũ Bằng nói một câu, sau đó đứng lên. “ Vậy em ôn bài đi nhé, anh về trước, ngày mai Tiểu Nghị về rồi tính sau. “

“ Vâng ” Lục Minh Minh thừa khế, tâm tình vì một câu ' không nghe máy ' của Vũ Bằng vô thức sao lãng. Cô thờ dãi một cái, đứng lên đóng cửa rồi vào phòng bật đèn học. Nhưng Lục Minh Minh không học bài mà lấy ra mấy xấp giấy rọc rổ. Cô mới lên mạng học được cách gấp giấy, làm quà sinh nhật cho Tiểu Nghị. -----

Bar Devil, quán bar dành cho người trong giới thượng lưu lớn nhất thành phố.

Những ánh sáng nhấp nháy đủ màu sắc và âm nhạc xập xình đỉnh tai kích thích cả thị giác và thính giác của con người. Xe Lamborghini màu đỏ dừng lại trước cửa quán bar, Đồng Tiểu Nghị bước xuống đóng cửa xe, ngược mặt nhìn lên tấm bảng tên bằng điện với đủ màu sắc đang nhấp nháy, groomsuồm đi vào.

Nhân viên ở cửa ngay lập tức cúi đầu: “ Xin hỏi, ngài có thể hội viên không ạ?”

“ Cần loại như nào mới được vào?” Anh căn bản là trước đây không đến những nơi như thế này, nên không có thể là điều đương nhiên.

“ Chúng tôi có nhiều loại thẻ ứng với từng dịch vụ khác nhau, nếu ngài chưa có, ngay bây giờ có thể lập tức đi làm. Xin hỏi ngài muốn dịch vụ như thế nào, để quán chúng tôi có thể tư vấn...”

“ Thẻ hoàng kim. “ Nhân viên phục vụ còn chưa nói xong, Đồng Tiểu Nghị đã rút ví ra, lấy thẻ ngân hàng của mình giao cho họ. Tiếp tân trưởng nhận lấy, lập tức phản phò cho cấp dưới đi làm ngay, sau đó quay lại cúi đầu nói với Đồng Tiểu Nghị. “ Xin ngài vui lòng đợi một chút. “

Chỉ vài phút sau, một tấm thẻ hoàng kim đã được mang ra, thẻ được mạ vàng, bên trên khắc chữ nổi vô cùng sang trọng.

“ Mời ngài.” Nhân viên phục vụ đưa tay làm động tác mời, sau đó dẫn đường cho Đồng Tiểu Nghị đến khu phòng VIP.

Vừa bước vào cửa, mùi thuốc lá, rượu và nước hoa ngay lập tức xông vào mũi anh. Đồng Tiểu Nghị ngồi xuống quầy rượu, ngón tay nhip nhip lên bàn quan sát xung quanh một chút. Dưới ánh đèn bảy màu lấp lánh, những con người hoạt động về đêm đang vừa lác lư theo nhạc vừa uống rượu, buông thả bản thân. Trên sân khấu lớn, có những cô nàng ăn mặc sexy đang uốn lượn cơ thể mềm dẻo mê hoặc như những con rắn. Ở đây, Đồng Tiểu Nghị không cần giấu mặt, vì trong thế giới ban đêm này, không ai cần biết ai, chỉ lo cho thú vui của bản thân. Chỉ cần có tiền, là có tất cả. Rượu, và phụ nữ, là hai thứ nổi tiếng nhất toàn thành phố của quán bar này.

“ Xin hỏi, ngài dùng gì?” Bartender tay cầm bình pha chế lắc lắc, mỉm cười hỏi.

“ Nồng độ mạnh nhất. “ Đồng Tiểu Nghị không suy nghĩ trả lời.

“ Sẽ có ngay thưa ngài. “ Bartender nhanh chóng làm việc.

Đồng Tiểu Nghị gật đầu, hít một hơi thật sâu bình ổn cảm xúc. Không được, lòng anh vẫn đau quá.

“ Của ngài đây. “ Bartender đặt ly rượu lớn lên quầy. Chất lỏng màu tím đỏ sóng sánh, dưới ánh sáng mập mờ trông thật mê người. Đồng Tiểu Nghị cảm ly rượu lên, ngửa đầu một hơi uống cạn. Đến bartender cũng phải kính ngạc nhìn anh. Đây là loại rượu ngoại cực mạnh, thường phải thêm đá uống từng chút một, nhưng anh lại uống trực tiếp như thế...

Cay. Nóng. Bồng rất.

Rượu mạnh cháy xuống đầu thì chỗ đó nóng rất, cổ họng Đồng Tiểu Nghị như muốn bốc cháy. Nhưng đúng là có thể làm anh tạm quên đi ưu phiền.

“ Một ly nữa. “ Anh đặt ly xuống mặt bàn, cứng rắn nói.

Bartender lẳng lẳng đưa ly rượu tiếp theo. Hết ly này đến ly khác, cho tới khi Đồng Tiểu Nghi cảm thấy đầu óc choáng váng, anh vẫn không có ý định dừng lại. Một người phụ nữ ngồi phía xa quan sát anh, mỉm cười rồi trên lại ngồi cạnh. Cô ta cụng ly rượu của mình với ly của anh, thổi hơi bên tai anh thì thào nói. “Sao vậy, anh thất tình à?”

Đồng Tiểu Nghi không nói gì, tiếp tục uống cạn. Người phụ nữ không quan tâm thái độ của anh, mạnh bạo đặt tay lên ngực anh vẽ vòng tròn. “Nào, tâm sự với em đi, sẽ hết phiền muộn ngay.”

Cô nàng dùng giọng êo là quyến rũ nói. Mùi nước hoa nồng nặc xộc vào mũi khiến Đồng Tiểu Nghi khó chịu nhíu mày. Mắt anh vì say đã hơi nhòe đi, nhưng vẫn lí trí thấy cô ta ra.

“Tránh ra.” Anh lè nhè nói.

“Đừng thế mà...” Người phụ nữ vẫn nũng nịu. Mùi nước hoa này...không hề dễ chịu hơn mùi cô tự nhiên trên quần áo Lục Minh Minh. Đầu óc Đồng Tiểu Nghi đột nhiên nhớ ra ba chữ ' Lục Minh Minh ', anh lắc đầu, kiên quyết đứng dậy đi về, bỏ mặc người phụ nữ với vẻ mặt tức giận.

Anh hiện giờ không thể lái xe, vậy một chiếc taxi về thẳng khu phố A. Lúc lao đảo về trước cửa nhà, anh bị choáng dựa vào tường, ngồi sụp xuống.

“Tiểu Nghi! “ Lục Minh Minh vừa mở cửa xem anh đã về chưa, thấy anh như vậy liền lao đến, đỡ anh đứng dậy. Mùi rượu nồng nặc khiến cô không khỏi nhíu mi.

“Sao anh lại uống rượu ra nông nổi này?” Lục Minh Minh mở cửa nhà, dìu Đồng Tiểu Nghi vào trong, đặt anh xuống giường.

“Nóng...” Đồng Tiểu Nghi mơ màng nói.

“Tôi rót nước cho anh.” Lục Minh Minh chưa kịp lấy bình nước ở tủ đầu giường, Đồng Tiểu Nghi đã mở mắt nhìn cô. Anh nhớ đến hình ảnh trong phòng Đồng Ân Chấn tối nay, một cổ chưa xột lại xông lên.

“Oái! “ Đồng Tiểu Nghi kéo mạnh tay Lục Minh Minh làm cô ngã xuống giường. Tiếp theo, anh lật người đè cô xuống bên dưới.

“Tiểu Nghi! Anh say lắm rồi, thả tôi ra.” Lục Minh Minh giãy giụa thét lên. Cô khá khỏe, nhưng Đồng Tiểu Nghi là con trai, hơn nữa đàn ông khi say có sức mạnh như mãnh thú, cô căn bản không phải đối thủ của anh.

“Tiểu Nghi, để tôi rót nước cho anh.” Lục Minh Minh cố gắng bình tĩnh, dùng biện pháp nhỏ nhẹ hơn.

Đồng Tiểu Nghi không nói gì, trực tiếp nhắm thẳng môi cô hôn xuống.

“Uhm!” Lục Minh Minh bị giật mình, theo bản năng mở miệng hô lên, lại thừa dịp tạo cơ hội cho đầu lưỡi Đồng Tiểu Nghi tiến vào chiếm đoạt khoang miệng. Không giống như hai lần chạm môi lần trước, đây là nụ hôn rất sâu, ngập tràn tính xâm lược và bá đạo.

Đồng Tiểu Nghi dùng đầu lưỡi mon trớn với đầu lưỡi đang trốn chạy trong miệng cô, hung hăng mút lấy thứ nước ngọt ngào. Cổ họng nóng bỏng vì rượu được xoa dịu, khiến anh ngày càng tham lam hơn.

“Uhm.” Lục Minh Minh bắt lấy kêu lên, mùi rượu trong miệng Đồng Tiểu Nghi làm cô choáng váng như bị lây say, đại não thiếu dưỡng khí trầm trọng khiến cả người cô mềm nhũn vô lực nằm dưới thân anh.

Dường như chưa đủ thỏa mãn, đôi môi Đồng Tiểu Nghi vẫn ép lên môi Lục Minh Minh, một tay cố định hai tay cô trên đầu, một tay luồn vào áo ngủ của cô chậm rãi ma sát. Lục Minh Minh cá kinh, cảm nhận được vật cứng rắn đang chọc vào đùi mình, cô lập tức tìm lại ý thức vùng ra.

Tuy cô có cảm giác với anh, nhưng hai người bọn họ vẫn chưa tiến được thêm bước nào. Tình dục khi chưa khẳng định tình yêu, là một loại xi nhục đau đớn nhất. Cô không muốn quan hệ của hai người đi vào ngõ cụt.

Nhưng hiện tại, miệng cô không thể nói, bàn tay Đồng Tiểu Nghi đã tiến lên đẩy áo ngực cô lên, vờn về hạt trần trầu màu đỏ ở giữa.

“U!” Lục Minh Minh giật thót, nhắm chặt mắt, một giọt nước mắt trong suốt như pha lê theo khóe mắt chảy xuống gò. Thế này thì không được mắt.

Bạn đang đọc truyện *Để Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Sinh nhật năm đó, anh có em(3)

Phải. Cô biết, cứ thế này thì không được. Bởi vì cơ thể cô dưới sự đụng chạm của anh đã nổi lên phản ứng! Một dòng điện cao thế mang theo khoái cảm chạy dọc sống lưng khiến Lục Minh Minh hoảng sợ. Cô lại nặng nề mở mắt, nhìn khuôn mặt gần sát đang không ngừng mút mát môi mình, còn bàn tay không an phận mà xoa bóp điểm lệ trước ngực.

Lý trí mách bảo cô phải làm gì đó.

Chính là phải cắn.

Tuy nhiên, vừa lúc Lục Minh Minh ghé răng bậm vào môi Đồng Tiểu muốn cắn xuống, thì anh lại bất ngờ buông tha cho đôi môi vì anh mà sung đỏ của cô. Đôi môi nóng rực chuyển đến vành tai, sau gáy, đến cần cổ thơm tho, rồi xuống tới xương quai xanh...

Lục Minh Minh cố gắng không để dáng vẻ yêu nghiệt của anh làm cho mê muội, nhân lúc anh không dụng lực giữ tay cô quá mạnh mà rút được tay ra, cái miệng đang được tự do lập tức hét lên.

“Đồng Tiểu Nghi, anh mau tỉnh táo lại đi!”

“Tôi nói anh không nghe à!” Vừa quát Lục Minh Minh vừa giơ thẳng tay lên.

Chát!

Một cái tát trời giáng in xuống gương mặt Đồng Tiểu Nghi, có lẽ là đau lắm. Bởi vì Lục Minh Minh cảm thấy lòng bàn tay vừa tát anh nóng bừng và rất xé.

Đồng Tiểu Nghi bị đau, nhất thời ngẩng lên nhìn Lục Minh Minh, con người như có lửa khiến cô hơi run rẩy. Nhưng trái với dự đoán của Lục Minh Minh, Đồng Tiểu Nghi không hề tức giận, cũng không hề đứng lên. Anh chỉ một lần nữa im lặng cúi xuống...

“Á. “ Lục Minh Minh kinh hãi nhồm đậy, dùng một tay che miệng Đồng Tiểu Nghi, tay còn lại quơ loạn trên chiếc kệ nhỏ ở đầu giường, mong tìm được thứ gì đó giúp cô.

Nước!

Ào...

Một dòng nước lạnh từ trên cao đổ xuống đầu Đồng Tiểu Nghi, sau đó rơi cả lên người Lục Minh Minh. Cô với bình nước trên kệ, nâng cao qua đầu Đồng Tiểu Nghi mà dội xuống. Những hạt nước theo tóc mai rơi xuống, đậu trên áo ngủ của cô.

Đồng Tiểu Nghi được tạt nước, hơi rượu cũng vơi đi phần nào, lắc mạnh đầu. Giờ đây anh mới cảm nhận được sự đau rát trên má, thậm chí năm ngón tay màu hồng vẫn chưa tan. Lạnh và đau làm Đồng Tiểu Nghi tỉnh táo hơn nhiều. Anh cúi đầu nhìn người con gái đang bị anh đè dưới thân, kinh hoàng mà trợn lồm mắt.

Toàn bộ khuôn mặt ngập tràn nét bi thương, khóe mắt còn vương lệ, đôi môi cô sưng đỏ. Nhìn xuống một chút nữa, áo ngủ đã mở ra, áo ngực bị anh đẩy lên đến xương quai xanh, lộ ra hai gò bồng đảo. Do anh nằm trên người Lục Minh Minh nên số nước vừa rồi đều chảy xuống áo ngủ của cô, làm nó ướt át, dính vào da thịt...

Tìm Đồng Tiểu Nghi nhói một cái, chua xót pha lẫn hối hận vô cùng. Anh đã làm ra chuyện gì thế này?!

Đồng Tiểu Nghi vươn tay muốn cài lại cúc áo cho Lục Minh Minh, lại bị cô gạt phắt ra, cô vừa tự đưa tay chỉnh sửa lại quần áo chính mình vừa trốn vào một góc giường.

“Tôi xin lỗi...”

“Anh im đi!” Đồng Tiểu Nghi vừa mới mở miệng, Lục Minh Minh đã hét lên, cảnh giác nhích dần ra phía mép giường. Giờ cô chỉ muốn về nhà, ngủ một giấc thật say, đến sáng mai thức dậy sẽ quên hết con ác mộng tối nay. “Aaaaa...” Đồng Tiểu Nghi đột nhiên hét lên làm Lục Minh Minh giật mình, lại lùi vào trong góc, hết sức bao bọc bản thân. Anh tối nay giống như một con người khác vậy, không lạnh lùng, cũng không đầu khẩu với cô, toàn thân tràn ngập mùi nguy hiểm.

Đồng Tiểu Nghi khoanh chân ngồi đối diện với Lục Minh Minh trên giường, anh cúi đầu vô loạn mái tóc đen còn ướt nước. Lục Minh Minh không biết nói gì, chỉ biết trần trối nhìn hành động của Đồng Tiểu Nghi.

Qua một lúc lâu, anh mới ngẩng lên, dùng ánh mắt ưu thương nhìn Lục Minh Minh, giọng nói vương vãi hơi rượu.

“Lục Minh Minh, ngày mai là sinh nhật tôi.”

Biết chứ, cô dĩ nhiên là biết rõ. Càng nghĩ càng ảm ức, Lục Minh Minh cắt ngang lời Đồng Tiểu Nghi, hơi nước trong mắt chực trào ra.

“Thì sao? Uống công tôi còn hí hửng chuẩn bị quà cho anh, mà anh lại...”

“Và cũng là ngày gỗ của mẹ tôi.” Đồng Tiểu Nghi chậm rãi nói ra những lời này, viền mắt đỏ lên.

“Sao cơ?” Lục Minh Minh hoài nghi chính mình nghe lầm. Đồng Tiểu Nghi không nhìn cô, ánh mắt rơi vào hoa văn in trên ga trải giường, lặp lại một lần nữa.

“Tôi nói, ngày mai là sinh nhật tôi, cũng là ngày gỗ của mẹ tôi.”

Cuối cùng anh cũng nói ra đau đớn tích tụ bao nhiêu năm nay, với cô gái đang ngồi trước mặt.

Trái tim nơi ngực trái của Lục Minh Minh đập tăng tốc, không khí như bị rút cạn.

Vũ Bằng nói sinh nhật là ngày buồn nhất đối với Tiểu Nghi.

Vũ Bằng nói năm nào anh cũng chỉ ở một mình.

Vũ Bằng nói Tiểu Nghi không muốn nhắc đến sinh nhật.

Còn tưởng rằng anh là một người khó chịu, không lãng mạn. Không ngờ sự thật lại đau lòng như vậy. Ngày mình được sinh ra trên cõi đời này lại trùng với ngày người cho mình sự sống mất đi, là Lục Minh Minh cũng không chịu được đã kích lớn như vậy.

“Anh Bằng nói, sinh nhật nào anh cũng ở một mình? “Lục Minh Minh cố gắng mãi mới thốt ra được.

“Ừ, bảy năm nay đều một mình, ở nơi an nghỉ của mẹ.” Giọng Đồng Tiểu Nghi rất nhỏ, nhưng đủ làm lòng Lục Minh Minh mềm nhũn.

“Năm nào anh cũng uống rượu?” “Cô không nhận được hỏi thêm một câu.

“Không, hôm nay là lần đầu tiên. “Đồng Tiểu Nghi lắc đầu, ngẩng mặt lên nhìn Lục Minh Minh, nhưng sau đó tầm mắt lại đảo qua áo ngủ nhăn nhúm của cô. Lục Minh Minh nhìn thấy trong ánh mắt đó là sự day dứt và áy náy.

“Tôi không sao. “ Cô đoán được tâm tư của anh, lí nhí nói.

“Xin lỗi em. Hôm nay nhìn em nói chuyện với bố mẹ, tôi cũng muốn vào ngày sinh nhật của mình gia đình được đoàn tụ. Tôi lái xe về nhà gặp bố, ai ngờ...” Đồng Tiểu Nghi nói đến đây, ruột gan lại nhói đau. Anh cần rằng nhếch môi cười mỉa mai, nói ra câu cuối cùng.

“Ai ngờ, tôi nhìn thấy ông ấy đang vui vẻ với người đàn bà khác ở nhà.”

Nhưng điều Đồng Tiểu Nghi không ngờ tới nhất, là trước mắt đột nhiên tối sầm, không khí quanh mũi đều là mùi hương của Lục Minh Minh. Cô không nói lời nào, trực tiếp nhào đến ôm anh. Anh biết, đó là một cái ôm an ủi.

Lục Minh Minh thấy chóp mũi cay cay, cô cảm thấy bây giờ không nên nói thêm điều gì, chỉ như này là đủ. Trong phòng vô cùng yên lặng, hai người lặng lẽ ôm nhau, thậm chí nghe được rõ ràng tiếng tim đập của đối phương.

Qua một lúc lâu, Đồng Tiểu Nghi mới gọi tên cô.

“Lục Minh Minh.”

“Ừ.”

“Ngày mai đi thăm mẹ cùng tôi được không.”

“Ừ.”

Đồng Tiểu Nghi khẽ mỉm cười, liếc mắt nhìn mái tóc đen đang gục trên vai mình. Cô là thế, dù thân hình không mảnh mai nhưng tâm hồn vẫn lương thiện như vậy. Anh khẽ đẩy cô ra, nhìn vào mắt cô nói.

“Chuyện lúc này thực sự xin lỗi em. Bây giờ muộn rồi, em về ngủ đi.”

Lục Minh Minh nhớ lại hình ảnh cấm trẻ con vừa rồi, mặt đỏ bừng lên, lắp bắp nói.

“Tôi...Anh chỉ tôi cách nấu canh giải rượu, tôi nấu cho anh. Còn có, mặt còn đau không?”

Thật đáng xấu hổ mà, đường đường là con gái mà phải nhờ người đang say.

Đồng Tiểu Nghi lắc đầu, đưa cô về nhà.

“Không cần đâu, tôi ngủ một giấc sẽ ổn. Em ngủ ngon.”

“Anh ngủ ngon.”

Khu phố A, ánh đèn vàng yên lặng tỏa bóng xuống mặt đất. Đêm thật yên bình.Cùng lúc đó, tại Đồng gia, Đồng Ân Chấn run run cầm di ảnh của mẹ Đồng Tiểu Nghi, sau đó mở ngăn tủ ra, cất tấm hình vào. Bị con trai bắt gặp cảnh tượng đáng hổ thẹn như vậy, đến cả tư cách nhìn ảnh của bà ông cũng không còn...

Tiếng chim hót líu lo trong vòm lá. Ánh mặt trời cuối hạ nhẹ nhàng lan tỏa. Một ngày mới lại bắt đầu.

Đồng Tiểu Nghi đang sửa soạn để đi thăm mẹ, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Anh vừa mở cửa, hiện ra trước mắt anh là một bó tú la lan trắng tinh khiết. Nhân viên giao hàng giao bó hoa và giấy kí nhận cho Đồng Tiểu Nghi, “Chào anh, địa chỉ này hôm nay có đặt mua một bó hoa, phiền anh kí nhận.”

Đồng Tiểu Nghi nhận lấy hoa, cũng không hỏi nhiều kĩ tên. Anh biết là Vũ Bằng đặt giúp anh, mấy năm nay đều thế.

“Xin lỗi, anh...anh có phải là...” Nhân viên nam lúc này mới nhìn thấy khuôn mặt Tiểu Nghi, không tin vào mắt mình. Đây là diễn viên nổi tiếng Mike sao?

Đồng Tiểu Nghi mỉm cười gật đầu, nói nhỏ, “Là tôi, mong anh giữ bí mật về nơi ở của tôi.”

“Tất nhiên rồi ạ, cho tôi xin chữ ký của anh được không, em gái tôi rất hâm mộ anh.” Nhân viên nam vừa nói vừa đưa sổ tay ra. Đồng Tiểu Nghi nhận lấy bút kí tên, sau đó ôm hoa vào nhà.

Đồng Tiểu Nghi vừa thay áo sơ mi màu đen, đeo khẩu trang và kính râm xong, lại nghe thấy tiếng gõ cửa. Anh mỉm cười, cách gõ cửa mà như đập thề này, chỉ có Lục Minh Minh.

Quả nhiên, vừa mở cửa, Lục Minh Minh đã tươi cười đứng đó.

“Tiểu Nghi, sinh nhật vui vẻ.”

Trong tay cô là một lọ thủy tinh lớn, bên trong có rất nhiều hạt giấy.

“Tặng anh. Đây là lọ điều ước, tôi nghe nói chỉ cần gấp đủ 1000 con hạt giấy, bỏ vào một điều ước, nó sẽ thành hiện thực.”

“Cảm ơn.” Đồng Tiểu Nghi mỉm cười xoa đầu Lục Minh Minh, đặt lọ điều ước lên tủ, hai người cùng đi ra ngoài.

“Tiểu Nghi...” Vũ Bằng vừa đi đến cửa nhà, gặp anh đi cùng Lục Minh Minh, vốn là muốn hỏi đưa cô đi cùng được không, nhưng có lẽ bây giờ không cần thiết nữa.

“Năm nay có người đồng hành à?” Vũ Bằng hỏi, ánh mắt cố ý đảo qua Lục Minh Minh.

“Vâng, vậy chúng em đi trước. Cảm ơn vì đã đặt hoa giúp em.” Đồng Tiểu Nghi vừa nói vừa giơ bó hoa lên.

Vũ Bằng phẩy tay, “Năm nào cũng vậy mà, on huệ gì, mau đi đi.”

Đội ngồi trên xe của Đồng Tiểu Nghi rồi, Lục Minh Minh mới tò mò hỏi anh.

“Người ta đi thăm viếng thường mang hoa cúc, tại sao anh lại mang hoa tú la lan?”

Đồng Tiểu Nghi nhìn cô, mỉm cười nhưng không nói gì, chỉ vỗ nhẹ đầu Lục Minh Minh, sau đó quẹo tay lái lên một con dốc lát đá cẩm thạch.

Lục Minh Minh nhìn ra bên ngoài, là khu lăng mộ cao cấp.

Đồng Tiểu Nghi dừng xe, tự nhiên cầm tay Lục Minh Minh dẫn cô đi. Băng qua mấy dãy bia mộ bên dưới, hai người dừng lại ở một ngôi mộ trên cao. Lục Minh Minh nhìn dòng chữ khắc trên đá hoa cương. Giờ cô đã hiểu vì sao Đồng Tiểu Nghi lại mang theo hoa tú la lan.

Trên mộ là hình mẹ anh và dòng tên bên dưới.

Từ La Lan.

“Mẹ thật đẹp, đẹp như tên của người.” Lục Minh Minh vừa nói vừa ngồi xuống lau chùi mặt đá hoa, Đồng Tiểu Nghi cũng đặt bó hoa xuống. Sau đó hai người cùng nhau đứng trước mặt bà.

“Đúng vậy, tên mẹ là tên loài hoa tú la lan, nó có ý nghĩa là nhớ nhưng nồng nàn. Có lẽ vì vậy mà mẹ luôn phải sống chờ đợi bố.” Đồng Tiểu Nghi nhìn mẹ, nhẹ nhàng nói.

“Một người phụ nữ xinh đẹp.” Lục Minh Minh không ngừng cảm thán. Thực sự rất đẹp. Bà có khuôn mặt trái xoan thanh tú, lông mày lá liễu, cặp mắt có hồn và nụ cười tươi như hoa.

“Trước đây mẹ có ước mơ làm diễn viên, nhưng vì yêu bố tôi, bà quyết định hi sinh bản thân để hỗ trợ cho sự nghiệp của bố, nhưng đáng tiếc, tới lúc nhắm mắt, ông bận đến nỗi không đến gặp bà lần cuối.” Đồng Tiểu Nghi tâm sự bằng giọng buồn man mác.

Lục Minh Minh ngẩng mặt nhìn anh, khẽ siết chặt bàn tay đang nắm tay mình. Hai người đứng yên lặng như vậy, một cơn gió nhẹ thoảng qua, lay động những cánh hoa trắng xinh đẹp...

Công ty BD, phòng chủ tịch.

Quách Bá Danh ngồi trên ghế xoay, nhìn tin tức trên màn hình máy tính.

' Tin tức mới nhất: Mới đây, phóng viên chúng tôi nhận được thông tin, công ty điện ảnh Ánh Đế tiết lộ, diễn viên nổi tiếng Mike của công ty sắp từ nước ngoài trở về, và chuẩn bị tham gia một bộ phim mới. Những người hâm mộ cả nước, các bạn có mong chờ không? '

Quách Bá Danh đọc xong, nhếch môi ' hừ ' một tiếng. Máu ganh đua trong người lập tức sôi sục lên. Cuối cùng ngày này cũng đến, Mike đã xuất đầu lộ diện.

Hắn là kẻ luôn muốn thắng người khác, chứ không chịu thua.

Hắn là kẻ có thù tất báo.

Mike giành được giải thưởng diễn viên xuất sắc, hắn cũng giành được vị trí cao trên thương trường.

Đúng lúc đó, điện thoại trên bàn làm việc đổ chuông.

“Báo cáo chủ tịch, toàn bộ hệ thống intranet đã được bảo mật tuyệt đối.” Trợ lý thân cận gọi điện báo cáo Quách Bá Danh.

Hắn nhàn nhã dựa lưng vào ghế xoay, nhắm mắt lại. “Tốt lắm, kế hoạch chuẩn bị tiến hành.”

Cùng chơi náo, kỳ phùng địch thủ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Em Lâm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Kỳ phùng địch thủ

Đồng Tiểu Nghi cùng Lục Minh Minh chăm sóc cho nơi an nghỉ của Từ La Lan cẩn thận, trời cũng đã quá trưa.

“ Có dói không? “ Đồng Tiểu Nghi cúi xuống hỏi Lục Minh Minh. “ Tôi đưa em đi ăn chút gì đó.” Còn chưa kịp để Lục Minh Minh trả lời, anh đã cầm tay cô kéo đi. Bảy năm nay, vào ngày này anh sẽ không làm gì, hủy mọi lịch diễn, cũng không suy nghĩ gì, chỉ đơn giản là ngồi bên mẹ như vậy. Nhưng hôm nay có Lục Minh Minh đi cùng, anh đã có cái đề chú ý, có lẽ mẹ anh cũng muốn như thế. Lục Minh Minh nhìn những ngón tay thon dài của Đồng Tiểu Nghi, gò má không tự giác hồng lên. Hôm nay anh đã nắm tay cô mấy lần rồi, lại còn rất ngang nhiên như là chuyện thường tình.

“ A, tôi biết đường xuống rồi, không sợ lạc đâu, anh cứ để tôi tự đi.” Lục Minh Minh lúng túng nói khẽ, muốn rút tay lại, nhưng bàn tay bị nắm chặt không lui ra được. Đồng Tiểu Nghi quay nửa bên mặt lại nhìn cô, khóe miệng nhếch lên, đôi mắt đẹp cũng cong lên, không mở miệng mà dùng ánh mắt giao tiếp như muốn vạch trần Lục Minh Minh. “ Em xem, em đang xấu hổ đấy à?”

Lục Minh Minh ngậy người mất vài giây. Biểu cảm dịu dàng này, là thật hay vẫn là vì ánh nắng quá mạnh làm cô bị hoa mắt rồi?

Cuối cùng, hai người rẽ vào một quán com bên đường.

“ Em vào mua hai phần com ra đây nhé. “ Lục Minh Minh đang chuẩn bị mở cửa xe, Đồng Tiểu Nghi ở phía sau gọi với lại.

“ Sao không vào quán ăn luôn? “ Lục Minh Minh khó hiểu quay lại nhìn anh. Đồng Tiểu Nghi khẽ lắc đầu, “ Không được, có nhiều người. “ Lục Minh Minh nghĩ nghĩ một chút, nói một câu “ Đợi tôi ” rồi đi vào quán.

Đồng Tiểu Nghi gật đầu, nhìn bóng dáng năng động của Lục Minh Minh dần xa. Ăn mặc đơn giản, áo sơ mi trắng, quần bò đen, mái tóc đen mượt búi cao. Dưới chân không bao giờ là giày cao gót hay giày búp bê, mà luôn là giày thể thao. Đây vĩnh viễn là hình ảnh Lục Minh Minh trong tâm thức Đồng Tiểu Nghi. Anh khẽ mỉm cười, hình như vừa rồi anh nghe thấy tim mình đập lạc mất một nhịp...

“ Đang nghĩ gì vậy? “ Trong lúc Đồng Tiểu Nghi thất thần, Lục Minh Minh đã mua xong hai phần com, ngồi vào ghế xe dùng đưa trước mặt anh.

“ Không có gì.” Đồng Tiểu Nghi ho khan một cái, nhận lấy phần com của mình.

“ Ồ.” Lục Minh Minh máy móc đáp lại, tập trung ăn com.

“ Ăn xong em đi với tôi đến một nơi được không. “ Đồng Tiểu Nghi tuy lời nói mang hình thức một câu hỏi, nhưng giọng điệu hoàn toàn giống một mệnh lệnh. Lục Minh Minh nhăn mày nhăn mũi cố nuốt hết miếng com to, ngẩng lên chề gấu.

“ Anh hỏi buồn cười thật. Tôi đang ngồi cùng xe với anh, không miễn cưỡng đi theo anh thì tôi đi đâu. “

Đồng Tiểu Nghi nhìn chằm chằm Lục Minh Minh, bật cười ngậm khẽ trong cổ họng. Lục Minh Minh bị anh nhìn đến xấu hổ, gắt lên.

“ Anh cười cái gì, có gì đáng cười sao?”

“ Miệng em còn dính nước sốt kia.” Anh tốt bụng nhắc nhở.

“ Đây hả?” Lục Minh Minh đưa khăn giấy lên lau một vị trí.

“ Không. “ Đồng Tiểu Nghi lắc đầu.

“ Vậy đây à?” Lại chỉ một chỗ khác.

“ Không phải. “

“ Để tôi soi gương vậy.” Lục Minh Minh vừa muốn quay người lại soi kính xe, đột nhiên bị Đồng Tiểu Nghi kéo lại. Ngay sau đó, một thứ mềm mềm chạm vào môi cô. Lục Minh Minh trừng lớn mắt nhìn hàng mi khẽ rung của Đồng Tiểu Nghi ở ngay trước mắt. Đó không phải là khăn giấy, mà là môi của anh.

Trong lúc Lục Minh Minh còn bị dọa cho ngây ngốc, Đồng Tiểu Nghi đã vrom đầu lưỡi liếm sạch chỗ nước sốt còn sót kia, nhanh chóng rút lui an toàn.

Tím Lục Minh Minh đập như đánh trống, dội lên tai cô rõ mồn một.

Bị chiếm tiện nghi rồi!

Một lúc sau Lục Minh Minh mới kích động hét lên, nhào về phía Đồng Tiểu Nghi mà đấm liên tục.

“ Đồng Tiểu Nghi, đồ biến thái, dám ăn trộm đậu hũ của tôi! Đánh chết anh, tôi đánh chết anh!!!”

“ Đau, đau. “ Đồng Tiểu Nghi chịu đòn khổ sở kêu lên, anh cũng đâu có chủ ý từ trước. Vốn định đưa khăn giấy lên lau giúp cô, nhưng lại thấy màu nước sốt và màu môi Lục Minh Minh, cũng ngon...

Cái này tuyệt đối gọi là một giây kích động, hồi hận về sau. Lục Minh Minh đánh đến khi mỏi tay,thở phì phò ngồi yên trên ghế.

“ Đánh đã chưa?” Đồng Tiểu Nghi liếc Lục Minh Minh, giờ cái tay tưởng như mất cảm giác khỏi động ô tô. Lục Minh Minh mím môi không nói, quay mặt nhìn cánh vạt bên ngoài. Hôm nay Đồng Tiểu Nghi phát điên rồi, nhưng sao tim cô lại thấy ngọt ngào? Lục Minh Minh khẽ lắc đầu, cô cũng điên mất rồi.

Phòng VIP của một quán bar thành phố S.

Quách Bá Danh ngồi vắt chân, trên tay cầm một ly rượu vang đỏ, chậm rãi thưởng thức. Hắn cúi đầu nhìn rượu trong ly, ngón tay khẽ lắc, làm thứ chất lỏng màu đỏ rung động tạo thành một vòng xoáy tròn nhỏ. Trong phòng không có phụ nữ, chỉ có rượu và bọn thuộc hạ của hắn trong giới hắc đạo, đa phần là dân đòi nợ và đảm thuê chém mướn.

Một lúc sau, Quách Bá Danh ngẩng đầu, giọng nói lạnh lẽo vang lên.

“ Bây giờ bên cạnh Mike đã có thêm một đứa con gái là điểm yếu. Trước tiên phải tóm được con nhỏ kia, dụ hắn ra. Sau đó chúng ta không cần tốn sức, chỉ cần nhốt hai đứa trong một phòng rồi hạ xuân được, tự hai đứa sẽ không chịu được mà phát sinh quan hệ. Đến lúc đó quay lại rồi công khai, sự nghiệp của Mike tự nhiên sẽ chấm dứt. Hón nữa sự việc một năm trước của hắn với Jenny sẽ bị mọi người cho là thật, cho rằng hắn luôn lừa người hâm mộ, chúng ta vừa rửa được thù vừa thành công làm hắn thân bại danh liệt. “

Quách Bá Danh nói xong ngẩng đầu lên nhìn bọn thuộc hạ. Tên thuộc hạ lần trước bị Lục Minh Minh đá lúng túng lên tiếng.

“ Ông chủ, nhưng muốn bắt được con nhãi kia e không phải chuyện dễ, nó không hề giống con gái chút nào...” Nói đến đây, nơi nào đó giữa hai chân hắn lại truyền đến cảm giác đau đớn vì cú lên gối cực mạnh của Lục Minh Minh.

“ Thù vị. “ Quách Bá Danh buông một câu, càng khó càng kích thích hắn. Để đánh bại kỳ phùng địch thủ, bằng mọi giá hắn phải bắt được người.

Năm Đồng Tiểu Nghi 13 tuổi, hắn 18 tuổi, hai người đều học chung một trường nghệ thuật. Hắn từng có ước mơ làm diễn viên, tiếc là cuộc thi tuyển diễn viên của công ty Ánh Đế năm đó, Đồng Tiểu Nghi với năng khiếu bẩm sinh, đã đánh bại hắn.

Đối với hắn là một sự si nhục. Hắn bước sang lĩnh vực quản lí nghệ sĩ, thành lập công ty đối đầu với Ảnh Đế, đối đầu với Mike.

Lúc Đồng Tiểu Nghị gạt hái thành công trong sự nghiệp, hắn cũng bằng mọi thủ đoạn tiến thân trên thương trường. Một năm trước, Mike tham gia bộ phim đóng chính cùng với Jenny, người hắn hứng thú nhưng cô ta lại mê mẩn Mike. Vậy là trong ngày lên hoan bộ phim đóng máy, hắn cũng bỏ thuốc Tiểu Nghị. Vốn chỉ định quay lại cảnh Jenny vào phòng anh, sau đó sẽ dùng một người đàn bà khác leo lên giường Đồng Tiểu Nghị, nhưng không ngờ người kịp thời ngăn chặn lại là Vũ Băng- quản lí của Mike. Sau đó, anh công bố ra nước ngoài trong thời gian công ty giải quyết vụ rắc rối, còn xâm nhập hệ thống intranet công ty hắn,nhưng thuộc hạ của hắn đã đánh hơi thấy nơi ở của Mike.

Quách Bá Danh nhớ lại tất cả, không khỏi nhếch khóe miệng. Một năm sau, không ngờ bên cạnh Mike lại xuất hiện thêm một đứa con gái.

“Ông chủ, nếu sự việc một năm trước được tin là thật, vậy danh tiếng của cô Jenny...” Một tên thuộc hạ khác lên tiếng.

“Yên tâm, cô ấy là người phụ nữ tôi nhìn trúng, tuyệt đối sẽ bảo vệ khỏi dư luận.”

Hắn không chỉ nhìn trúng vẻ ngoài của Jenny, mặc dù cô quen hắn là để tiến thân trong showbiz, mà còn vì họ thật của cô- họ Kiều. Thân là con gái của nghệ viên Kiều, cô đã giúp hắn có được rất nhiều.

Bên này...

“Anh không đến nhầm chỗ đấy chứ?” Lục Minh Minh ngó ra ngoài, nghi ngờ hỏi Đồng Tiểu Nghị. Cái nơi trẻ con lì nhít đang chạy nhảy vui cười kia, là công viên trẻ em.

“Không nhầm, xuống đi.” Đồng Tiểu Nghị một thân sơ mi đen, kính râm đen, khẩu trang đen, đến cả mũi cũng đen mờ cửa xe kéo cô xuống. Lục Minh Minh đưa tay gõ nhẹ lên mặt Đồng Tiểu Nghị hai cái.

“Nếu anh không bỏ được mấy thứ này xuống thì tốt nhất đừng có vào.”

“Sao không thể?” Đồng Tiểu Nghị bất mãn kiến nghị.

“Thứ nhất, đây là nơi dành cho trẻ con. Chúng còn ngây thơ, nhìn bộ dạng anh như kẻ bắt cóc sẽ sợ hãi. Thứ hai, tôi không muốn bị người ta hiểu lầm có dính líu đến xã hội đen.” Lục Minh Minh khoanh hai tay trước ngực, kiên quyết phản tích.

Đồng Tiểu Nghị “À...” một tiếng, “Nhưng đây là nơi hồi còn nhỏ mẹ tôi hay dẫn tôi tới chơi...” Giọng anh qua lớp khẩu trang lại tăng thêm vài phần ngẹn ngào cùng tiếc nuối.

Lục Minh Minh nhìn Đồng Tiểu Nghị hai giây, thờ dài một cái rồi gạt đầu, vẫy tay ra hiệu cho anh đi vào.

Ai da, cô thừa nhận là cô lại mềm lòng rồi có được hay không???

Bạn đang đọc truyện *Để Em Là Chính Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Trò chơi nguy hiểm

“Anh có muốn đi chơi trò chơi không? “ Lục Minh Minh ngồi bên cạnh Đồng Tiểu Nghị trên ghế đá, nhìn bọn trẻ đang vui đùa mở miệng hỏi.

“Không, tôi khát nước, em đi mua nước đi.” Đồng Tiểu Nghị gác hai tay lên thành ghế phía sau, dáng vẻ như ông chủ ra lệnh cho đầy tớ. Lục Minh Minh liếc Đồng Tiểu Nghị ' xi' một tiếng, “Tôi mới không phải là nô lệ của anh.” Vừa nói có vừa dịch mõng ngồi cách xa anh nhiều một chút.

Đồng Tiểu Nghị bật cười, đưa tay xoa xoa đầu cô.

“Lại nghĩ linh tinh! Đi mua nước xong, từ ngày mai thẻ của tôi đưa em giữ có được hay chưa?”

“Tôi được giữ thẻ của anh?” Lục Minh Minh hai mắt lập tức sáng lên, in rõ hai chữ ' tiền '. Đồng Tiểu Nghị thu tay về, lấy bộ dạng tổng tài soái ca như trong các bộ phim ngôn tình tiêu sái nói.

“Không chỉ có giữ, còn có thể tùy ý quẹt.”

“Tiểu Nghị, anh quá đẹp trai! Anh ngồi nghỉ ngơi đợi tôi, tôi sẽ về ngay!” Lục Minh Minh kích động đứng lên, đi ngược ba bước cười với Đồng Tiểu Nghị rồi quay lưng chạy thật nhanh. Đồng Tiểu Nghị khẽ nhếch khóe miệng, anh phát hiện Lục Minh Minh tuy cứng rắn nhưng nếu biết đánh vào điểm yếu thì sẽ ngoan ngoãn giống như một con mèo vậy.

“Ông chủ, tôi lấy hay chai nước này.” Lục Minh Minh đưa thẻ của Đồng Tiểu Nghị ra tính tiền. Bỗng dưng cô nghĩ ra điều gì đó, liếm môi khó hiểu.

Tại sao anh đột nhiên đưa thẻ tiền cho cô giữ? Thường thì chỉ có vợ giữ của chồng, hoặc chỉ ít là người yêu...

“Ồi “ Lục Minh Minh xoa xoa hai má, thật là không hiểu nổi mà. Nhớ đến lúc Đồng Tiểu Nghị chạm vào cô, tim lại không nhịn được nhảy nhót, một chút hi vọng lóe lên trong lòng.

Bởi vì trong lòng có trăm mối ngổn ngang nên cần bản tốc độ đi lúc về của cô như đang thi với ốc sên. Đồng Tiểu Nghị vừa thấy, đã vội bật dậy cầu nhau. “Sao lâu như vậy, muốn cắt thẻ phải không? “ Đồng Tiểu Nghị mở nắp chai nước, kéo khẩu trang xuống đến cằm, ngửa đầu uống một ngụm rồi lại kéo lên. Còn tưởng Lục Minh Minh sẽ lại xù lông với anh, không ngờ cô chỉ lắc đầu, lấy chai nước từ tay anh.

“Này...” Tay Đồng Tiểu Nghị đưa lên muốn ngăn cản giữa chừng lại hạ xuống, anh chưa kịp nói chai đó anh uống rồi thì Lục Minh Minh đã đưa lên ngậm vào miệng chai uống tự nhiên.

Đồng Tiểu Nghị cảm thấy da mặt hơi tê tê, cái này có được gọi là hôn gián tiếp không?

“Tôi mà không chơi chán lắm, tôi đi chơi đây, anh không chơi thì ngồi đợi tôi.” Lục Minh Minh uống nước xong, nhét cái chai vào tay Đồng Tiểu Nghị, chạy về phía khu trò chơi.

Đồng Tiểu Nghị lắc đầu, đi đến bên cạnh cô, hỏi. “Thế muốn chơi trò gì?”

Lục Minh Minh liếc anh một cái, không nói gì. Đồng Tiểu Nghị cười khổ, cái con báo nhỏ này! Tuy nhiên anh cũng biết, với con người Lục Minh Minh, trò cô chọn tuyệt đối sẽ là trò mạo hiểm.

Quả nhiên...

Đồng Tiểu Nghị bước xuống từ tàu lượn cao tốc, sắc mặt hơi tái, mồ hôi lạnh cũng đã đổ xuống. Ngược lại Lục Minh Minh thì tinh thần sáng khoái, vui vẻ vô cùng.

“Haha, đừng nói vừa rồi làm anh sợ đấy.” Lục Minh Minh ngắt đầu dắc ý, vỗ vỗ vai Đồng Tiểu Nghị. Anh chỉ đầu nhìn cô, thật thà hỏi. “Chẳng lẽ lúc này tàu lộn ngược hẳn xuống em cũng không sợ à?”

“Vui mà, cảm giác rất kích thích.” Lục Minh Minh đang thao thao bất tuyệt thì điện thoại rung lên, màn hình hiển thị số máy của Vũ Băng.

“Em đây Băng ca.” Lục Minh Minh ấn nút nghe đưa lên tai.

“Hai người nếu không ở chỗ bác gái thì về nhà đi, đừng chơi mãi nữa.” Vũ Băng nửa đùa nửa thật nói, Đồng Tiểu Nghị đứng bên cạnh Lục Minh Minh cũng nghe thấy. Cô ngược lên nhìn cười, hắt cằm với anh. Đồng Tiểu Nghị gờ tay làm dấu OK, Lục Minh Minh hướng vào điện thoại ' Vâng.' một tiếng, hai người cùng nhau đi về. Khu phố A, hầu như mọi nhà đều làm nghề buôn bán, thường xuyên đi vắng nên khá yên tĩnh.

Đồng Tiểu Nghị và Lục Minh Minh về đến nhà, vừa mở cửa đã bị âm thanh bất ngờ làm cho giật mình.

' Búp'

Vũ Bằng từ đâu đã sớm đứng trong nhà Đồng Tiểu Nghị, đội mũ hi dương dương, thấy cửa mở liền nổ pháo giấy.

“Chúc mừng sinh nhật Tiểu Nghị.”

Vũ Bằng, còn có cả Vũ Quân. Đồng Tiểu Nghị và Lục Minh Minh nhìn xác pháo xanh đỏ vẫn còn rơi là tà trong không trung, chưa hồi phục tinh thần đã bị kéo vào trong nhà.

Ở giữa bàn là một chiếc bánh sinh nhật hình có ghi ' Chúc mừng Tiểu Nghị 20 tuổi '; bên trên còn cắm đúng 20 ngọn nến. Xung quanh bày nhiều bánh kẹo, đồ uống khác.

Lục Minh Minh chu miệng trầm trồ, dựng ngón cái với Vũ Bằng. “Vẫn là Bằng ca chu đáo nhất!”

“Cảm ơn mọi người nhiều.” Đồng Tiểu Nghị nhất thời xúc động cũng không biết nói gì.

Sau tiết mục thổi nến thì Đồng Tiểu Nghị cắt bánh kem, bốn người cùng liên hoan.

“Anh Tiểu Nghị.” Vũ Quân gọi anh, Đồng Tiểu Nghị vừa quay sang đã bị quệt bơ kem mát lạnh lên má. Vũ Quân cười khoái chí nhìn bơ màu trắng trên má anh, nhưng cũng không quên đứng dậy chạy trốn.

“Vũ. Quân!” Đồng Tiểu Nghị cắn răng, lấy giấy ăn lau qua loa rồi thong thả bước đến dỗ Vũ Quân vào tường. Kết quả, vẫn có người nào đó bị xách tai quay về chỗ ngồi.

Rôm rã đến tối muộn, Vũ Bằng và Vũ Quân mới ra về, Lục Minh Minh ở lại thu dọn xong cho Đồng Tiểu Nghị, anh mới theo cô về tận cửa nhà. Lục Minh Minh muốn chào tạm biệt, ánh mắt lại quết qua má Đồng Tiểu Nghị. Không biết lấy dũng khí từ đâu, cô gọi một tiếng ' Tiểu Nghị.'; anh vừa cúi đầu, Lục Minh Minh đã kiễng chân, dùng miệng liếm hết bơ sót lại trên má anh.

Lần này, đến lượt Đồng Tiểu Nghị bị dọa cứng đờ. Cô ăn xong còn có ý vòng lười liếm quanh môi mình, dương dương tự đắc nói với anh. “Mẹ dạy không được lãng phí thức ăn.”

Lúc này Đồng Tiểu Nghị mới phục hồi tinh thần, Lục Minh Minh đã gian manh chạy vào cửa, bỏ lại một câu “Quân từ trà thù mười năm chưa muộn mà.” rồi đóng sầm cửa lại.

“Em...” Đồng Tiểu Nghị không nói được gì, đưa tay xoa lên chỗ vừa bị hôn. Chắc chắn là trà thù vụ anh ăn trộm đậu hũ của cô hồi chiều.

Đứng một lúc, cuối cùng vẫn là Đồng Tiểu Nghị chạy về tắm nước lạnh. Sao hôm nay nóng thế nhỉ?

Sau sinh nhật Đồng Tiểu Nghị, Lục Minh Minh khẩn cấp ôn bài chuẩn bị đi thi, Đồng Tiểu Nghị cũng chuẩn bị xuất hiện với báo chí.

Sáng sớm nay anh đã nhận được điện thoại của Vũ Bằng, báo hôm nay phải đến thành phố S bàn kịch bản phim mới.

“Lục Minh Minh, dậy đi.” Đồng Tiểu Nghị gõ cửa nhà Lục Minh Minh đánh thức cô.

“Uhm” Lục Minh Minh mắt nhắm mắt mở ra mở cửa, đã thấy Đồng Tiểu Nghị ăn mặc chỉnh tề, đẹp trai ngồi ngồi đứng bên ngoài. Cô đặc biệt thích nốt ruồi giọt lệ bên mắt phải của anh, lần nào nhìn vào cũng như hút hồn người khác.

Đồng Tiểu Nghị phẩy tay trước mặt cô, nói:“Hôm nay tôi có việc bận, em đi mua bữa sáng ăn nhé.”

“Này...” Đồng Tiểu Nghị toan bước đi, Lục Minh Minh gọi với lại. Cô cắn răng do dự, cuối cùng cũng nói.

“Làm gì thì làm, nhớ ăn uống đầy đủ.”

Đồng Tiểu Nghị ngậy người một lúc, mới tiêu hóa được câu nói của Lục Minh Minh, vui vẻ nimb cười xoa đầu coi rồi lên ô tô. Lục Minh Minh nhìn anh đi xa, mới quay vào nhà, đánh răng rửa mặt rồi học bài luôn, bệnh lười nấu ăn lại tái phát.

Căn bản là đến chiều, cô mới đứng dậy, vurun vai mấy cái rồi mặc quần áo đi mua thức ăn cho bữa tối.

Không ngờ cô vừa đi được một đoạn, chợt thấy mấy tên áo đen đang bịt miệng một đứa bé kéo vào con hẻm vắng.

Bắt cóc sao?

Lục Minh Minh không nghĩ ngợi nhiều, lập tức đuổi theo. Tính cách trượng nghĩa của cô vẫn không bỏ được, mặc dù cô biết đôi khi sẽ làm liên lụy đến bản thân.

Lục Minh Minh chạy sâu vào trong hẻm, nhìn xung quanh một lượt, không hề thấy đứa bé kia nữa, ngược lại có mấy tên áo đen tay cầm gậy gộc, mặt đằng đằng sát khí tiến về phía cô. Trong đó có cả tên lần trước bị cô đánh, Lục Minh Minh vẫn còn nhớ như in khuôn mặt bánh bao đó. Cô lùi lại mấy bước.

Hình như bị trúng kế rồi!

Lục Minh Minh hít sâu một hơi, ba mươi sáu kế chuẩn là thượng sách. Không do dự một giây, cô liền quay đầu chạy, vừa chạy vừa kêu cứu, nhưng không có một bóng người.

Mấy tên áo đen lập tức đuổi theo, càng ngày càng đuổi sát cô. Lục Minh Minh đã lâu không chạy, chưa lấy được trạng thái tốt nhất. Cô dừng lại, chống hai tay vào đầu gối thở dốc.

“Nó ở kia, mau bắt lấy nó!” Một tên áo đen cầm gậy chỉ về phía Lục Minh Minh. Cô đứng thẳng người dậy, chống hai tay vào hông điều hòa nhịp thở một chút, khuôn mặt lập tức tràn đầy tự tin, bắt đầu lấy đà theo đúng kĩ thuật, chạy.

“Nó lại chạy rồi, nhanh lên.” Những tên thuộc hạ dường như cũng đã thấm mệt, hô hào nhau đuổi theo.

“Nó, nó chạy nhanh quá!” Bọn chúng kinh ngạc trước tốc độ khủng khiếp của Lục Minh Minh, chỉ một thoáng lo là bóng dáng cô đã ở xa tít.

Lục Minh Minh không hề cố sức, đôi chân vững vàng chạy trên đường, vòng qua mấy con hẻm vẫn luôn duy trì tốc độ kinh ngạc, bởi vì trong đầu cô đang mô phỏng động tác chạy của thần tượng điền kinh trong lòng mình - Usain Bolt (*)

Trong các cuộc thi điền kinh thời trung học, Lục Minh Minh cũng luôn mô phỏng những bước chạy đó, kết quả cô giành được nhiều giải nhất.

“Cũng may ông chủ đã chuẩn bị sẵn, nếu không đã đề tuột mất nó. Còn lại đề nhóm B lo đi, chúng ta đi trước.” Mấy gã đó chống cây gậy trong tay xuống đất, đội một chiếc ô tô đi tới, rồi đi.

...

Lục Minh Minh chạy đến khi chắc chắn bọn áo đen đã bị bỏ lại phía sau,mới núp sau một bức tường, ló mặt ra quan sát. Cô thở phào một hơi, thật quá nguy hiểm, lúc này mãi chạy không kịp gọi điện kêu cứu. Nghĩ rồi, Lục Minh Minh mở túi muốn lấy điện thoại ra. Nhưng cô đang chăm chú vào chiếc túi, không để ý phía sau một chiếc ô tô đen phanh gấp lại, cửa xe vừa mở, một tên áo đen lao đến từ phía sau, chụp chiếc khăn trắng lên miệng cô. Lục Minh Minh ngửi thấy mùi lạ trên chiếc khăn, liều mạng giãy giụa, nhưng không thắng nổi thuốc mê. Cô kêu lên vài tiếng, sau đó ý thức rơi vào mơ hồ, trước mắt chỉ còn một khoảng tối đen như mực.

Thành phố S, phòng làm việc của công ty Ánh Đế.

Đồng Tiểu Nghị cầm cuốn kịch bản trong tay, đọc rất nhập tâm. Ngồi đối diện là người biên kịch đang cao hứng diễn thuyết.

“Mike, vai diễn này đòi hỏi sự lột xác lớn, cần cả biểu hiện bên ngoài và chiều sâu nội tâm.”

Đồng Tiểu Nghị gật nhẹ đầu, nhưng chuông điện thoại để chế độ rung trong túi quần anh đã rung lên mấy lần. Cuối cùng, Đồng Tiểu Nghị đưa tay lấy ra, là Vũ Quân.

“Tôi xin phép nghe điện thoại một chút.” Vừa nói anh vừa đứng lên đi ra ngoài đóng cửa lại. Vũ Bằng ngồi phía đối diện cũng khó hiểu đan hai tay vào nhau.

“Vũ Bằng!” Đồng Tiểu Nghị mở mạnh cửa gọi lớn làm cả Vũ Bằng và biên kịch giật mình, nhưng Vũ Bằng nhìn biểu hiện của anh, nhanh chóng đứng dậy, quay lại phía biên kịch, “Xin lỗi biên kịch, chúng tôi có việc gấp, ngày mai chúng ta tiếp tục.” rồi chạy theo Tiểu Nghị.

Hai chiếc ô tô lao nhanh trên đường, cả hai người trong xe lông mày đều nhíu chặt, tòa ra đầy hơi thở nguy hiểm. Đồng Tiểu Nghị bóp chặt tay lái, mấy phút trước...

“Có chuyện gì?” Đồng Tiểu Nghị ra bên ngoài, nhận cuộc gọi. Máy vừa thông, phía đầu bên kia lập tức truyền đến giọng gấp gáp của Vũ Quân.

“Anh Tiểu Nghị, Minh đại tỷ gặp nguy hiểm rồi!”

“Cậu nói cái gì?” Đồng Tiểu Nghị trừng lớn mắt, khó khăn lắm mới không đánh rơi điện thoại.

“Vừa rồi em qua nhà Minh đại tỷ, không thấy người đâu, trên cửa dán một tờ giấy.”

...

“Tôi biết rồi, cậu ở đây đợi một chút, tôi về ngay.”

Đồng Tiểu Nghị nhíu mày nhìn thẳng đường phía trước, đeo tai nghe Bluetooth gọi số của Vũ Quân.

“Vũ Quân, làm công việc sở trường của cậu đi, tôi cần xem xét hệ thống intranet của công ty BD.”

“Đã biết.” Vũ Quân khẩn trương trả lời.

Đồng Tiểu Nghị tháo tai nghe xuống, nhấn chân ga tăng tốc độ.

Là Quách Bá Danh. Bởi vì trên tờ giấy đó viết, ' Hello Mike. Có hứng thú cùng con nhóc này đi chơi không? Một trò chơi nguy hiểm! '

(*) Usain Bolt: vận động viên chạy nước rút nhanh nhất thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Để Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Trò chơi nguy hiểm 2

Đây...đây là đâu ?"

Thời điểm Lục Minh Minh tỉnh lại đã thấy mình bị đưa đến một căn phòng tối, chỉ có chút ánh sáng từ lỗ quạt thông gió rơi vào. Hình như là nhà kho. Cô hé đôi mắt còn lơ mơ vì tác dụng chưa hết của thuốc mê nhìn xung quanh, phát hiện phía trước có hai tên áo đen đang đứng quay lưng lại với mình.

Lục Minh Minh theo bản năng muốn vùng ra chạy trốn, nhưng tay chân đều không cử động được. Cô bị trói đứng vào một cái cột, tay vòng ra sau, miệng bị nhét một miếng vải lớn không thể kêu lên được.

Lục Minh Minh nhắm mắt, vừa cố gắng giãy giụa để thoát khỏi dây trói, vừa dùng lưỡi để đẩy khăn trong miệng ra.

"Ư..." Lục Minh Minh vô ý phát ra tiếng kêu. Hai tên áo đen phía trước nghe thấy, lập tức xoay người lại, thấy Lục Minh Minh đang trừng mắt thờ hồn hên liền ấn vào thiết bị trên tai.

"Ông chủ, người đã tỉnh."

"Tỉnh rồi?" Chưa đầy một phút sau, trên đỉnh đầu Lục Minh Minh truyền đến một giọng nam xa lạ. Cô ngẩng đầu nhìn quanh một lượt, thấy góc bên phải có một camera theo dõi. Lục Minh Minh không hề sợ hãi mà lườm thẳng vào ống kính.

"Giỏi lắm." Quách Bá Danh ngồi trong phòng quan sát, phía sau là hai hàng thuộc hạ. Đây là căn phòng hãn đặc biệt chuẩn bị cho ngày này, màn hình lớn kết nối với tất cả các camera xung quanh nhà kho.

Nhìn thái độ của Lục Minh Minh, Quách Bá Danh càng hưng phấn, ra lệnh cho hai tên thuộc hạ phía dưới.

"Tháo bịt miệng ra."

Miệng vừa được tự do, Lục Minh Minh hít ngay một hơi. Không khí lại tràn vào đầy phổi, cô lấy lại sức vùng vẫy.

"Các người là ai? Tại sao lại bắt tôi?"

Quách Bá Danh lắc ly rượu vang trong tay, uống một ngụm lớn, nói: " Là ai không cần biết, còn tại sao thì cho cô hay, do cô bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh Mike đúng lúc ta cần đối phó với hắn thôi."

"Mike?" Lục Minh Minh nhíu mày, cô có quen ai là Mike sao?

"Tôi không hề biết Mike là ai, các người nhầm người rồi!" Lục Minh Minh ngẩng đầu nhìn camera kiên quyết nói. Quách Bá Danh đặt ly rượu xuống bàn, nhận một điếu cigar từ tay thuộc hạ, hít một hơi rồi nhả khói lượn lờ trong không khí.

"Không đến lượt cô thanh minh, cô chuẩn bị đi nhé, sắp đến giờ chào hỏi Mike rồi."

....

"Quân, sao rồi?"

Đồng Tiểu Nghị vừa về đến nhà đã nhanh chóng đến chỗ ghế salon Vũ Quân đang ngồi, mở máy tính của chính mình đặt lên đùi.

"Ca này khó rồi đây. " Vũ Quân đẩy gọng kính, bẻ ngón tay nhìn vào dây mật mã trên màn hình.

"Em giải thích nhanh đi. " Vũ Bằng cũng lôi máy tính trong túi mở ra một cách chuyên nghiệp. Ba người hiện tại giống như một tổ hợp ba cao thủ máy tính hoàn hảo đến chói mắt. Điều này chính là điểm bất ngờ nhất mà Quách Bá Danh không ngờ tới. Ngoài Vũ Quân được mệnh danh là " sói bạc IT ", Đồng Tiểu Nghị và Vũ Bằng chính là hai cao thủ còn lại.

" Một năm trước chúng ta hack vào hệ thống intranet của BD khá dễ dàng vì hần chỉ dùng loại bảo mật thông thường. Nhưng lần này có vẻ hần đã lên kế hoạch phòng bị kỹ lưỡng, thuê lập trình viên thiết lập hệ thống bảo mật phức tạp.

" Đúng vậy. " Đồng Tiểu Nghị gõ xuống phím " Enter", nhìn hàng rào thiết lập trên màn hình. Vừa rồi anh vừa nghe Vũ Quân giải thích vừa xâm nhập vào hệ thống. " Quân, em làm được không? "

Vũ Quân lại đẩy gọng kính, nhếch môi. " Sói bạc IT ở đây, không gì là không thể. " Ngữ khí cao ngạo và nguy hiểm, khác hoàn toàn đáng về ham chơi, trẻ con thường ngày mà Lục Minh Minh và mọi người vẫn nhìn thấy.

" Phải nhanh nhất có thể. Quách Bá Danh dùng Minh Minh chắc chắn là muốn dụ anh ra, nhưng hần vẫn chưa có động tĩnh thông báo nơi giam giữ cô ấy. " Đồng Tiểu Nghị bật màn hình điện thoại, vẫn chưa có bất kỳ tin tức gì.

" Không cần thiết, anh biết tiểu Minh đang ở đâu. " Vũ Bằng nói ra một câu, mắt nhìn vào chấm định vị màu đỏ trên điện thoại. Đồng Tiểu Nghị đứng bật dậy, bỏ máy tính sang một bên, đi tới bên cạnh Vũ Bằng.

" Sao anh biết? "

" Từ lần bắt được Quách Bá Danh đã đánh hơi được chỗ này, vì lo cho tiểu Minh anh đã lên cài thiết bị định vị vào điện thoại em ấy. "

" Vậy bây giờ Minh đại tỷ đang ở đâu?" Vũ Quân cũng rời mắt khỏi máy tính, ngẩng đầu hỏi Vũ Bằng.

Vũ Bằng nhìn Đồng Tiểu Nghị, chậm rãi nói ra mấy chữ.

" Nhà kho bỏ hoang khu phố B. "

Đồng Tiểu Nghị cũng nhìn Vũ Bằng, anh biết Vũ Bằng đang lo lắng điều gì. Chính là lo anh sẽ kích động mà chạy đến đó ngay lập tức. Đồng Tiểu Nghị dẫn sự nóng vội trong lòng xuống,quay trở lại chỗ ngồi.

Ru.ru...ru..

Điện thoại của Đồng Tiểu Nghị trên bàn rung lên, ba người liếc nhìn nhau rồi cùng nhìn điện thoại. Đồng Tiểu Nghị cố gắng bình tĩnh ấn nút nghe.

" Đừng có lại gần tôi! "

" Minh Minh!" Đồng Tiểu Nghị thốt lên. Anh không thể nghe nhầm được, đó là giọng Lục Minh Minh. Trong điện thoại truyền đến tiếng người đàn ông cười đắc ý. Đồng Tiểu Nghị nghe được, lập tức khôi phục sự lạnh lùng.

" Hello Mike. Lâu rồi không gặp, nhà kho bỏ hoang khu phố B, con nhóc kia đang chờ! " Quách Bá Danh nói xong, không đợi Đồng Tiểu Nghị trả lời đã trực tiếp ngắt máy.

" Hay là chúng ta báo cảnh sát? " Vũ Bằng thấy tình hình không ổn, lo lắng lên tiếng.

" Đừng, Minh Minh sẽ gặp nguy hiểm. Trước hết chúng ta cứ thử hack hệ thống intranet công ty hần, hần không thể để mất công ty đâu. " Đồng Tiểu Nghị nhìn Vũ Bằng và Vũ Quân phân tích, nhưng giọng nói đã có chút khẩn trương.

" Mật mã móc xích loại tối ưu, có tổng cộng 120 mắt xích. Mỗi mắt xích lại được mã hóa bằng một loại mật mã khác nhau. Phải vô hiệu hóa được mật mã đó, sẽ hiện ra một dãy số. Có một con số được ấn định làm chìa khóa của mắt xích. Nếu tìm đúng mắt xích sẽ được mở. Phải mở được mắt xích trước mới mở được mắt tiếp theo, vì chúng có ràng buộc với nhau. Mở hết 120 mắt xích, công việc cuối cùng là hóa giải dãy kí tự được lập ra từ các con số chia khóa. " Vũ Quân nhanh chóng bắt đầu công việc, ngón tay lướt như bay trên bàn phím.

" Bây giờ em phụ trách tuyển giữa, anh và anh Bằng sẽ lo hai tuyến bên ngoài. " Đồng Tiểu Nghị nhìn mật mã đầu tiên, là loại tròn ba lớp.

Trong phòng rất nhanh chỉ còn lại âm thanh " lạch cạch" của bàn phím máy tính.

" Một phần ba dãy số. " Vũ Quân nhanh chóng hack xong, những mật mã thông thường chưa bao giờ làm khó được cậu.

" Nó đây rồi, có thể con số chia khóa sẽ theo quy luật. " Đồng Tiểu Nghị chăm chú nhìn màn hình, ánh sáng xanh từ máy tính chiếu lên khuôn mặt nghiêm trọng, bàn tay vẫn dịch chuyển trên những phím số.

" Giải được rồi. " Vũ Quân dùng lực chậm rãi gõ mạnh phím cuối cùng, âm thanh " píp píp " vang lên báo hiệu mật mã đã được mở. Đồng Tiểu Nghị liếc đồng hồ đeo tay, cả quá trình diễn ra mất một phút. Cứ tốc độ này hi vọng sẽ kịp cứu Lục Minh Minh.

Những âm thanh lạch cạch lại vang lên, mỗi một mắt xích được mở như tháo một quận thất trong lòng Đồng Tiểu Nghị.

Ru.ru...ru

Đồng Tiểu Nghị rời mắt khỏi máy tính, ấn nút nhận.

" Máy vẫn không muốn xuất hiện hà Mike? Vậy nghe con nhóc này cầu cứu thì thế nào? "

Quách Bá Danh vừa nói xong, " Chát" một tiếng roi quật vào da thịt, tay cả ba người đều chệch khỏi phím số.

" Mau cầu cứu Mike đi, bảo hần ra đây cho tôi. " Tiếng đe dọa của hần vang lên.

" Tôi không biết Mike là ai, các người nhầm người rồi!" Tiếng Lục Minh Minh truyền đến làm lòng Đồng Tiểu Nghị nhói một cái. Có vẻ anh đã giấu thân phận của mình quá lâu rồi.

" Chát." Trên trán Đồng Tiểu Nghị đã bắt đầu thấm mồ hôi.

" Cho mày năm phút, không đến đừng trách tao đổi cách chơi với con nhóc này!" Quách Bá Danh nói xong lại cắt đứt liên lạc.

Đồng Tiểu Nghị mím chặt môi, cố gắng tập trung vào dãy số. Vũ Bằng nhìn mồ hôi chảy thành giọt từ thái dương dọc xuống cằm anh, thấp giọng nói.

" Tiểu Nghị, em thích Tiểu Minh phải không? "

Động tác tay của Đồng Tiểu Nghị dừng lại trong tích tắc, anh cười buồn.

" Anh biết là em không có quyền rung động trước bất kỳ ai mà. "

Vũ Bằng còn muốn nói điều gì đó, lại bị Đồng Tiểu Nghị tuyên cáo một câu. " Anh cũng thích Minh Minh. "

" Không đâu, chỉ là lần đầu tiên gặp con gái cá tính như em ấy nên có chút ấn tượng, thực ra anh chỉ coi tiểu Minh là em gái. " Vũ Bằng suy nghĩ, cuối cùng cũng gỡ được nút rối trong lòng.

" Chúng ta có thể cạnh tranh công bằng. " Đồng Tiểu Nghị nửa đùa nửa thật nhìn Vũ Bằng. Vũ Bằng lắc đầu, tiếp tục công việc. Thời gian trôi qua, và sự căng thẳng cũng nhàn lên. Quách Bá Danh đợi chờ đã mất kiên nhẫn, dùng đến trò chơi cuối cùng.

"Mike, chúng ta cùng chơi trò này nhé."

"Tôi sẽ đến, cô ấy vô tội, anh thả cô ấy ra." Đồng Tiểu Nghi hít một hơi, nói với Quách Bá Danh câu đầu tiên. Đổi lại là tiếng cười man rợ của hắn.

"Nhưng mà tao lỡ có hứng thú rồi, làm sao đây?"

Roẹt... Tiếng quần áo bị xé rách.

"Đừng đụng vào tôi!" Lục Minh Minh vừa bị đánh, giờ phút này bị xé rách một mảng áo, da thịt với những vết xước đỏ tươi lộ ra không khí, có chút chua xót.

"Ông chủ đã cho ăn, không thể nào bỏ phí được." Một tên áo đen tiến lại, bẻ cằm Lục Minh Minh bắt cổ ngẩng lên. Lục Minh Minh lắc đầu thoát khỏi bàn tay bẩn thỉu của gã, quật cường nhìn vào hắn nói.

"Anh trai à, đến chỗ lợn còn có thời gian nhất định mới động đực, anh tốt hơn hết đừng có động dục bừa bãi!"

"Mày nói cái gì? Dám nói tao không bằng chỗ lợn à?!" Gã trợn trắng mắt gầm lên, sau đó mạnh tay xé thêm một mảnh áo của Lục Minh Minh.

"A! Đụng vào tôi anh sẽ phải hối hận! Tôi cảnh cáo anh đấy!"

"Tao hứng thú rồi đấy... Nào, yên lặng nào cô em..." Hắn ghé sát nói, bàn tay thô kệch không kiêng dè mà luồn thẳng vào nơi dưới lớp quần nhỏ của Lục Minh Minh. Cô cảm thấy được có một dòng nóng ẩm từ bụng dưới của mình, chạy dần xuống bên dưới...

"Á aaaaaaaaaaaa..."

Bạn đang đọc truyện *Để Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tổ lòng

"Còn lại giao cho hai người, tài liệu chuyển đến cho cảnh sát, em phải đến đó ngăn hắn lại!" Đồng Tiểu Nghi ném máy tính qua một bên, gần như gầm lên mà chạy thẳng ra cửa. Đến móc treo quần áo, anh chợt nhớ ra điều gì, giật lấy một cái áo sơ mi của mình rồi đi.

"Tiểu, Tiểu Nghi..." Vũ Bằng gọi với lại nhưng không kịp. Anh muốn nói rằng, tiếng hét vừa rồi... rõ ràng không phải của Lục Minh Minh, nhưng Đồng Tiểu Nghi đã kích động đến không phân biệt nổi.

Vũ Bằng và Vũ Quân nhìn nhau một cái, không nói thêm nhiều lập tức tiếp tục phá giải hệ thống bảo mật.

"Mày, mày... ghê quá...!" Tên thuộc hạ rút bàn tay ở trong quần Lục Minh Minh ra, sắc mặt tái mét. Thử chất lỏng màu đỏ tươi dính vào bàn tay hắn không khỏi khiến người ta rùng mình.

Lục Minh Minh nhún nhún vai, "Tôi đã nói động vào tôi anh sẽ hối hận rồi mà! " Không sai, hôm nay Lục Minh Minh thật may mắn, vì là ngày bà đi ghé thăm!

Chát!

"Con nhóc thôi tha! " Gã thuộc hạ gần như phát điên, vùng tay còn lại lên cho Lục Minh Minh một cái tát trời giáng rồi lao ra ngoài rửa bàn tay dính bẩn. Bên trong phòng theo dõi, sắc mặt Quách Bá Danh cũng không tốt hơn là bao. Nếu hôm nay Lục Minh Minh đến thắng, thì căn bản xuân được sẽ mất đi vài phần tác dụng.

"Chết tiệt! " Hắn đập mạnh tay xuống mặt bàn, ly rượu vang bị chấn động lắc lư rồi rơi xuống mặt đất.

"Choang " một tiếng, những mảnh thủy tinh trong suốt sắc nhọn bắn ra tứ phía.

"Ông chủ..." Đám thuộc hạ phía sau đều đồng loạt cúi đầu, tự chịu đựng cơn thịnh nộ của Quách Bá Danh. Tuy nhiên, chỉ vài giây sau, hắn nhìn thấy từ màn hình camera theo dõi bên ngoài nhà kho, một chiếc Lamborghini đang lao đến. Khóe môi chậm rãi nhếch lên. Không dùng được cách này thì hắn có biện pháp khác.

"Rút đi." Quách Bá Danh thông qua loa ngoài ra lệnh cho mấy tên thuộc hạ đang đứng cạnh Lục Minh Minh. Bọn chúng lập tức đến bên một vách tường, đặt tay lên trên.

"Píp " một tiếng, bức tường bỗng được kéo lên, bên trong là một cái thang máy. Bọn thuộc hạ bước vào bên trong, bức tường lại hạ xuống, trở về trạng thái ban đầu. Lục Minh Minh nghiêng rằng chịu đựng cái má bóng rât vì vừa bị tát, ngược mắt lên nhìn camera. Không biết hắn định giờ trở gì mà lại cho thuộc hạ rút hết.

"Trò chơi bắt đầu." Quách Bá Danh nhìn màn hình theo dõi, miệng âm thầm đếm đến ba. Lục Minh Minh còn chưa hiểu lời hắn nói có ý gì thì cửa nhà kho đã bị đập bay ra, ánh sáng lò mờ giúp Lục Minh Minh nhận ra, người ngoài cửa chính là Đồng Tiểu Nghi.

"Minh Minh! Em có sao không?!" Đồng Tiểu Nghi đảo mắt nhìn quanh nhà kho một lượt, thấy Lục Minh Minh bị trói đứng lập tức chạy lại, cời trói tay và chân cho cô. Ánh mắt anh rơi vào chiếc áo bị xé rách hai chỗ, một ở phần bụng, một ở phần vai, như có ngàn đóm lửa ngùn ngụt bốc lên. Đồng Tiểu Nghi nhanh chóng choàng chiếc áo sơ mi anh mang theo trước lúc đi bọc kín Lục Minh Minh, sau đó nắm bả vai nhìn cô một lượt. Mặt bị tát đến sưng đỏ, trên người những vết roi như những con lươn đỏ lằn lằn, rớm máu. Trong lòng đau như có ngàn mũi tên đâm vào.

"Tiểu Nghi, sao anh biết tôi ở đây?" Lục Minh Minh bối rối hỏi nhỏ.

"Tôi..."

"Đau lòng?" Đồng Tiểu Nghi còn chưa trả lời, từ chiếc loa được gắn gần với camera vang lên giọng nam đầy chế giễu. Lục Minh Minh quen thuộc ngẩng lên nhìn vị trí của camera, Đồng Tiểu Nghi cũng theo ánh mắt cô nhìn lên.

"Anh muốn gì?" Đồng Tiểu Nghi không vòng vo mà hỏi thẳng vào vấn đề.

"Muốn gì?" Quách Bá Danh cười khẩy, thờ dãi một cái, "Tất nhiên là muốn đánh bại mày! "

Lục Minh Minh không hiểu lắm, tại sao người đàn ông này lại biết Tiểu Nghi? Cô được anh che chở phía sau, cảm giác thật an toàn.

"Muốn đánh bại tôi, cứ tự nhiên. Nhưng đừng làm hại người xung quanh tôi!" Đồng Tiểu Nghi lạnh lùng nhìn vào camera, lời nói ra mang mùi phần uy lực.

"Được thôi, nếu mày công bố giải nghệ, và thừa nhận sự việc năm ngoái là sự thật, thì tao sẽ không động đến người của mày nữa." Quách Bá Danh vẫn ngang ngược như vậy.

"Vô si! Tôi tuyệt đối không chấp nhận để người khác ngấm máu phun người như vậy! Tôi dựa vào năng lực của chính mình vượt qua anh, anh đến cả tư cách để thù hận tôi cũng không có!" Đồng Tiểu Nghi kiên định nói, nhưng theo bản năng bảo bọc Lục Minh Minh cần thận hơn.

"Vậy là từ chối." Quách Bá Danh nhẹ nhàng nói ra một câu, "Lên đi."

Lục Minh Minh trầm mặc hai giây, cuối cùng cũng biết câu vừa rồi là nói với ai. Từ lúc nào phía sau cô và Tiểu Nghị đã có rất nhiều tên côn đồ cầm gậy gộc đợi sẵn. Một tên hung hăng giơ gậy lên, nhắm vào gáy Đồng Tiểu Nghị..

" Tiểu Nghị cẩn thận! " Lục Minh Minh không nghĩ gì nhiều, kéo Đồng Tiểu Nghị tránh ra. Kết quả tên thuộc hạ đánh trượt Đồng Tiểu Nghị, hấn quơ loạn cây gậy, đập thẳng vào bụng Lục Minh Minh.

" Ừ..." Lục Minh Minh co rúm mặt mày. Nếu bình thường cũng không sao, nhưng hôm nay là chu kỳ sinh lý của cô, một gậy này vào bụng, khó có thể chịu đựng nổi.

" Con chết tiệt này chán sống trước rồi. " Lục Minh Minh ngồi bệt dưới đất, nhìn tên côn đồ lần nữa vung gậy lên. Cô nhắm hai mắt lại chờ đợi.

Bốp!

Có tiếng gậy giáng xuống, nhưng không có cảm giác đau đớn. Đồng thời quanh mũi cô vẫn vút mùi hương của Đồng Tiểu Nghị. Anh đã kịp ôm lấy cô, chắn cho cô một gậy.

" Tiểu Nghị, anh có sao không? Mau đứng dậy đi, không cần lo cho em. " Lục Minh Minh hét hải nói, chưa dứt câu đã nhắm tịt mắt lại lần nữa. Một gậy nữa vừa giáng xuống lưng Đồng Tiểu Nghị.

" Minh Minh. " Đồng Tiểu Nghị ôm Lục Minh Minh chặt hơn, khẽ nói.

" Dạ." Cô cũng đáp lại anh.

" Anh biết em đau. "

" ... "

" Nên dừng cố gắng. Dù trước mắt có là sa mạc bão cát, hay biển động sóng thần, anh cũng ở bên che chở cho em. "

Lục Minh Minh há miệng thờ đốc. Vốn là không sao, nhưng nghe những lời này của anh, hốc mắt đột nhiên thấy chua xót. Cô khẽ gạt đầu, rồi lại lắc đầu. Trận mưa cây gậy trên lưng Đồng Tiểu Nghị vẫn chưa kết thúc.

Lúc này, bức tường bí mật lại được nâng lên, Quách Bá Danh và thủ hạ từ trong thang máy ngấm bước ra. Lục Minh Minh rúc trong ngực Đồng Tiểu Nghị, hé mắt ra nhìn. Một người đàn ông rất trẻ. Lông mày đen rậm, đôi mắt cáo xéch lên làm người ta khiếp sợ. Hắn đứng nhàn nhả vỗ tay về tán thưởng.

" Anh hùng cứu mỹ nhân, rất tốt! "

" Im đi!" Đồng Tiểu Nghị nhìn hấn bằng đôi mắt rực lửa. Anh đang chờ, đang chờ tin tốt từ phía hai người anh em của mình. Quả thật không làm anh thất vọng.

" Chú, chú tịch..." Thư ký lấp bắp gọi Quách Bá Danh, mặt cắt không còn một giọt máu, tay cầm điện thoại như sắp rơi. " Tôi vừa nhận được điện thoại, nói... nói hệ thống intranet của chúng ta lại bị xâm nhập, mấy sông bạc phi pháp... cảnh...cảnh sát đang đến đây..." Nói đến câu cuối cùng, dường như anh ta có thể ngã khụy xuống ngay lập tức.

" Chết tiệt! " Quách Bá Danh gầm lên, trừng mắt nhìn Đồng Tiểu Nghị. Anh ngược mắt nhìn hấn, khóe miệng khiêu khích nhếch lên.

" Mau về công ty làm chứng cứ giả." Trước tình huống nguy cấp, Quách Bá Danh không thể nán lại thêm, nhưng vẫn quăng lại một câu. " Xừ hết!"

Lục Minh Minh chỉ thấy bọn thuộc hạ vút gậy xuống, thay vào đó là mũi dao găm bằng bạc sáng loáng.

" Không được! " Lục Minh Minh hét lên, lật Đồng Tiểu Nghị xuống dưới. Anh giật mình, nhưng nhanh chóng ghi chặt cô, vừa kịp lúc.

" Phập!" một cái, dao đã đâm thẳng vào lưng Đồng Tiểu Nghị.

" Tiểu Nghị! " Lục Minh Minh trừng lớn mắt, nhìn máu từ lưng anh chảy ra, loang lổ một màu đỏ...

" Cảnh sát tới rồi, chạy mau!" Những tên đâm thuê chém mướn nghe tiếng còi xe cảnh sát, vội vàng vút vũ khí bỏ chạy. Lục Minh Minh không quan tâm, chỉ một mực ôm miệng vết thương của Đồng Tiểu Nghị.

" Tiểu Nghị, anh đừng làm em sợ..."

Đồng Tiểu Nghị nghe được, đôi môi tái nhợt vì mất máu quá nhiều khẽ cong lên. " Lục Minh Minh không sợ trời, không sợ đất, không sợ biến thái, chỉ sợ nước. "

" Không. " Lục Minh Minh lắc đầu, nước mắt như trân châu đứt quãng bắt đầu rơi xuống. " Bây giờ còn sợ thêm một điều nữa. Lục Minh Minh sợ nhất là Đồng Tiểu Nghị bị thương. "

" Tiểu Nghị / anh Tiểu Nghị. " Vũ Bằng và Vũ Quân sau khi phá xong mặt mã thì báo cho cảnh sát, phóng vội đến nhà kho nhưng không kịp. Vũ Quân lập tức khoác tay diu Đồng Tiểu Nghị lên vai ra cửa sau, Vũ Bằng cũng vội lái xe ra phía đó.

" Nhanh lên, đừng để người khác biết Mike bị thương. " Vũ Bằng ngồi ở vị trí tay lái, lập tức rời đi. Anh đeo tai nghe Bluetooth, gọi điện cho tổng giám đốc Ảnh Đế " Tổng giám đốc, cho bác sĩ chuyên nghiệp nhất đến khu phố A, số nhà xxx, Mike bị thương nặng nhưng cậu ấy chưa thể xuất hiện trước báo chí. ", sau đó lập tức cúp máy, đạp chân ga phóng như bay.

Lục Minh Minh tuy nghe được tên Mike mà Quách Bá Danh nói với cô, nhưng hiện tại tâm trí cô đặt hết lên người Đồng Tiểu Nghị đang chảy đầy mồ hôi lạnh.

" Tiểu Nghị, mấy hôm nữa trước khi em thi đại học có sao bằng, em muốn cùng anh ngắm đề cầu nguyện. " Lục Minh Minh cố gắng giữ giọng mình không run rẩy, giọng cười nói.

" Tất nhiên rồi. " Đồng Tiểu Nghị nặng nề cụp mí mắt, " Anh đã hứa là sẽ luôn bên em mà..."

" Anh hứa, vậy anh đừng ngủ được không? Anh mà ngủ là không xong với em đâu. " Lục Minh Minh bắt đầu không kiểm soát được tâm tình.

" Minh Minh, một lát thôi được không... tỉnh dậy anh sẽ chịu tội với em..."

Đồng Tiểu Nghị vừa nói vừa chậm rãi nhắm chặt hai mắt.

Đột nhiên anh cảm thấy rất buồn ngủ, anh muốn ngủ một giấc, thật ngon...

Bạn đang đọc truyện *Đế Em Lâm Nữ Chính Của Anh* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Lựa chọn

" Tiểu Nghị! " Lục Minh Minh dùng sức lay vai Đồng Tiểu Nghị, cảm giác như nếu để anh ngủ thì sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

" Tiểu Minh, đừng lo lắng, không sao đâu." Vũ Bằng đảo mắt qua gương chiếu hậu, an ủi Lục Minh Minh một câu rồi lại tập trung lái xe. Vũ Quân ngồi ở băng ghế sau với Lục Minh Minh và Đồng Tiểu Nghị. Mặc dù đã dùng vài băng lại vết thương của Đồng Tiểu Nghị, nhưng thấy tình trạng này, đáy mắt không khỏi hiện lên một tia trách. Nếu như...nếu như cậu và Vũ Bằng nhanh hơn một chút, có lẽ Tiểu Nghị sẽ không bị thương nặng như vậy. Nhưng hệ thống mặt mã móc xích quả thực rất nan giải, hai người bọn họ đã cố gắng hết sức rồi.

Xe, rất nhanh về đến khu phố A.

" Mau đưa Tiểu Nghị vào trong. " Vũ Bằng cúi đầu vào cửa ô tô phía sau, đỡ Đồng Tiểu Nghị ngồi thẳng dậy rồi xoay người đặt anh trên lưng công xuống xe. Lục Minh Minh đi theo ngay sau, dùng tay che miệng vết thương trên lưng Đồng Tiểu Nghị. Máu chảy ra thấm đỏ áo anh, đỏ cả tay cô. Qua lời nói của Vũ Bằng, Lục Minh Minh biết Đồng Tiểu Nghị không thể đi bệnh viện, nên không hỏi nhiều. Dù sao hiện tại vấn đề này không phải là quan trọng.

" Bác sĩ đến chưa?" Vũ Bằng đặt Đồng Tiểu Nghị nằm úp xuống giường, sốt ruột hỏi Vũ Quân. Vũ Quân đang đứng ngoài cửa nhà quan sát, chợt thấy một chiếc ô tô trắng dừng lại, người trong xe đeo kính, tay cầm hộp dụng cụ lớn, mặc áo blouse trắng bước xuống.

" Tôi rồi, bác sĩ, ở đây!"

Vũ Quân khẩn trương gọi, tay mở cửa lớn hơn. Vị bác sĩ gạt nhẹ đầu với Vũ Quân rồi đi ngay đến bên giường nơi Đồng Tiểu Nghị đang nằm.

" Ông Alex. " Vũ Bằng đứng lên nhường vị trí bên cạnh Đồng Tiểu Nghị cho ông. Alex là bác sĩ chuyên nghiệp riêng của công ty Ánh Đế, đã làm việc 20 năm nay, kinh nghiệm xử lý vết thương hơn người. Ông đã chữa trị cho nhiều nghệ sĩ khi bị những người ghen ghét trả trộn vào đám người hâm mộ đã thương.

" Lê ra cậu không được cho phép Mike hôn mê thế này đâu Vũ Bằng ạ. " Alex căng mắt Đồng Tiểu Nghị ra xem xét tình trạng con người, vừa trách móc Vũ Bằng vừa nhanh chóng mở hộp dụng cụ y tế, lấy ra một kim tiêm và một liều thuốc, " Người bị thương nặng nếu rơi vào tình trạng hôn mê thì tỉ lệ sống sót sẽ càng nhỏ. "

" Tôi xin lỗi. " Vũ Bằng đứng bên cạnh nghiêm túc nói, ánh mắt rơi vào liều thuốc chống chết não được Alex tiêm vào bắp tay Đồng Tiểu Nghị. Ông tiêm xong bắt đầu vạch phần lưng Đồng Tiểu Nghị lên xem xét, dùng hai ngón tay ấn xung quanh miệng vết dao, một cục máu đỏ thấm xen với màu thâm đen ứa ra. Lục Minh Minh nhìn thấy cảnh tượng đó hơi sợ hãi. Mặc dù thân kinh có tương đối tốt nhưng lúc này đang không ổn định, cô đưa tay lên che miệng.

Alex lúc này mới để ý sự có mặt của Lục Minh Minh, nghiêng đầu với Vũ Bằng, ý muốn đưa cô ra ngoài. Lục Minh Minh hiểu được, vội lên tiếng.

" Ông Alex, anh ấy vì cứu tôi mới bị thương. Tôi muốn ở bên anh ấy, mong ông giúp đỡ. "

Alex cũng không nói gì nữa, bắt đầu lấy hai chai nước truyền dịch mắc lên, cắm vào tay Đồng Tiểu Nghị mỗi tay một cái kim, dùng băng trắng cố định lại. Từng giọt nước màu trắng bắt đầu nhỏ xuống, chảy vào mạch máu Đồng Tiểu Nghị. Không ngừng nghỉ một giây, ông cắm lọ nước muối đỏ lên lưng anh, rửa sạch máu chảy ra bên ngoài. Miệng vết thương lúc này mới lộ rõ, Alex cũng hơi bất ngờ, lắc đầu nói.

" Loại dao găm bàn to và dài, vô cùng nguy hiểm, nếu đâm vào đúng chỗ hiểm sẽ mất mạng ngay lập tức. May mắn cho Mike, chỉ cần đâm chệch hai phần nữa là đâm tới một quả thận. "

" Vậy bây giờ tình trạng anh ấy như thế nào ạ? Liệu có cần truyền máu không? " Lục Minh Minh lo lắng hỏi.

" Cũng may mắn là không cần truyền thêm máu, hiện tại khâu vết thương. "

Với kinh nghiệm của mình, Alex khẳng định lượng máu bị mất không quá lớn, trực tiếp căng miệng vết dao ra, xịt nước muối sát trùng. Ngón tay ông còn khuấy đảo sâu bên dưới da thịt anh để loại hết những thứ gây nhiễm trùng. Sau đó là các động tác rắc thuốc, khâu liền thoáng như chỉ lướt trong không khí. Chưa đầy hai mươi phút sau, thương thể của Đồng Tiểu Nghị đã được xử lý xong, dán một miếng bông trắng bên trên.

Alex thở ra một hơi, quan sát lại mắt Đồng Tiểu Nghị một lần nữa rồi đứng lên.

" Ông Alex, liệu sau này vết thương này..." Vũ Bằng ngập ngừng hỏi. Bác sĩ Alex cũng đoán ra ý của anh, vỗ vai Vũ Bằng một cái.

" Yên tâm, tôi làm việc sẽ không để lại sẹo. Bây giờ tôi kê thuốc uống và thuốc bôi, cậu cứ cho Mike dùng như hướng dẫn là ổn. "

Lục Minh Minh liếc nhìn Đồng Tiểu Nghị đang nhắm nghiền mắt nằm úp sấp trên giường, để lại sẹo hay không không phải là điều cô lo lắng nhất.

" Bao giờ anh ấy mới tỉnh lại ạ?" Lục Minh Minh hỏi.

" Cái này không chắc chắn được. Tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng trước khi xử lý vết thương Mike đã hôn mê nên có thể sẽ mất hơi lâu để tỉnh lại. " Alex vừa nói vừa đi ra ngoài. Vũ Bằng ra tiễn Alex xong, quay lại thì thấy Lục Minh Minh đã lật được Đồng Tiểu Nghị nằm ngửa lên, phía dưới chân thận ló một chiếc khăn bông để anh không đau. Vũ Quân liền kéo tay anh lại, ghé vào tai thì thầm.

" Vừa nãy nói chuyện với ông Alex, chúng ta cứ gọi anh Tiểu Nghị là Mike, có lẽ Minh đại tỷ đã nghỉ ngơi rồi. "

Vũ Bằng nhìn về phía giường, trầm mặc hai giây sau đó ra hiệu cho Vũ Quân về trước. Anh tiến lại, kéo một chiếc ghế ngồi cạnh Lục Minh Minh, hai người nói chuyện với nhau nhưng ánh mắt đều rơi trên người Đồng Tiểu Nghị.

" Em không có gì muốn hỏi anh sao?" Vũ Bằng lên tiếng trước.

" Anh biết việc em muốn hỏi mà. " Lục Minh Minh hơi nghiêng đầu nhìn Vũ Bằng, sau đó lại nhìn Đồng Tiểu Nghị.

Vũ Bằng thờ dãi một hơi, nói ra sự thật:" Được rồi, thực ra Tiểu Nghị không phải xã hội đen nên mới che giấu thân phận, cậu ấy là diễn viên nổi tiếng. "

" Jenny, anh cần em giúp đỡ. " Quách Bá Danh quay trở lại công ty, nhìn hệ thống intranet đã bị phá hủy đến tàn tạ trên màn hình màu xanh, tay cầm điện thoại siết chặt, hận không thể bóp nát.

" Anh Bá Danh, xảy ra chuyện gì rồi? " Trong điện thoại truyền đến một giọng nữ yếu điệu.

" Toàn bộ những vụ làm ăn phi pháp của công ty đã bị lộ, hiện tại cảnh sát đã nhúng tay vào. Em nói một tiếng với nghị viên Kiều, để ông ấy gây sức ép với sở cảnh sát trong lúc anh làm chứng cứ giả được không?" Quách Bá Danh vừa nói vừa chỉ tay vào màn hình máy tính, chỉ đạo cấp dưới làm giấy tờ giả.

" Anh phải hết sức cẩn thận chứ, vắng được rồi, em sẽ nói với bố. " Người con gái tên Jenny giọng nói như pha mật lên tiếng đáp lại.

" Cảm ơn em nhiều. " Quách Bá Danh nói nhanh rồi cúp máy, khuôn mặt sau đó lập tức đen lại, âm u xám xịt. Bọn thuộc hạ biết hần lại sắp nổi giận thì chân tay run cầm cập. Tên nhân viên đang ngồi trước máy tính sửa chữa lại hệ thống intranet đã bị đột nhập không nhận được lên lên liếc mắt nhìn hần, ngay lập tức bị trừng sọ đến rụt cổ.

Quách Bá Danh nhắm mắt hít sâu một hơi, nghiêng răng nói.

" Đúng là tôi toàn nuôi một lũ ăn hại!"

" Chú, chú tịch,..." Tên nhân viên gõ bàn phím run rẩy nói, " Là...là " Sói bạc IT" làm chuyện này..." Vừa nói hần vừa kéo chuột xuống phía cuối màn hình lớn với những con số màu xanh. Nơi đó hiện lên một dòng chữ màu đỏ chói như khiêu khích<< Quà này có thích không?- Sói bạc IT>>

Sói bạcIT ?

Quách Bá Danh nhủ mấy lần thầm cái tên này, đột nhiên như bùng tình ngẩng mặt lên, đôi mắt xéch vẫn lên tia máu. Các nhân viên cũng đưa mắt nhìn nhau, lấy làm lạ. Sói bạc IT là cao thủ hacker, người trong nghề không ai không biết đến biệt danh danh này. Nhưng tại sao người đó lại gây khó dễ cho công ty BD?

Riêng Quách Bá Danh lại chậm rãi đưa điều thuốc lên miệng hít một hơi, khòe miệng nhếch lên.

Thì ra... những người bên cạnh Mike chắc chắn có một kẻ chính là " Sói bạc IT ", hần nhất định phải tìm ra.

Đợi đến lúc đó, hẳn sẽ tiêu diệt tất cả!

" Anh ấy là Mike thật sao?" Lục Minh Minh cắn môi dưới, tay lướt trên máy tính bảng mà Vũ Bằng đưa cho cô xem những hoạt động trong giới nghệ sĩ của Đồng Tiểu Nghị. Những vai diễn của anh, tạo hình đẹp khiến bất kỳ cô gái nào cũng phải phát cuồng.

" Phải, nghệ danh của Tiểu Nghị là Mike.", Vũ Bằng gật đầu, " Em còn nhớ lúc em mới chuyển đến đây không, Tiểu Nghị không cho phép người không thân quen gọi tên thật của nó, em là người đầu tiên. "

Tìm Lục Minh Minh vì câu nói này của Vũ Bằng nhảy lên một cái, một dòng nước ngọt ngào như đang róc rách chảy trong từng ngõ ngách, từng tế bào.

" Đây là nghề hoàn toàn trong sạch, tại sao anh ấy phải giấu em?" Lục Minh Minh nén cảm giác vui vẻ xuống, hừ mũi lên tiếng.

" Năm 13 tuổi, Tiểu Nghị tham gia cuộc thi tuyển diễn viên độc quyền của công ty điện ảnh lớn nhất toàn quốc, đánh bại Quách Bá Danh để chính thức trở thành diễn viên. "

" Quách Bá Danh?" Lục Minh Minh cao giọng thốt ra một cái tên lạ. Vũ Bằng vắt chéo chân, đan tay đặt lên đầu gối, cất chất giọng trầm ấm an toàn:

" Hẳn chính là người bắt cóc em hôm nay. Từ khi bị đánh bại, hẳn luôn tìm cách hại Tiểu Nghị. Một năm trước, hẳn tạo tai tiếng cường gian nữ chính bộ phim Tiểu Nghị vừa đóng xong. Tiểu Nghị tức giận tuyên bố nghỉ ngơi một năm, nói với báo chí là ra nước ngoài, nhưng thực chất là về đây sống. "

" Anh không cho cảnh sát biết, cũng không đưa Tiểu Nghị tới bệnh viện, là sợ lộ tin tức với báo chí? " Lục Minh Minh dường như đã chắc chắn đáp án trong lòng.

" Đúng vậy, hôm nay anh và Tiểu Nghị đi thành phố S nhận kịch bản, định sau đó sẽ đưa tin Mike từ nước ngoài trở về tham gia phim mới. " Lục Minh Minh nghe vậy thì thờ dãi một hơi, buồn buồn nói.

" Là em không quan tâm đến điện ảnh trong nước, nên không hề biết anh ấy là ai. Cuộc sống của anh ấy không dễ dàng phải không? "

" Tiểu Minh, em đừng trách Tiểu Nghị. Là diễn viên nổi tiếng, không được phép có cuộc sống tình cảm riêng tư. Một khi đã quay lại phim trường, nhất cử nhất động đều bị báo chí sấm soi, người bên cạnh nó sẽ trở thành tâm điểm của dư luận. Tiểu Nghị không muốn nói cho em biết, là vì sợ em tránh xa nó để không vướng vào phiền phức. Nó vì một cô gái mà suy nghĩ nhiều như vậy, em cũng là người đầu tiên. "

" Em..." Lục Minh Minh mở miệng còn muốn nói điều gì, nhưng cổ họng có gì đó nghẹn lại không thốt ra được. Đúng lúc đó điện thoại trong túi Vũ Bằng vang lên. Anh nhìn tên người gọi, cẩn thận nhận cuộc gọi.

" Vũ Bằng! Sao Mike lại hôn mê được chứ? Cậu có biết sắp khởi quay bộ phim mới không? Hai cậu giết tôi luôn đi!" Một trận thét chói tai truyền qua điện thoại, to muốn thủng màng nhĩ. Vũ Bằng khò sớ giờ điện thoại ra xa tai một đoạn, cười trừ nói.

" Tổng giám đốc cứ bình tĩnh. Bác sĩ Alex nói Mike sẽ sớm khỏe thôi. Chúng ta vẫn còn một chút thời gian, đến lúc đó nhất định sẽ kịp. "

Vũ Bằng vừa nói vừa đứng lên, chỉ tay về hướng cửa gạt gạt đầu với Lục Minh Minh ý bảo anh đi trước. Có gạt đầu nhìn Vũ Bằng vừa trấn an tổng giám đốc vừa đi ra ngoài. Nghe tiếng cánh cửa đóng lại, cô mới từ từ quay lại nhìn người đang nằm ngủ trên giường.

Lục Minh Minh ngồi lên mép giường cạnh Đồng Tiểu Nghị, bàn tay giờ lên do dự một lúc giữa không trung, sau đó nhẹ nhàng chạm lên mặt Đồng Tiểu Nghị. Đầu tiên là mát, sau đó là nốt ruồi giọt lệ dưới mắt phải, đến sống mũi cao thẳng tắp, dần trượt xuống đôi môi hơi tái vì mất máu...

Thì ra anh là diễn viên nổi tiếng... Lục Minh Minh oán thầm, đúng là đường nét khuôn mặt đẹp như anh cô nên sớm nghĩ ra mới phải.

Nếu cô bên cạnh anh lúc này, sẽ phải trở thành tâm điểm để người ta bàn tán. Lí trí nhắc nhở cô nên cách xa anh ra để tránh hại cho bản thân, nhưng trái tim cô mỗi ngày lại mong chờ được gần anh hơn.

Chọn con tim, hay là nghe lí trí đây?

Lục Minh Minh khẽ mỉm cười. Lỡ thích anh mất rồi thì phải làm sao? Cô không phải người thấy khó là lui. Nếu cô đã thích, sẽ mạnh dạn theo đuổi.

Nhưng mà Tiểu Nghị, anh ngủ lâu quá,màu tình lại đi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Em Là Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 24: Nguyện ước mưa sao băng

Lục Minh Minh ở cạnh Đồng Tiểu Nghị cả đêm, đến gần sáng mới chợp mắt.

" Tiểu Minh, tiểu Minh! " Đang mơ màng ngủ, bỗng Lục Minh Minh nghe được một giọng nam vang lên bên tai.

Lục Minh Minh hơi nhui mi, một giây sau ngay lập tức mở choàng mắt, ngồi bật dậy kích động hô lên.

" Tiểu Nghị! Anh tỉnh rồi phải không?"

Nhưng sự thật không như cô mong muốn, Đồng Tiểu Nghị vẫn đang nằm ngủ yên lặng trên giường.

" Là anh. " Tiếng nói lại một lần nữa vang lên, Lục Minh Minh quay lại cười yếu ớt với Vũ Bằng.

" Vâng."

Vũ Bằng trầm thờ dãi, đặt tay lên vai Lục Minh Minh, nói: " Em cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi đi, để anh lo cho Tiểu Nghị. Đừng quên sắp thi đại học rồi nhé! "

" Vâng, vậy em về trước. " Lục Minh Minh đứng lên, chỉnh lại gối đầu ngay ngắn cho Đồng Tiểu Nghị rồi vòng qua người Vũ Bằng đi ra ngoài. Vừa bước được mấy bước, như nghĩ ra cái gì đó, Lục Minh Minh quay lại, ngập ngừng nói, gò má hơi nóng lên.

" Cái đó...Bằng ca, anh...anh lau người cho Tiểu Nghị một chút, em không tiện..."

" Được rồi mà, em cứ về nghỉ đi, xấu hổ cái gì chứ. " Vũ Bằng nhìn dáng vẻ của Lục Minh Minh, bị chọc cho bật cười. Lúc này Lục Minh Minh mới an tâm về nhà, trước tiên là phải tắm một cái, lấy thuốc bôi vết thương, sau đó ôn bài. Tối nay có thể còn có mưa sao băng...

" Ông Alex, là tôi." Đợi Lục Minh Minh đi khỏi, Vũ Bằng liền gọi cho Alex. Đầu dây bên kia, Alex như đoán trước được điều Vũ Bằng muốn nói, không đợi anh nói câu tiếp theo đã cười lớn.

" Bằng này, đừng nói là cậu muốn hỏi vì sao Mike chưa tỉnh lại nhé. "

"..."

"Đúng là Mike chưa tỉnh, tôi hơi lo..." Vũ Bằng chợt dạ đáp.

"Haha, có phải cậu làm quản lý của Mike, thấy cậu ấy đóng phim nhiều nên bị ám ảnh rồi không? "

"Tôi..."

"Yên tâm đi, theo vết thương của Mike thì không có tình tiết ngu mải không tỉnh đâu, trong hôm nay hoặc ngày mai là ổn thôi, tôi có thể lấy danh dự ra đảm bảo! " Alex lúc đầu còn nói đùa, càng về sau càng nghiêm túc.

"Vâng, cảm ơn ông." Vũ Bằng cúp máy, nhìn Đồng Tiểu Nghị đang nằm trên giường, khẽ thở dài đi lấy nước lau người cho anh.

"Thật là tức chết mà!"

Cùng với âm thanh bất mãn của Vũ Quân là một tiếng "Rầm", cửa nhà Đồng Tiểu Nghị bị đập ra. Vũ Quân mặt đỏ đặng đặng sát khí, nghiêng rặng nghiêng lợi cầm máy tính báng đi vào.

"Có chuyện gì?" Vũ Bằng liếc Vũ Quân một cái, lại cúi đầu cài cúc áo cho Đồng Tiểu Nghị.

"Tên Quách Bá Danh đó thế mà lại làm kịp giấy tờ giả thoát được lưới pháp luật." Vũ Quân vò đầu, nét mặt lộ ra vẻ chán ghét cực điểm.

"Tiểu Minh và Tiểu Nghị an toàn là may rồi. Anh cũng không bắt ngờ lắm, hẳn quen Jenny, tất sẽ có nghị viên Kiều chống lưng. "

"Cái cô Jenny đó, luôn muốn bám lấy anh Tiểu Nghị, nhưng lại dựa vào Quách Bá Danh mà leo cao trong giới showbiz, thật nham hiểm, đáng ghét! "

"Tình cảm có ta đối với Tiểu Nghị không phải tình yêu, mà chỉ là bán tính hiếu thắng thôi." Vũ Bằng xoa xoa cằm

"Cô ta đi với Quách Bá Danh là đúng nhất, đều là hai con sói nham hiểm. " Vũ Quân lười biếng thoát khỏi tin tức về công ty BD, dựa vào ghế sofa chơi game.

"Quân, lại đỡ Tiểu Nghị giúp anh, anh đổ thuốc cho nó." Vũ Bằng vừa nói vừa đỡ Đồng Tiểu Nghị ngồi lên.

"Ôi dào, Minh đặt tay đâu, sao không để đôi uyên ương họ chăm sóc nhau?." Vũ Quân đặt máy tính xuống, lên giường ngồi sau lưng Đồng Tiểu Nghị đỡ anh ngồi. Vũ Bằng lại nguyệt cậu.

"Tiểu Minh mệt rồi, phải để em ấy nghỉ ngơi chứ. Ngày mai em ấy còn phải đi thi, đâu có nhàn rỗi như chú. "

"Chỉ trách ông trời sinh ra một thiên tài như em thôi!" Vũ Quân đắc ý nháy mắt. Vũ Bằng cười khẩy một cái, lắc đầu thở dài.

Lục Minh Minh ôn bài nhưng lòng dạ cứ bồn chồn không yên, điện thoại trên bàn rung lên.

"Con chào bố. " Lục Minh Minh nhìn màn hình, nhanh chóng nghe máy. Giọng nói ồ ồ dội vang trong ngực của Lục Bình cũng vang lên. " Tiểu Minh, ngày mai đi thi đã chuẩn bị tốt chưa?"

"Bố yên tâm, con sẽ cố gắng hết sức ạ. Mẹ thế nào rồi bố?"

"Hôm nay bố gọi điện chính là muốn báo cho con biết, con sắp có em trai rồi! " Giọng Lục Bình có điểm run run không che giấu được sự kích động vui mừng. " Mà bệnh của mẹ con cũng đang tiến triển tốt, con cứ yên tâm đi thi nhé."

"Tốt quá, bố mẹ giữ gìn sức khỏe nhé." Lục Minh Minh cũng vui vẻ không kém

"Còn nữa tiểu Minh, bây giờ con thích cơ bắp hay là không? "

Lục Minh Minh nghe Lục Bình hỏi, ngây người hai giây, sau đó kiên định trả lời.

"Con nghĩ nên nữ tính một chút. " Hiển nhiên, trong đầu cô đang nghĩ đến hình bóng của Đồng Tiểu Nghị.

"Ừ, giờ con muốn thế nào cũng được, bố không ép con. "

Lục Minh Minh bĩu môi.

"Hiện tại có em trai rồi, bố còn cần nữa sao?"

"Haha...". Hai bố con nhà họ Lục nói chuyện một lúc nữa, Lục Minh Minh mới đứng lên, thu dọn đồ đạc đi thành phố S chuẩn bị cho ngày mai thi tại đại học T.

Lục Minh Minh đến trước cửa nhà Đồng Tiểu Nghị, hít một hơi rồi đẩy cửa đi vào.

"Tiểu Minh." Vũ Bằng đang ngồi trước máy tính trên sofa làm việc, thấy Lục Minh Minh tới liền đứng lên. Lục Minh Minh gật đầu với anh một cái, đi đến bên giường Đồng Tiểu Nghị.

"Bằng ca, sao Tiểu Nghị còn chưa tỉnh?" Lục Minh Minh ngồi ở mép giường, khẽ mỉm cười, " Anh ấy đã hứa tối nay đưa em đi ngắm sao băng."

"Tiểu Minh, em yên tâm, cùng lắm là ngày mai Tiểu Nghị sẽ tỉnh thôi. " Vũ Bằng lên tiếng trấn an, lại nhìn thấy balo Lục Minh Minh đeo, hỏi: " Em đi luôn hả?"

Lục Minh Minh gật nhẹ đầu. "Vâng. Em tới thành phố S trước vậy."

"Để anh đưa em đi."

"Không cần đâu ạ, anh chăm sóc Tiểu Nghị giúp em, nếu anh ấy tỉnh nhờ anh nói là em ở ngọn đồi sau đại học T nhé." Đoạn, cô quay lại thi thắm vào tai Tiểu Nghị.

"Em đợi anh ở ngọn đồi sau đại học T nhé, anh mau tỉnh lại đi."

Thành phố S, 8 giờ tối.

Lục Minh Minh một mình ngồi trên thảm cỏ xanh ở ngọn đồi phía sau đại học T. Bốn phía vô cùng tĩnh mịch, nghe được cả tiếng lá cây xào xạc và tiếng côn trùng kêu râm ran. Bầu trời thoáng không một gợn mây. Lục Minh Minh duỗi thẳng hai chân, hai tay chống phía sau, ngửa đầu nhìn trời đêm. Bỗng phía sau có tiếng người nói chuyện xì xào, cô giật mình quan sát xung quanh. Thì ra là những cặp đôi khác cũng bắt đầu kéo đến đây chờ sao băng. Lục Minh Minh mỉm cười, cô đợi!

Một tiếng trời qua, vẫn không thấy bóng dáng Đồng Tiểu Nghị đâu.

Thêm một tiếng nữa, cô vẫn chỉ có một mình, cả một cuộc gọi cũng không có. Lục Minh Minh đổi tư thế ngồi, thu người lại, cầm đặt lên đầu gối. Hiện tượng hiếm có này, chắc cô phải chứng kiến một mình rồi.

Không biết chờ thêm bao lâu, những người đi xem bắt đầu mất kiên nhẫn.

" Chắc dự đoán sai rồi, đợi mãi mà có thấy đâu, chúng ta đi về thôi!" Tiếng một bạn trai thuyết phục bạn gái.

" Đợi thêm một chút nữa mà anh..." Cô bạn gái năn nỉ.

" Đừng mất công nữa, ngoan!" Nói rồi cậu ta dắt tay bạn gái quay về. Nhưng hai người vừa đi được mấy bước, một luồng ánh sáng bùng lên ở chân trời phía tây.

Mưa sao băng!

Những ngôi sao sáng trắng nối tiếp nhau như mưa băng qua nền trời. Lục Minh Minh thất thần một lúc, mới giật mình, nhắm hai mắt lại, đọc thầm điều ước của mình.

Dù biết đây chỉ là một quan niệm, rằng có mưa sao băng ước một điều, điều ước đó sẽ thành hiện thực, nhưng cô vẫn cầu cho Đồng Tiểu Nghi mau tỉnh lại.

Dù cô biết rõ cái mọi người gọi là " sao băng " đó chỉ là những mảnh thiên thạch bay qua trái đất, còn vệt sáng dài phía sau là lớp bụi bị cuốn theo trong chân không, nhưng Lục Minh Minh vẫn muốn thử.

Lời nguyện ước mưa sao băng, đâu không thành hiện thực, nhưng cũng một lần được giải tỏa nỗi lòng với tự nhiên.

Sáng hôm sau, Lục Minh Minh mặc một cái áo sơ mi trắng, quần bò cùng giày thể thao ngồi trong phòng thi trên tầng 3 của đại học T.

Làm được một nửa bài thi Tiếng Anh, cô lại nghĩ về Đồng Tiểu Nghi. Không biết anh đã tỉnh chưa? Lục Minh Minh lắc đầu, cố gắng tập trung tinh thần. Ánh mắt cô vô tình lướt qua ngoài cửa sổ, lại cúi đầu nhìn bài thi.

Hai giây sau...

Lục Minh Minh nhận ra cái gì đó, mở lớn mắt nhìn ra cửa sổ, do cô ngồi ở đây sát bên cửa sổ nên có thể nhìn rất rõ ràng.

Là bóng bay. Từng chùm lớn đến tầng 3 của cô thì được một sợi dây giữ lại, sau một lúc được thả đi, lại một chùm khác. Mà trên tất cả các chùm đó, chỉ viết lặp lại mấy chữ: << Sầu ngủ ngốc, cố lên! >>

Tìm Lục Minh Minh đập mạnh hơn, đáy lòng hạnh phúc không tả xiết. Cách gọi sầu ngủ ngốc này, chỉ có Đồng Tiểu Nghi mới gọi có.

Anh tỉnh rồi? Đồng Tiểu Nghi đã tỉnh rồi!

Lục Minh Minh vừa cười vừa làm bài thi, thuận lợi vô cùng.

Mà cùng lúc đó ở dưới cổng trường bên ngoài đại học T, chân sai vật Vũ Quân mặt nhăn như khi ăn gừng, vừa cầm chùm bóng bay thả lên vừa gọi điện thoại.

" Anh Tiểu Nghi, em đã thả nhiều lắm rồi, chắc Minh đại tỷ nhìn thấy rồi chứ?"

""

" Vâng, nhiều lắm rồi, cho em về nha."

Lục Minh Minh thi xong các môn buổi sáng, vừa về đến phòng trọ liền gọi điện cho đây số quen thuộc. Không hiểu sao tay cô bỗng run run, trái tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

" Anh đây." Cuối cùng cũng nghe được giọng nói ấm áp của Đồng Tiểu Nghi trong mấy ngày nay, bao nhiêu lo lắng trong lòng Lục Minh Minh như được giải tỏa.

" Sầu ngủ, em còn ở đó không? " Đồng Tiểu Nghi không thấy Lục Minh minh Minh trả lời, lên tiếng gọi lại. Lục Minh Minh nghe được liên tục gật đầu, rất nhiều điều muốn nói hóa thành một chữ " Dạ. "

" Anh xin lỗi, không thể cùng ngắm sao băng với em. Anh chờ em về. "

" Dạ. " Lục Minh Minh ngoại trừ một chữ này ra, không nói được gì nữa. Nhưng từng tế bào trong cơ thể đều căng lên, như được tưới một dòng nước ngọt.

Thời gian thi buổi chiều trôi qua rất nhanh, Lục Minh Minh không nán lại một giây phút nào, vừa gọi điện báo tin cho Lục Bình vừa bắt xe về khu phố A.

Lúc về đến nơi trời cũng đã tối, Lục Minh Minh không về qua nhà, mà đến thẳng nhà Đồng Tiểu Nghi.

" Nó mới tỉnh sáng nay." Vũ Bằng nhìn đáng về vội vàng của Lục Minh Minh, mỉm cười nói một câu rồi đi ra ngoài.

Lục Minh Minh bỏ balo xuống, thay dép đi trong nhà rồi tiến lại phía giường. Từ lúc cô bước vào,ánh mắt Đồng Tiểu Nghi luôn đặt trên người cô. Bất gặp ánh mắt đó, gò má Lục Minh Minh bỗng chốc đỏ bừng lên. Cô ngồi xuống bên giường, cụp lông mi ấp úng nói.

" Còn đau nhiều không? "

Không thấy Đồng Tiểu Nghi trả lời, Lục Minh Minh toan ngẩng mặt lên thì bị anh vươn tay ôm vào trong lòng.

" Bỏ em ra." Lục Minh Minh ngượng ngùng muốn gãy ra, nhưng bị cánh tay Đồng Tiểu Nghi giữ chặt. Anh thờ dài trên đỉnh đầu cô, nhỏ giọng nói.

" Một lúc thôi."

" Sáng nay chỗ bóng bay đó..."

" Là anh nhờ Vũ Quân thả đấy. Anh không đi được, thật có lỗi. "

Lục Minh Minh lắc đầu, nói lí nhí: " Không sao, cảm ơn anh."

...

Hai người im lặng một lát, chợt Lục Minh Minh nhớ ra điều gì, đẩy Đồng Tiểu Nghi ra, nheo mắt hỏi.

" Khoan đã, cho hỏi, Mike tiền sinh làm nghề gì?"

Đồng Tiểu Nghi cười trừ, hai tay nắm lấy tai, đáng về đáng thương nói.

" Xin chờ hình phạt. "

Lục Minh Minh bật cười, khề thờ dài.

" Anh lại có thể giấu em lâu như vậy..."

" Em sợ anh sao?" Đồng Tiểu Nghi cắt ngang lời cô. Dù sao cô cũng đã biết sự thật, anh không muốn úp mở nữa.

Lục Minh Minh nhún vai lắc đầu,

" Không, em đã thích điều gì sẽ theo đuổi đến cùng. "

Đáy mắt đẹp của Đồng Tiểu Nghị như lóe lên ánh sáng, nghi ngờ hỏi.

" Em thích anh sao?"

" Thích!" Lục Minh Minh không do dự trả lời, nhưng ngay sau đó phát hiện bị anh đùa, mặt đỏ thành quả táo, chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống.

Đôi mắt Đồng Tiểu Nghị cong lên thành hình vòng cung, liếm môi một cái rồi hôn nhẹ lên khóe miệng Lục Minh Minh, giọng nói như pha thêm thuốc mê:

" Từ giờ làm bạn gái bí mật của anh, đừng hòng chạy trốn..." "

Bạn đang đọc truyện *Đế Em Là Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Đại học

Chớm thu. Không gian trở nên rực rỡ màu sắc. Những mảng màu lộn xộn không theo một khuôn phép, một trật tự nào. Mùa thu báo hiệu sắp tới ngày hội tựu trường, kể cả với những sinh viên đại học.

Lục Minh Minh nhìn giấy báo trúng tuyển, phải che miệng để không hét lên vì sung sướng. Cô đã đỗ vào đại học T - đại học về kinh tế danh tiếng.

" Bố ạ, con đỗ đại học rồi! " Người đầu tiên Lục Minh Minh thông báo là bố mẹ cô.

" Con gái giỏi lắm, lên học ở thành phố S cẩn thận chút nhé, mẹ sinh em bé xong sẽ về gặp con. " Lục Bình cũng không giấu được sự vui mừng, " Có gì khó khăn cứ nhờ dì Tiểu trước nhé. "

" Con biết ạ. " Lục Bình dặn dò Lục Minh Minh vài điều nữa rồi cúp máy.

Lục Minh Minh khóa cửa nhà, đi sang báo tin cho dì Tiểu. Gia đình đi du lịch mới về một tháng nay. Dì Tiểu nghe xong vui cười không ngớt, luôn miệng nói ngày cô đi sẽ làm thật nhiều đồ ăn ngon cho cô. Lục Minh Minh ôm tay dì Tiểu, vâng vâng dạ dạ. Cô coi dì như người mẹ thứ hai của mình.

" Cắt!" Tiếng hô đồng đặc vang lên, Đồng Tiểu Nghị đang nhập tâm vào vai diễn, lập tức khôi phục lại sự lạnh lùng.

" Mike, cậu làm rất tốt, cả đoàn nghỉ mười lăm phút. " Đạo diễn giơ ngón tay cái với Đồng Tiểu Nghị, tâm tình rất tốt cho cả đoàn làm phim nghỉ ngơi.

Đồng Tiểu Nghị ngồi xuống dưới bóng ô tránh nắng, một vài nhân viên trang điểm muốn đến sửa sang lại giúp anh nhưng anh khoát tay, ý nói không cần. Đồng Tiểu Nghị cảm điện thoại lên, nhìn thấy tin nhắn được gửi đến, khẽ môi không khỏi cong nhẹ.

" *Tiểu Nghị, hôm nay cảnh quay thế nào? Em đỗ đại học Trờinày ! "*

Người gửi : Súngingốc.

" Biểu hiện đang yêu quá rõ ràng, cẩn thận bị phát hiện. " Không biết từ bao giờ Vũ Bằng đã ngồi xuống ghế bên cạnh Đồng Tiểu Nghị, vừa cầm chai nước lên uống vừa liếc anh. Đồng Tiểu Nghị chep miệng, vò mái tóc đen mượt, nói nhỏ.

" Anh Bằng, hôm nay phải ăn mừng rồi, Minh Minh vừa báo tin đỗ đại học. "

" Thật không? Tốt quá rồi!" Vũ Bằng đặt chai nước xuống bàn, hào hứng nhìn Đồng Tiểu Nghị. Phía xa đã có tiếng gọi của đạo diễn, hai người cũng không nói nữa, hai tay để trong túi quần tiếp tục công việc.

Bên này, Lục Minh Minh gửi xong tin nhắn, nằm trên giường lẩn lộn lung tung. Không biết Tiểu Nghị có đọc được không? Nghĩ đến quan hệ của hai người hiện tại, Lục Minh Minh lại mỉm cười ngọt ngào, da mặt cứ nhiên cũng đỏ bừng lên. Một tháng qua vết thương của Đồng Tiểu Nghị hồi phục rất tốt, đã có thể đi đóng phim. Mỗi lần cô bôi thuốc cho anh, anh đều cố ý ăn trộm đậu hũ của cô một chút. Trán, môi, khóe mắt, sống mũi... Chỗ nào anh cũng đã hôn qua. Càng về sau, Lục Minh Minh càng dễ phòng, vừa bôi xong đã đứng lên muốn chạy, nhưng kết quả vẫn bại dưới móng vuốt của Đồng Tiểu Nghị.

" Chị dâu, hai anh ấy sắp về rồi, ra đi nào. " Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi của Vũ Quân. Lục Minh Minh lồm cồm bò dậy, vừa mở cửa đã đá vào chân Vũ Quân một cái.

" Đã bảo đừng gọi tôi là chị dâu cơ mà! "

" Ai da, em chỉ gọi sự thật thôi mà, chị dâu suốt ngày bắt nạt em. " Vũ Quân ôm lấy chân xoa xuyết, ủy khuất than vãn.

" Vũ Quân cậu..."

" Anh về rồi. " Lục Minh Minh còn muốn nói gần thì hai bóng dáng cao lớn của Vũ Bằng và Đồng Tiểu Nghị đã tiến lại gần cô. Vũ Bằng cười tỏa nắng, giơ túi đồ trong tay lên.

" Chúc mừng Tiểu Minh đỗ đại học, mua đồ về đãi em đây. "

Lục Minh Minh nhìn lướt qua Đồng Tiểu Nghị, anh xấu xa nháy mắt với cô làm gò má Lục Minh Minh tê rần, sau đó mới mỉm cười đáp.

" Cảm ơn anh, mọi người vào nhà đi. " Lục Minh Minh mở rộng cửa, đứng tránh sang một bên để Vũ Bằng và Vũ Quân vào trước. Đến lượt cô chuẩn bị bước vào, đột nhiên bị một lực phía sau kéo lại. Lục Minh Minh không kịp phản ứng, cả người dựa vào lồng ngực ấm áp của ai kia.

" Anh..." Lục Minh Minh vừa ngẩng lên mở miệng kiến nghị, đôi môi mỏng của Đồng Tiểu Nghị đã chuẩn xác đáp trúng môi cô. Chỉ là một nụ hôn nhẹ như chuẩn chuẩn lướt nước, nhưng cũng đủ làm trái tim trong lồng ngực Lục Minh Minh đập tăng tốc. Cô đỏ bừng mặt đẩy anh ra, nhún môi lên trừng anh. Đồng Tiểu Nghị cười thành tiếng, nhéo cái mũi Lục Minh Minh, nói khẽ một từ " Nhớ. " rồi đi vào trong.

Lục Minh Minh đứng ngây ra hai giây, cảm giác ngọt ngào lan tỏa đến mọi bộ phận, không nhịn được cười trộm. Cô xoa xoa gò má nóng bừng, vui vẻ bước vào cùng làm cơm.

Bữa ăn này, thật thịnh soạn. Vũ Bằng gấp một miếng vào bát Lục Minh Minh, hỏi.

" Bao giờ Tiểu Minh lên thành phố S nhập học? Có cần bọn anh đi cùng không? "

Lục Minh Minh xua tay. " Không cần đâu anh, mấy hôm nữa em lên ở kí túc xá của trường, mọi người yên tâm. "

" Vũ Bằng, tìm cho em một căn hộ gần đại học T. " Trầm mặc một lát, Đồng Tiểu Nghị chợt lên tiếng. Vũ Quân và Lục Minh Minh đồng loạt nhìn về phía Đồng Tiểu Nghị, còn chưa kịp tiêu hóa lời của anh, Vũ Bằng đã che miệng cười.

" Tiểu Nghị, chưa gì đã gấp như vậy sao? Không ở cạnh Tiểu Minh vài hôm thì em chết à?"

Đồng Tiểu Nghị coi như không nghe thấy gì, thản nhiên ăn cơm.

"Ồ..." Vũ Quân được khai sáng, kêu lên trời chộc.

Còn Lục Minh Minh chỉ đồ mặt tá tai chọc chọc đầu dừa vào bát com.

Bạn gái bí mật sắp thành bạn gái công khai mất rồi.

.....

Vũ trụ vùn xoay, vạn vật luân chuyển, chiếc lá trên cành mới ngày nào còn xanh, giờ đã ngả vàng.

Lục Minh Minh đứng dưới tán cây cổ thụ lớn trước cổng đại học T ngược nhìn lên. Ngôi trường mơ ước của cô để báo đáp công ơn bố mẹ. Lục Minh Minh hít sâu một hơi, hào hứng bước qua cổng trường. Đại học T rất lớn, nhiều sinh viên mới đang đi dạo ngắm trường. Lục Minh Minh bước trên con đường lát đá mài, tâm mắt dừng lại chỗ này một chút, chỗ kia một chút, không khỏi trầm trồ tán thưởng.

"A!" Đột nhiên một tiếng hét vang lên làm Lục Minh Minh chú ý đến nơi phát ra âm thanh phía trước, cách cô mấy bước chân. Một cô gái với mái tóc vàng xoăn nhẹ, lông mày xăm tia kĩ càng, đôi môi đỏ chót đang khó chịu nhìn một cô gái nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn, làn da trắng mịn, mái tóc đen nhánh khác đang run rẩy lau vạt váy của mình, liên tục cúi đầu nói xin lỗi.

"Xin lỗi, thật sự xin lỗi, tôi không cố ý..."

"Tránh ra!" Một người đàn ông mặc vest, đeo kính đen thô lỗ đẩy cô gái nhỏ kia ra khiến cô loạng choạng suýt ngã.

"Cho tôi xin lỗi..." Cô gái không hề phản kháng mà luôn cúi đầu, bộ dạng cực kỳ đáng thương nhu nhược.

"Cô có biết bộ váy này bao nhiêu tiền không? Lại đồ cả một cốc cà phê lên?" Cô gái tóc vàng khoanh tay trước ngực vênh mặt mắng.

"Tôi xin lỗi, tôi không cố ý, tôi sẽ đền..."

"Người như cô lấy đâu ra tiền mà đền?" Cô gái tóc vàng nhìn người đối diện một lượt từ đầu đến chân, khinh bỉ nói.

Lục Minh Minh chứng kiến mà khó chịu, tại sao lại cạy có tiền mà si nhục người khác? Còn người kia sao lại nhu nhược để người ta xúc phạm như vậy, thật sự là không hợp với tính cách của cô.

"Dù sao cũng đã xin lỗi rồi, không nên xúc phạm người khác như vậy." Lục Minh Minh rút cuộc không nhịn được bước lên tiếng.

"Ồ, nữ anh hùng nào đây? Cô ta làm hỏng váy của tôi, tất nhiên là đáng đời rồi. Nếu không có tiền trả cho cô ta thì đừng nhúng tay vào." Cô gái tóc vàng nhếch mép cười khẩy.

"Số tiền trong thẻ này đủ để mua vài bộ, cô cầm lấy và đừng bao giờ si nhục người khác quá đáng nữa." Lục Minh Minh lấy thẻ của Đồng Tiểu Nghị ra ấn vào tay tên vệ sĩ bên cạnh, rồi kéo tay coi gái nhỏ đang sợ hãi. "đi thôi!"

"Cô...có có biết tôi là ai không mà dám!? " Cô gái tóc vàng tức giận đến nổi đỉnh đầu như sắp bốc hơi.

Lục Minh Minh không thêm đề ý, kéo tay cô bạn kia đi thẳng.

"Xin, xin lỗi cậu... sau này có rắc rối gì là lỗi của tôi..." Cô gái nhỏ nhắn lí nhí lên tiếng.

Lục Minh Minh dừng bước, quay lại hỏi.

"Tại sao lại gặp rắc rối?"

"Vì...người lúc này là diễn viên nổi tiếng, cô ấy là... là Jenny Kiều Mạn Vân!"

"Kiều Mạn Vân?" Lục Minh Minh nhắm lại cái tên này trong miệng, chợt một hình ảnh xoẹt qua trong đầu cô.

Chính là cô gái tóc vàng đã gọi Đồng Tiểu Nghị là Mike khiến anh hôn cô lúc hai người mới gặp nhau! Không những thế còn là con gái nghị viên Kiều luôn bám theo Tiểu Nghị như lời Vũ Bằng nói, Jenny Kiều Mạn Vân.

Bạn đang đọc truyện *Để Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Tiểu bạch thỏ

Lục Minh Minh hít một hơi, quay lại nở nụ cười trấn an với cô gái.

"Không sao, tôi không sợ."

"Cậu... cậu là sinh viên năm nhất đúng không?" Cô gái nhỏ nhắn cúi đầu vãn về vạt áo. Lục Minh Minh nhìn cô bạn, chớp mắt hai cái. Làn da trắng nõn nà, dáng người nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn long lanh ngập nước, đôi môi hồng thắm như cánh anh đào mùa xuân. Cộng thêm bộ dáng rụt rè yếu đuối, thực sự không khác gì một tiểu bạch thỏ. Mà những người tính cách không mạnh mẽ như thế này, từ trước đến nay đều không vừa mắt cô.

"Đúng vậy. Tôi tên Lục Minh Minh. Tính tôi không thích những tiểu thư rụt rè nhút nhát." Lục Minh Minh trả lời xong toan bước đi.

Cô bạn vội vã kéo tay Lục Minh Minh lại.

"Chào...chào cậu. Minh là...là Ngải Nhu... Minh muốn làm bạn..."

Ngải Nhu? Lục Minh Minh khá ấn tượng với cái tên này. Phải thừa nhận rằng cái tên cũng phần nào nói lên tính cách của một người. Ngải Nhu - cần nhu nhược bao nhiêu liền có nhu nhược bấy nhiêu.

"Cậu bị nói lấp à?" Lục Minh Minh kiên nhẫn hơn, hỏi.

"Không... tại mình run...run quá..." Ngải Nhu lúng túng đáp.

Lục Minh Minh đặt tay lên hai bả vai Ngải Nhu, hơi dùng lực làm cô giật mình.

"Nghe này Ngải Nhu. Cậu rất dễ thương, cũng rất đáng yêu. Chỉ cần cậu tự tin lên, thì việc gì cũng làm được!"

"Tớ..."

"Chúng ta làm bạn. Tớ sẽ giúp đỡ cậu!"

Nghe vậy, Ngải Nhu ngẩng đôi mắt tròn lên, lần đầu tiên nở nụ cười làm lộ ra hai chiếc răng khểnh xinh đẹp như tiên nữ giáng trần.

" Thật không? "

" Thật!", Lục Minh Minh gật mạnh đầu, cũng nở nụ cười, " Tớ ở kí túc xá phòng 419, còn cậu? "

" Ôi, tớ cũng ở phòng đó! Chúng ta thật có duyên! " Ngải Nhu không giấu được sự ngạc nhiên cùng vui mừng. Lục Minh Minh cũng bất ngờ không kém, lại cười cười:

" Cậu hết nói lấp ròi à?"

" Tớ thường sợ hãi lúc bắt đầu tiếp xúc, nếu người khác cho tớ cảm giác an toàn thì tớ sẽ không mất bình tĩnh nữa. " Ngải Nhu thành thật trả lời.

Ru... ru... Điện thoại trong túi Lục Minh Minh rung lên hai tiếng, cô lấy ra nhìn tin nhắn từ Vũ Bằng mới được gửi đến.

"Tiểu Minh, là anh đây. Hôm nay Tiểu Nghi có hiểu cảnh quay, bảo anh đi tìm nhà, tiện tới xem em thế nào."

Lục Minh Minh đọc tin nhắn xong liền ngẩng lên nhìn xung quanh tìm Vũ Bằng.

" Cậu có hẹn với ai à?" Ngải Nhu nhìn Lục Minh Minh đoán cô đang muốn tìm người.

" Ừ, người quen ý mà. " Lục Minh Minh vừa ấn gọi số của Vũ Bằng vừa trả lời. " Anh đang ở đâu ạ?" Nghe thấy Vũ Bằng bắt máy, Lục Minh Minh vội hỏi.

" Anh đang ở gần phía sau sảnh chính, em đang ở đâu? "

" Em cũng đang ở đó mà. " Lục Minh Minh vừa nói vừa nhìn xung quanh một lượt nữa. " A, em thấy anh rồi, anh quay về bên trái đi. "

Lục Minh Minh giờ tay gọi Vũ Bằng.

" Ở đây, ở đây!"

Vũ Bằng từ xa nhìn thấy cánh tay của Lục Minh Minh, cũng vẫy tay với cô. Lục Minh Minh cúi xuống nhìn Ngải Nhu, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ. Cô ghé vào tai Ngải Nhu nói thầm.

" Hay tớ làm mối cho cậu và anh ấy nhá. "

" Á, cậu nói cái gì vậy. " Ngải Nhu vòn chưa gặp mặt mà...

" Xin chào. " Vũ Bằng còn cách chỗ hai người vài bước chân, tình nghịch giờ tay chào.

" Xin chào. " Lục Minh Minh phì cười, giờ tay làm giống động tác của anh. Nhưng với Ngải Nhu đứng bên cạnh, Vũ Bằng càng tới gần, về mặt cô càng khó tin.

" Thật tức chết mà!" Trong một quán cà phê, Kiều Mạn Vân bậm môi, khuôn mặt đặng đặng sát khí. Tên vệ sĩ áo đen đã được cho lui xuống.

Người đàn ông đối diện cô ngồi vắt chân, hít một hơi thuốc, sau đó vừa thờ ra vừa chằm chọc nói.

" Là ai dám chọc giận diễn viên Jenny của chúng ta đây?"

Kiều Mạn Vân cuộn tay thành nắm đấm đập xuống mặt bàn, làm ly cà phê đen và ly nước cam rung lên lạch cách.

" Lần đầu tiên có người dám đập tiền vào mặt em rồi kình thường bỏ đi, làm em muối mặt! "

" Ô, là ai dám nh? " Vẫn là giọng vô cùng đáng ghét.

" Bá Danh, em đang tức rồi, anh không đi đòi lại công bằng cho em thì thôi, lại còn trêu em..." Kiều Mạn Vân phụng phịu.

" Haha..." Quách Bá Danh bật cười trong cổ họng, dụi tắt điếu thuốc, gương mặt trở nên nghiêm túc hơn.

" Tính cách của em anh còn lạ gì nữa. Cũng là em động chạm đến người khác trước đúng không? Kể anh nghe cho nhẹ lòng nào. " Hẳn đối với người khác có độc ác bao nhiêu, nhưng đối với Kiều Mạn Vân vẫn lại là cung chiêu, không nở làm tổn thương.

" Hôm nay em đến đại học T xin lịch học riêng để tiện đóng bộ phim đang quay cùng Mike, có một đứa con gái làm đổ cà phê vào váy em. Em mới tức giận mắng cô ta nhà quê không có tiền trả, một đứa khác lại đến đưa một cái thẻ ngân hàng ra, trong đó có rất nhiều tiền, mắng em xong còn kình thường lôi kéo đứa kia đi. Thật tức chết mà, còn đâu hình tượng diễn viên nổi tiếng của em nữa!"

Quách Bá Danh nghe đến một từ Mike ngọt xớt nói ra từ miệng Kiều Mạn Vân, khuôn mặt liền tỏa ra sát khí, nhưng vẫn dịu dàng hỏi:" Vậy hôm nay em không quay?"

" Vâng, hôm nay Mike quay những cảnh có riêng mình anh ấy." Kiều Mạn Vân hút một ngụm nước cam, vừa được trút hết ra làm tâm tình cũng dịu bớt. Cô chính là nữ chính của bộ phim mới mà Đồng Tiểu Nghi đang đóng, nhờ vào quan hệ với Quách Bá Danh. Sau những bộ phim đóng chính cùng nhau, cặp đôi Mike - Jenny đã trở thành cặp đôi được gắn ghép nhiều nhất trên mạng. Nhưng thực tế, ít người biết Đồng Tiểu Nghi chán ghét Kiều Mạn Vân cỡ nào. Chỉ vì đây là sự sắp xếp của công ty nên anh không thể không nghe theo.

" Em đứng suốt ngày nhắc đến Mike trước mặt anh. Không ngờ anh thì em đâu được đóng cùng với cậu ta nhiều lần như vậy? ". Trong giọng nói của Quách Bá Danh lộ rõ vẻ không vui. Kiều Mạn Vân không phải là người của công ty BD, nhưng cô là người của công ty BG, Quách Bá Danh rất thân quen với chủ tịch của BG, nên dễ dàng nhờ ông ta nâng đỡ Kiều Mạn Vân.

" Bá Danh, anh lại giận người ta rồi. Em xin lỗi mà..." Kiều Mạn Vân rời chỗ ngồi, đi đến ngồi xuống tay ghế của Quách Bá Danh, cầm tay hắn ta lắc lắc. Quách Bá Danh cũng hết giận, ngẩng lên nựng cảm của Kiều Mạn Vân, nhỏ nhẹ nói.

" Ngày mai còn có cảnh quay, không nên tức giận, anh đưa em về. "

Đồng Tiểu Nghi quay xong đã là tối muộn, Vũ Bằng đã giúp Lục Minh Minh và Ngải Nhu ổn định kí túc xá.

" Cảm ơn anh đã giúp em. " Đồng Tiểu Nghi vừa lái xe đến cổng kí túc xá của đại học T vừa cảm ơn Vũ Bằng qua điện thoại.

" Không cần cảm ơn. Vì anh cũng gặp được một cô bé còn thú vị hơn cả Tiểu Minh. " Vũ Bằng bên này nói xong không khỏi cười thầm.

Đồng Tiểu Nghi không hiểu lắm, bước xuống xe đã thấy Lục Minh Minh đứng đợi ở cổng. Cô thấy anh lập tức xán lại.

" Có gì anh nói nhanh lên, kí túc xá quy định giờ đóng cửa đó. "

Anh nhìn khuôn mặt tinh bơ của cô, bất mãn hừ mũi một cái.

" Anh chưa đến đã vội đuổi đi rồi, không nhớ anh chứ gì. " Nói đoạn, anh vờ như quay lại xe.

" Nhớ, em nhớ anh chứ. " Lục Minh Minh vội lôi kéo tay Đồng Tiểu Nghi, cúi đầu thừa nhận.

Đồng Tiểu Nghị hài lòng nhếch khóe miệng, quay người ôm Lục Minh Minh vào lồng ngực một chút, rồi nhích người ra đặt lên trán cô một nụ hôn.

"Nhớ là bao nhiêu?" Anh xấu xa hỏi.

"Anh..." Lục Minh Minh bất mãn muốn ngẩng đầu lên kháng nghị, nhưng Đồng Tiểu Nghị đã cúi đầu xuống, hôn lên môi cô.

Hai đôi môi chạm vào nhau, tạo nên một luồng lửa nóng. Ban đầu chỉ là môi chạm môi, vụn vặt nhẹ nhàng, càng về sau càng nóng bỏng, đầy dục hơn. Đồng Tiểu Nghị nâng tay đỡ gáy cô, đầu lưỡi cạy mở hàm răng Lục Minh Minh, chui vào trong khoang miệng quấn quýt với cái lưỡi dính hương của cô. Anh như muốn đem cô hòa tan vào cơ thể, không ngừng vẽ loạn trên vành môi cô, đốt cháy từng tế bào trong cơ thể.

Lục Minh Minh cả người mềm nhũn, hai chân như mất đi sức lực, chỉ có thể ôm chặt lấy eo Đồng Tiểu Nghị, ngửa đầu đón nhận nụ hôn của anh. Ánh đèn đường vàng vọt ánh lên bóng dáng kết hợp khít khao của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Để Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Gặp đúng lúc, yêu đúng người

"Chỉ bằng đứng ở kí túc xá nữa, đến nhà anh ở đi." Không biết hôn đã bao lâu, Đồng Tiểu Nghị mới buông môi Lục Minh Minh ra, để cô dựa vào lồng ngực anh thờ dốc, xoa đầu cô nói.

Lục Minh Minh nghe vậy liền ngẩng đầu lên, gò má vẫn còn chút nóng bừng. Trông mắt Lục Minh Minh khẽ chuyển động, cô đẩy Đồng Tiểu Nghị ra, hơi hất cằm cười nói.

"Lừa thò vào hang sói không có dễ đâu..."

"Haha, em mà là thò thì ai mới là cáo đấy... Hm?" Đồng Tiểu Nghị mím môi,捏o cái mũi của Lục Minh Minh. Cô nhúm mày quay mặt qua một bên, phẩy tay.

"Ai da, chả có tí lãng mạn nào cả. Em đùa thôi, thực ra em đã hứa ở cùng phòng với bạn rồi."

"Bạn? Bạn nào? Nam hay nữ? Tốt hay xấu? Quen từ bao giờ? Hoàn cảnh gia đình thế nào? Có mắc bệnh truyền nhiễm không? Có...." Đồng Tiểu Nghị mặt nhất thời biến đổi, hỏi một tràng.

"Được rồi được rồi!", Lục Minh Minh bắt đầu dĩ gạt đầu, đưa tay chặn miệng anh lại, "Anh hỏi nhiều như thế em biết trả lời cái nào." Lục Minh Minh cong môi, lấy tay quạt quạt gió cho đỡ nóng.

"Vậy... là nam hay nữ?" Đồng Tiểu Nghị sợ chọc giận cô, dùng ánh mắt e dè hỏi. Anh đương nhiên quan tâm vấn đề này nhất, nếu Lục Minh Minh dám nói là nam, anh khẳng định sẽ trực tiếp ném cô vào trong xe đưa về nhà mới!

Đổi lại là Lục Minh Minh tròn lớn mắt, thờ phỉ phò dùng ngón trỏ chọc vào ngực Đồng Tiểu Nghị, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Anh cảm thấy kí túc xá nữ sẽ cho nam ở sao? Há? Đây là trường đại học chứ đâu phải là khách sạn? Đầu óc anh bị cửa kẹp rồi đúng không? Tại sao vấn đề vô lý như thế anh cũng nghĩ ra?" Đồng Tiểu Nghị bị cô vừa định tội vừa chèn ép lui dần về sau, lùi đến lúc lưng chạm vào cửa kính ô tô, đứng khựng lại. Lục Minh Minh không chú ý lại một lần nữa ngã vào lồng ngực Đồng Tiểu Nghị. Cô dịch người ra một chút, nhìn cửa kính phía sau anh le lưỡi tình nghịch.

"Hình như mình làm hơi quá rồi!"

"Ấ!" Còn chưa kịp kéo dài khoảng cách giữa hai người thì trước mắt Lục Minh Minh bỗng xoay vòng, sau lưng cảm nhận được độ lạnh của cửa kính ô tô. Cô... lại bị Đồng Tiểu Nghị lật ngược trở lại, giam trong phạm vi hai cánh tay đang chống lên thân xe của anh. Lục Minh Minh chầm chậm ngước mắt lên, lại bắt gặp Đồng Tiểu Nghị đang nhìn cô không chớp mắt. Mắt anh rất đẹp, nốt ruồi giọt lệ dưới khóe mắt càng tăng thêm lực hấp dẫn trí mạng. Sâu trong đôi đồng tử đen huyền ấy là tình cảm đang lan tràn, tựa hồ có thuốc mê cuốn Lục Minh Minh vào thế giới của anh.

"Anh chỉ vô lý khi ở bên em thôi." Đồng Tiểu Nghị khẽ cong lên môi mỉm cười, trầm giọng thổ lộ.

"Há? Lời anh ấy vừa nói có ý gì? Mình là nga qil sao?" Lục Minh Minh cười vụng trộm, cụp mắt xuống không dám đối mặt với Đồng Tiểu Nghị. Nhưng trong tim thì đã có một hũ mật ngọt ngào thấm đượm mọi góc ngách.

"Haizz... Có người nào đó vừa mới đây mắng anh vô lý, đầu óc bị cửa kẹp cơ..." Đồng Tiểu Nghị làm như thờ dài ào ạt, bộ dạng hết như đứa trẻ bị hăm oan muốn nghe câu xin lỗi. Lục Minh Minh bật cười vì điệu bộ của anh.

Người ta nói đàn ông khi yếu sẽ thay đổi rất nhiều. Hoặc là, họ không hề thay đổi, chỉ vì yếu mà bộc lộ những thứ tiềm tàng mà thôi.

"Được rồi, là em sai. Em xin lỗi được chưa?" Lục Minh Minh thỏa hiệp gạt cánh tay đang vây bủa thân ra, nắm nhẹ hai bàn tay Đồng Tiểu Nghị. Anh thừa dịp nắm chặt hơn, gạt đầu ra về hài lòng.

"Vậy bạn cùng phòng em..."

"Là nữ. Tên Ngại Nhu..." Lục Minh Minh chep miệng, chưa đợi Đồng Tiểu Nghị hỏi xong đã khai báo, "Mà này, anh biết không, cái biệt danh tiểu bạch thỏ, quý khóc nhè chính là dành cho cậu ấy đấy!" Nói đến cô bạn mới quen nhút nhát, mắt Lục Minh Minh sáng hẳn lên, lúng liếng nước.

"Vậy là một cô gái yếu đuối sao? Từ trước đến giờ em đâu có thích những người như vậy?" Đồng Tiểu Nghị liếm liếm môi, nghiêng đầu hỏi. Chính bởi vì con gái đa phần quá bảnh bèo, bạn bè chơi thân với Lục Minh Minh luôn là nam.

"Ai dà, lần này khác. Không hiểu sao em rất thích cậu ấy, cô lẽ em nhận ra được khí chất còn giấu sau vẻ ngoài yếu đuối kia!" Lục Minh Minh hào hứng kể lể, chợt nhớ ra một vấn đề quan trọng reo lên.

"Còn có, cậu ấy là một fan hâm mộ của anh, thích nhé!"

"Sao em biết?" Đồng Tiểu Nghị cũng vui vẻ, gạt mấy sợi tóc vương trên mặt Lục Minh Minh vén sang hai bên giúp cô. Vì là buổi tối nên cô không cột tóc, để xỏa tự nhiên ra gặp anh.

"Hôm nay anh Bằng có gặp cậu ấy và cậu ấy còn nhận ra cả anh ấy cơ!"

"Thì ra cô gái thú vị mà anh Bằng nói là Ngại Nhu." Đồng Tiểu Nghị nhớ tới cuộc điện thoại với Vũ Bằng vừa rồi, đoán ra.

"Em biết ngay là anh ấy có hứng thú mà!" Lục Minh Minh bật ngón tay cái tách, tự mãn nói. "Hai người họ, một người chu đáo an toàn, một người lại yếu đuối nhút nhát. Nhìn qua những tương hai tính cách cùng như nhau thì không hợp, nhưng lại hợp nhau không tưởng!"

"Em hay quá nhỉ, giờ muốn làm bà mối luôn rồi!" Đồng Tiểu Nghị giờ ngón cái với Lục Minh Minh. Cô đang muốn nói lại thì điện thoại rung lên.

Lục Minh Minh nhìn màn hình, nháy mắt với Đồng Tiểu Nghị.

"Vừa nhắc tới Tào Tháo thì Tào Tháo gọi này. Là Ngại Nhu." Đoạn, cô bấm nút nghe, đưa ngón tay trỏ lên miệng ra hiệu cho Đồng Tiểu Nghị im lặng.

"Alo, mình đây!"

"Tiểu Minh mau... cứu mình..." Điện thoại truyền đến giọng sợ hãi của Ngại Nhu. Sắc mặt của hai người lập tức nghiêm trọng hẳn, Lục Minh Minh giữ chặt điện thoại, khẩn trương trấn an.

"Ngái Nhu đừng sợ, có chuyện gì nói mình biết, mình đang về ngay đây! "

" Phòng chúng mình... " Ngái Nhu run rẩy không ngừng

" Có vấn đề gì?" Lục Minh Minh cũng sốt ruột theo.

" Mình vừa thấy con gián...cậu mau giúp mình.... "

" Há?! " Hai người như không tin vào tai mình, trăm mặc hai giây, sau đó không hẹn mà cùng đưa tay lên bóp trán. Lục Minh Minh thở dài, nhẹ giọng nói.

" Được rồi, mình về ngay, cậu yên tâm nhé!" Lục Minh Minh cúp máy, lúc này đưa mắt nhìn Đồng Tiểu Nghi. Anh nhún vai cười khổ.

" Vậy em phải về làm đúng sẽ diệt gián đấy. Hẹn gặp lại anh. "

" Ủ, ngu ngon. " Đồng Tiểu Nghi buồn cười nhìn bóng lưng Lục Minh Minh vào cổng kí túc xá, mới quay về xe đến căn nhà Vũ Bằng mới mua giúp cách đại học T không xa.

Vũ Bằng từ phòng tắm bước ra, trên hông quần một cái khăn tắm lỏng lẻo. Anh đang dùng khăn lau khô tóc thì nhận được điện thoại của Đồng Tiểu Nghi. Vừa bắt máy, đã nghe thấy giọng đầy ý cười của anh.

" Bằng này, Ngái Nhu đúng là thú vị thật! Em ấy vừa bắt sâu ngủ nhà em về diệt gián trong phòng kí túc xá xong." Qua điện thoại, Đồng Tiểu Nghi phải cố lắm mới không bật cười lớn.

" Thật thú vị. " Đổi lại là thái độ nghiêm túc của Vũ Bằng. Anh cảm thấy một sự đối lập hoàn toàn với Lục Minh Minh như thế rất thú vị.

Đồng Tiểu Nghi á khẩu không nói được gì nữa, buông một câu " Dù sao cũng chúc mừng anh!" rồi cúp máy.

Vũ Bằng ném máy xuống đầu giường, tiếp tục cầm khăn lau tóc. Nhưng ngay sau đó anh lại ngừng lại, mỉm cười thần thờ nằm xuống, hai tay đan vào nhau gối sau đầu.

Nhìn trần nhà màu vàng nhạt, Vũ Bằng lại nghĩ đến lời Lục Minh Minh mơ hồ nói khi anh đi qua cô thời điểm chia tay ngày hôm nay:

" Gặp đúng lúc, yêu đúng người... "

Bạn đang đọc truyện *Đế Em Là Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Vũ Bằng rung động

Cái gì là gặp đúng lúc yêu đúng người? Chính là một thoáng lướt qua nhau mà đã như thiên mệnh.

Vũ Bằng nhớ tới khuôn mặt nhẹ nhàng đáng yêu của Ngái Nhu, khóe miệng bất giác cong lên. Anh thừa nhận, trước đây lúc mới gặp Lục Minh Minh liền bị vẻ mạnh mẽ của cô thu hút. Vốn tưởng rằng đó chính là cảm giác thích một người, còn muốn lấy lòng bố mẹ cô để có thêm lợi thế, nhưng khi nhận ra trong Lục Minh Minh đã sớm chỉ có Đồng Tiểu Nghi, anh lại rất nhẹ nhàng, rất vui vẻ. Thì ra, cảm giác của anh đối với Lục Minh Minh, ngay từ đầu chỉ dừng ở ấn tượng mà thôi.

Nhưng hôm nay, Vũ Bằng gặp một Ngái Nhu mướt yếu đuối, trái tim lại thổn thức thế này, lại có một loại cảm giác thành tựu khi che chở một cô gái.

Đôi mắt cô to tròn, long lanh nhìn anh như một chú mèo muốn dụi vào lòng anh làm nũng.

Nụ cười của cô, giống như cánh hoa mỏng manh, nhẹ nhàng điểm xuyết một giọt sương sớm.

Thời gian hai người gặp nhau ngày hôm nay...

" Anh còn để giúp em nữa, thật áy náy quá ! "

" Anh không tốt như vậy đâu, là người nào đó nhỡ thôi ! "

Vũ Bằng đến trước mặt Lục Minh Minh, cô cười khúc khích cả đầu. Tất nhiên " người nào đó " ở đây là Đồng Tiểu Nghi rồi. Độ nghiêm túc của cô, Lục Minh Minh quay về phía sau vui vẻ giới thiệu.

" Anh Bằng, đây là Ngái Nhu bạn cùng kí túc xá với em. Ngái Nhu, đây là... "

" Ngái Nhu, cậu sao thế? Không khỏe à ? " Khi Lục Minh Minh nhìn đến Ngái Nhu thì thấy biểu cảm kinh ngạc của cô. Đứng bất động, hai mắt mở lớn nhìn Vũ Bằng, có thể thấy rõ đôi môi xinh xắn đang khẽ run...

Vũ Bằng thấy một cô gái bệnh hoạn dùng biểu tình nhìn mình thì hơi khó hiểu, khẽ nhún mày. Chẳng lẽ anh làm người khác sợ đến thế sao ?

" Chào em, anh là Vũ Bằng, là bạn của tiểu Minh..." Vũ Bằng tiến lên phía trước một bước, vuơ tay muốn bắt tay với Ngái Nhu.

Nhưng Ngái Nhu vô cùng e ngại với anh, anh tiến lên một bước thì có phối hợp lùi về sau một bước.

Cuối cùng, Vũ Bằng cũng không biết phải làm sao, nhìn Lục Minh Minh cầu cứu.

" Ngái Nhu, anh ấy là bạn mình, cậu không cần chào đón như vậy, có phải không muốn làm bạn với mình nữa không? " Lục Minh Minh quyết định sử dụng đến biện pháp mạnh. Nhìn Vũ Bằng gáp, an toàn như thế, đây là lần đầu tiên cô gặp một người muốn trăn anh.

Ngái Nhu nghe Lục Minh Minh nói vậy rớt cuống cũng vội phục tình thân, lắc đầu lúng túng.

" Không... Không phải vậy đâu Lục Minh Minh..."

" Vậy tại sao? Anh Bằng là người tốt mà ? " Lục Minh Minh nắm bả vai Ngái Nhu đẩy lại gần Vũ Bằng. Ngái Nhu mở đôi mắt sáng trong như nước mắt lấp lánh nhìn Vũ Bằng. Bốn mắt chạm nhau, Vũ Bằng lịch thiệp mỉm cười gạt đầu vào cổ.

" Sao... anh lại ở đây ? " Ngái Nhu linh hỏi.

" Há?" Cả Lục Minh Minh và Vũ Bằng đều buột miệng thốt lên.

Lục Minh Minh nghĩ, chẳng lẽ hai người này đã từng quen biết sao ?

Vũ Bằng còn báng gờm, anh đã từng quen cô bên này sao ?

Lập tức Lục Minh Minh bấn loạn mặt hình viên đạn về phía Vũ Bằng, trên mặt nở mấy chữ " Anh đã từng lừa con gái nhà anh rồi phải không? "

Vũ Bằng mặc kệ Lục Minh Minh, quay lại hỏi Ngái Nhu.

" Em biết anh ?"

Có lẽ hết đầu, mọi người càng thêm rối rắm.

" Ngái Nhu, có mình ở đây, nếu anh thấy từng căn hiếp cậu, cứ nói với mình, mình thay cậu đuổi thôi phải ! " Lục Minh Minh vỗ ngực kiêu ngạo. Hẳn là vì lý do này mà Ngái Nhu e ngại Vũ Bằng đấy mà.

" Không... Anh ấy là quản lý của Mike mà..." Ngái Nhu vốn tưởng là bản thân mình nhằm người nên mới bắt ngờ như thế, nhưng giờ có đấng xác định người trừ rước mặt chính là Vũ Bằng - quản lý của Mike.

" Em biết Mike? "

" Em ham mộ anh ấy lắm... Nên quản lý của anh ấy em cũng biết rồi nữa." Ngái Nhu xâu hổ trả lời, cô là một người nữ tính điển hình: đáng yêu, và thích xem phim ảnh tượng.

" Tiểu Minh, người ham mộ của Mike kia..." Vũ Bằng nháy mắt trêu chọc Lục Minh Minh, khiến cô hokham và ít tiếng.

" Khụ khụ ! Cậu đã biết rồi thì không giới thiệu nhiều nữa ha ! Ha người từ từ mới chuyện ! "

" Ngái Nhu, đừng nhìn anh như thế, anh đâu có ăn thịt em. " Vũ Bằng cảm nhận được ánh mắt e dè của Ngái Nhu, rất ôn hòa nói.

" Em không dám... Anh bên cạnh người nổi tiếng như thế..." Hệt như một chú thỏ nhút nhát thum nhại, khiến Vũ Bằng kim lòng không được vuốt tay xoa đầu cô .

" Ngốc ạ, trước khi ở bên cạnh người nổi tiếng, anh cũng là một người đàn ông bình thường. "

" Vì sao Minh Minh lại quen anh ?"

" Tiểu Minh là bạn gái của... " Vũ Bằng thu tay về, dứt vào túi quần, đang muốn mới thật.

" Hò hòng, có họ hòng ! ", Lục Minh Minh vội lên tiếng ngắt lời, nháy mắt rahiệu với Vũ Bằng. Đứng người ham mộ biết thân tượng đã có bạn gái, cô sẽ không bị Ngái Nhu đánh ghen chứ?

" Thôi nào, hai người đừng cãi nhau nữa, về phòng đi tui xoa nào ! " Lục Minh Minh chỉa ngón tay vờn vàng đấy! Ngái Nhu đi xuống bậc thang lát đá cẩm vân, nhưng không ngó sực lục Ngái Nhu lại yếu như thế.

" A ! " Ngái Nhu bị trượt chân, kinh hãi hét lên.

" Cảnh thận ! " Không chần chờ một giây, Vũ Bằng vội vớ lấy áo xuống đỡ lấy eo Ngái Nhu, ôm cô vào trong lòng. Ngái Nhu cũng theo quán tính ôm chặt lấy cổ anh. Cảnh tượng giống như trong một bộ phim điện ảnh khiến Lục Minh Minh không khỏi xuýt xoa. Đến bao giờ cô và Tiểu Nghi mới lãng mạn như thế này đây ? Hơn nữa, căn bản là Lục Minh Minh vốn mạnh mẽ, không cần Đồng Tiểu Nghi phải che chở như vậy.

Những bậc cầu thang bằng đá, rất nhanh chỉ còn lại một mảnh hì lặng. Vũ Bằng và Ngái Nhu cùng nhìn vào mắt đối phương, trái tim đập loạn một nhịp.

Cuối cùng, Ngái Nhu lại là người sực tỉnh trước, vội vàng đứng thẳng dậy, mặt đỏ ửng tẹn mang tai.

" Em xin lỗi..." Ngái Nhu cảm ơn nói.

" Em không sao lát nữa thôi. " Vũ Bằng nhìn đi một thoáng khác, lần đầu tiên nghi ngờ sự kiểm soát bản thân.

Ngái Nhu vội vã quay đầu đi trước không muốn bỏ chạy, nhưng Vũ Bằng vẫn kịp nhìn thấy một nụ cười im lặng trên môi Ngái Nhu.

Anh còn chưa kịp định thần lại thì Ngái Nhu đã quay đầu lại, nở một nụ cười thật rạng rỡ, ha ha tiếng rằng khénh xinh đẹp đến động lòng người.

" Đi nhanh nào mọi người ! "

Vũ Bằng ngồi bật dậy, đặt tay lên tim mình. Nhớ tới hình ảnh Ngái Nhu, anh không cách nào chớp mắt được.

Đó... liệu có phải là đã động tâm rồi không?

Vũ Bằng bật đèn ngủ màu vàng trên đầu giường, một lần nữa nằm xuống.

Vũ Bằng anh, có một ngày sẽ đưa được chú thỏ Ngái Nhu ngồi ghéech kia về hang ổ của mình!

Bạn đang đọc truyện *Để Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 29: Yêu là mưa dầm thấm lâu

Sớm mùa thu, sương mù vẫn vương vít trên mặt sông, mặt đường. Không khí hơi se lạnh.

Lục Minh Minh vươn tay tắt cái đồng hồ báo thức trên đầu giường, ló đầu ra khỏi ổ chăn. Nhìn sang bên Ngái Nhu, cô nàng vẫn còn đang say giấc. Chắc tại hôm qua vì sợ gián nên Ngái Nhu thấp thòm mãi mới ngủ được.

" Tiểu Nhu." Lục Minh Minh mơ màng gọi Ngái Nhu nằm ở giường đối diện. Trong phòng 419 có hai giường tầng, cô và Ngái Nhu đều nằm ở tầng một. Lí do là, Lục Minh Minh thì lười, không muốn phải leo bậc thang mới xuống được dưới đất. Còn Ngái Nhu thì sợ độ cao. Khi biết được nguyên do của cô nàng, Lục Minh Minh thật bất phục mà tặng Ngái Nhu cái danh hiệu " Sợ mọi thứ ".

" Hm?" Ngái Nhu khẽ đánh tiếng, đột nhiên ngồi bật dậy rồi rung rung, " Tiểu rồi tiểu Minh ơi, chúng ta bị muộn học rồi, điểm chuyên cần bị trừ rồi... Phải làm sao đây?" Vừa nói Ngái Nhu vừa cuống cuồng thu vén chăn lại.

Lục Minh Minh vẫn nằm im, cười khờ nhìn cặp mông tròn trịa của Ngái Nhu đang đưa về phía mình để sửa lại đệm nằm lót bên dưới.

" Cậu bình tĩnh lại đi, còn sớm lắm mà! Với lại hôm nay chúng mình cũng không có tiết học. "

" Hả?" Ngái Nhu ngoảnh mặt lại, chớp mắt hai cái, " A đúng rồi! May quá tiểu Minh ơi!" Cô nàng mừng rỡ như đứa trẻ được cho kẹo, nhảy lên giường Lục Minh Minh để lên người ôm chặt lấy cổ cô.

" Haha! Được rồi được rồi Ngái Nhu, mình có điện thoại. " Điện thoại trên đầu giường rung lên, Lục Minh Minh vội đẩy Ngái Nhu đang dựa vào cổ mình như một chú mèo nhỏ ra.

" Vậy tớ đi đánh răng rửa mặt đây." Ngái Nhu vui vẻ chạy đi. Ngáp một cái, Lục Minh Minh ấn nút nghe: " Alo? "

" Sầu ngủ gật vẫn còn ở trong chăn phải không?" Điện thoại truyền đến giọng nói ấm áp dịu dàng của Đồng Tiểu Nghi.

" Ồ, hôm nay em được nghỉ. " Lục Minh Minh vỗ vỗ má, cô thật không có tiền đồ mà. Sáng sớm nghe được giọng anh mà cũng có thể đi ngủ.

"Ồ?" Đồng Tiểu Nghị như cười như không hỏi vặn lại.

Lục Minh Minh bấu mỗi một cái, "Dạ, đã được chưa ạ?"

"Thế mới ngoan chứ. Ra công đi, anh đang đợi. "

"Dạ?" Lục Minh Minh bật dậy, vuốt vuốt mái tóc bù xù của mình, "Anh không đi quay sao?"

"Anh làm bữa sáng cho em, tiện đường đến phim trường luôn. "

"...." Lục Minh Minh mím môi, cup mắt nhìn xuống chán cười trộm. Mùi vị ngọt ngào đang tràn đầy trong miệng cô rồi.

Bạn trai dậy sớm làm bữa sáng cho mình, người con gái có mệnh mề đến đâu cũng không thể không cảm động được.

"Em còn ở đó không? " Thấy Lục Minh Minh không trả lời, Đồng Tiểu Nghị nghi ngờ hỏi.

"A, anh đợi một chút, em ra ngay đây!" Lục Minh Minh giật mình, vội vàng trả lời rồi cúp máy. Cô sửa sang lại quần áo ngủ và tóc một chút, nhanh chóng chạy ra cổng kí túc xá. Nhiệt độ ngoài trời hơi thấp, Lục Minh Minh bất giác xoa xoa cánh tay.

Ra đến nơi, Lục Minh Minh ngó nghiêng xung quanh để tìm xe Lamborghini quen thuộc của Đồng Tiểu Nghị, nhưng không thấy đâu.

Đồng Tiểu Nghị đang ngồi trên chiếc xe ngay trước mặt Lục Minh Minh, qua lớp kính nhìn khuôn mặt ngơ ngác đang thật gần của cô, khóe miệng không khỏi cong lên một nụ cười sùng sục. Có trời mới biết, tất cả những cử chỉ của Lục Minh Minh lọt vào mắt anh đều đáng yêu như thế.

Anh cầm điện thoại lên gọi cho cô. Lục Minh Minh vội vã bắt máy.

"Tiểu Nghị, anh đi rồi sao? Em không thấy anh. " Lục Minh Minh phồng má, tiết trời hơi lạnh. Đồng Tiểu Nghị muốn trêu cô thêm một chút nữa, nhưng anh thấy trên người cô chỉ mặc một bộ áo ngủ bằng lụa mỏng manh, tóc đen để xỏa bay trong gió. Tim Đồng Tiểu Nghị nhói lên một cái, anh kim nén cảm xúc muốn đẩy cửa xe ra ôm chặt cô vào lòng, trầm giọng nói.

"Anh đang ở trong xe ngay trước mặt em đây. Nhanh vào kéo lạnh."

"*Xe ngay trước mặt?*" Lục Minh Minh cúp điện thoại, đến gần chiếc ô tô này hơn, kim lòng không được "Woa " lên một tiếng. Hôm nay Đồng Tiểu Nghị không đi xe Lamborghini thể thao nữa mà thay vào đó là chiếc Ferrari đời mới nhất.

"Woa. " Lục Minh Minh lướt qua thân xe bóng mượt, vòng từ trước về sau một vòng để thưởng thức, đến cái lạnh cũng trực tiếp ném qua sau đầu.

Đồng Tiểu Nghị nhìn cô qua gương chiếu hậu, không khỏi buồn cười. Con nhím nhỏ của anh vẫn cá tính như vậy.

"Cốc...cốc..." Xem toàn bộ một hồi, Lục Minh Minh mới thỏa mãn quay lại gõ cửa kính. Đồng Tiểu Nghị mở cửa xe, cô lập tức chui vào trong. Anh đã bật sẵn hệ thống sưởi ấm trong xe, nên Lục Minh Minh ngay lập tức cảm thấy ấm áp.

Không chỉ ấm bởi máy sưởi, mà còn ấm bởi Đồng Tiểu Nghị đang nắm lấy tay cô. Lục Minh Minh khẽ mỉm cười, đan các ngón tay vào với anh.

"Sao lại mặc quần áo mỏng như vậy? " Đồng Tiểu Nghị vừa trách vừa vươn người ra sau lấy hộp com anh làm từ sáng ra đưa cho Lục Minh Minh.

Cô nhìn anh không chớp mắt, như bị cuốn theo từng động tác của Đồng Tiểu Nghị. Hôm nay anh quay phim nên chải chuốt rất kĩ càng, vô cùng đẹp trai. Những diễn viên Hàn Quốc cô từng muốn được gặp một lần trước đây, bây giờ cái gì đều đã không còn cần nữa. Gặp được Đồng Tiểu Nghị, vốn đã là may mắn nhất trong đời Lục Minh Minh.

Đồng Tiểu Nghị nhìn ánh mắt mộng lung của Lục Minh Minh như dự đồ anh làm điều xấu, anh nhích khóe môi, cúi đầu xuống chuẩn bị hôn cô.

"Đừng!" Lục Minh Minh hồi phục tinh thần che miệng mình lại. Đồng Tiểu Nghị cau mày tỏ vẻ không vui.

"Em. Em còn chưa đánh răng" Lục Minh Minh đỏ bừng mặt, ấp úng nói.

"Haha..." Đồng Tiểu Nghị cười ngâm trong cổ họng, yêu thương đặt lên trán Lục Minh Minh một nụ hôn.

Cô đỏ mặt hỏi. "Xe kia của anh đâu, sao hôm nay lại đi xe lạ vậy? "

"Phóng viên biết anh đã về nước và đang đóng phim, anh phải đổi xe thường xuyên để tránh bị bám đuôi. "

"Ồ..." Lục Minh Minh cảm thán.

Đồng Tiểu Nghị nhìn đồng hồ trên bảng điện tử, vuốt tóc Lục Minh Minh một cái.

"Vậy em vào đánh răng rồi ăn sáng đi. Anh phải đến phim trường đây, muộn giờ rồi. "

"Vâng, hẹn gặp lại." Lục Minh Minh gạt đầu mở cửa xe, nhưng trước khi xuống còn quay lại đặt lên má Đồng Tiểu Nghị một nụ hôn.

"Cảm ơn anh."

Đồng Tiểu Nghị vui vẻ lái xe đi, Lục Minh Minh cầm hộp com trở lại kí túc xá, trái tim rộn ràng nhảy nhót không ngừng.

Nếu thanh xuân giống như một cơn mưa rào, thì tình yêu lại giống như cơn mưa dầm thấm lâu. Mỗi ngày qua đi, chúng ta lại yêu đối phương hơn một chút.

Về đến phòng, Lục Minh Minh vui vẻ quơ quơ túi đồ ăn.

"Ngài Nhu, mình có bữa sáng này, đợi mình đánh răng rửa mặt xong rồi cùng ăn..."

"Hả? Cái gì đấy?"

Chưa nói hết câu, Lục Minh Minh đã thấy Ngài Nhu đang đỏ bừng mặt ngồi bên bàn, mắt nhìn chăm chăm vào hộp com trên bàn.

Lục Minh Minh nheo mắt phán đoán, khi chắc chắn thì không khỏi ồ lên một tiếng, đôi mắt hiện lên một tia gian xảo.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là bữa sáng tình yêu mà Vũ Bằng chuẩn bị cho Ngài Nhu!

Bạn đang đọc truyện *Để Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Anh em cùng tiến

" Ngải -- Nhu..." Lục Minh Minh cố ý kéo dài giọng nói một cách mờ ám, khiến cho mặt Ngải Nhu đã đỏ càng thêm đỏ hơn.

" Minh...minh không.. " Cô nàng không biết phải trả lời thế nào rồi.

" Khai thật đi, là anh Vũ Bằng làm đúng không? " Lục Minh Minh liếc nhìn hộp com trước mặt Ngải Nhu, cô ngồi xuống đối diện mở hộp com Đồng Tiểu Nghi làm cho cô ra.

Không phục không phục! Tại sao hộp com của Ngải Nhu phong phú như vậy, mà hộp com của cô chỉ có mấy món thế! Cái này gọi là cầu được cá rồi thì không cần cho cá ăn nữa đúng không?!

Lục Minh Minh hơi bĩu môi rồi lại tùm tùm cười. Nói là vậy, nhưng chi cần là đồ ăn Đồng Tiểu Nghi làm, thì chi là com trắng thôi cô cũng thấy hạnh phúc rồi.

Lục Minh Minh gấp một đĩa thức ăn bỏ vào miệng, liếc nhìn Ngải Nhu không buông tha.

" Nếu cậu không khai thật, từ nay mình sẽ không bắt gán giúp cậu nữa! "

Ngải Nhu nghe thấy sắc mặt tái xanh, vội vã xua tay.

" Tớ nói, tớ nói.. "

" Tốt lắm, bắt đầu đi." Lục Minh Minh bỏ đĩa xuống, hai tay chống cằm sẵn sàng nghe.

" Ủ, sáng nay lúc cậu loanh quanh bên một cái xe ô tô, tớ cũng ra ngay sau..."

.....

" Alo ? Ai đấyạ ?" NgảiNhuvừađánhrăngrũa mặt từnhàtảmbước raliềngghethấyđiện thoại.

" TiểuNhu, làanh. "

" Anh, anhVũ Bằng!" Ngải Nhu giật mình, suýtchútmũđánhroiđiệnthoại, " Anhgoiemcóviệcgìthếạ ?"

Tronglòngcôđãđầuhàmmĩ " TiểuMinh, cậu thật nhanhđãđưăsốđiện thoạicủamìnhchoanhấyrồi, mìnhdầudầmbámláyanhấychứ..."

" Emrácôngkitúc xấđi, anhđangđứngởđây." Tiếng Vũ Bằngnhenhàngtruyềndến.

" Em...em..." TronglòngNgảiNhuồnhưtrởvề, đây là lầnđầutiêncôngvườikhácgiorihen gặp cônhà, lạicònlàquảnlícủangườicóhàmmộ.

" Mỗtlàemrạđây, hailàanhvàođó." VũBằngquảquyết chột lại một câu.

" Em...emraạ.

" Ngải Nhu vàranghedeđiênhailựachọnliênchạyrangay. NếuVũBằngđivàotrong, sẽcórátnhiềungườinhòmngócômắt. Ngải Nhu bịmắrchúngợhãidộnhệ, cônhàsợngườikhácnhìnhchằmchằmvàomình.

Ngải Nhu cũnggiốngnhư Lục MinhMinh, khôngkịpmặc thêm quần áo, cuốngcuồngchạythậtnhanhra. Khidiquacổng, cônhìnthấyLụcMinhMinhđangđivòngquanh một cáixeo tô, muốngoi cóđiềunglưmgđầihấyVũBằngtìmộtchỗ cách đókháxavẫytay : " TiểuNhu, maulạiđây."

" Chào...chàoanh." Ngải Nhu gắndếncỗVũBằngđứng, mátbìnhtĩnhmàchân đi hơi run, kếtquảlàcônhàqlạibịvấpngã.

" Oái !"

" Cẩnthận!" Ngải Nhu ngẫsắpvàolòngngựcVũBằng, anhvưontayômchặtlấyvô. NgảiNhuvoị nhích ngườira, gòmmátrắng ửng hồngxinhxắn.

" Emxinlỗi..."

VũBằngmimườirồixoaxoadầunhỏiNgải Nhu. " Khôngsao. " Bỗngnhiềnanhhoàinhủmày, côgàinhótronglònganhđangrunsao ? VũBằngcũixuốngnhìn Ngải Nhu, côchịmặcmộtbộáongimóng.

" O ? " NgảiNhumở lớn mắt, nhìnlòngngựcmặcáoosomitrắngcủaVũ Bằng ápsátmặtmình. Anhcởi áo vestkhoácbênngoàirakhoáclênvai Ngải Nhu.

" Côbé ngốc, trờisangthurỗi, rangòapháimặcthêm áo chứ ?"

Ngải Nhu lắc đầu, giữ lấytayVũ Bằng muốncờiáovestratrảlạianh.

" Anhdừnglâmvậy ..Emkhôngdám."

" Tàisao ?" VũBằngkìmchặttay!NgảiNhukhôngchocócởi áo ra.

" Anh ...làquảnlýcủadiễn viên nổi tiếng..."

VũBằngngheđượclýdotựtĩnhốcnghếch củaNgảiNhu, anhkhiếtlácdầucườikhó, cũilạigàncôhơn, đơngạcnói.

" Trướckhilàquảnlýcủangườinổi tiếng, anhcũng là mộtnghườiđàn ôngbìnhthường!"

" Nhưng..."

" Khôngnhungnhiệgiết, emxemanhmagiđếnnày !" VừanoiVũBằngvừa mở củaxelấyrámộchiếchộp.

" Đây là..."

" Comsánganhlàmchoem. "

Ngải Nhu ngẩng lênnhìnVũBằng, anhhigậtdầu, đưa hộp comđếntừcmặtnhỏiNgảiNhu. Ngải Nhu chànchừkhôngnhậnlấy, Vũ Bằng trực tiếpcầmtaycôđặt hộp comvàotay.

" Némthứtay nghề củaanhtế nào !"

" Tàisaoanh...anh lạilàmthế ?"

" "

.....

"Tiểu Minh, cậu không sao chứ?"

Sau khi nghe Ngải Nhu nói đến câu cuối cùng, Lục Minh Minh trực tiếp hóa đá rồi.

" Cậu nói gì cơ? Anh Bằng nói như thế sao? "

" Ủ, anh ấy hỏi mình thích ai, mình nói thích Mike. "

" Ngại Nhu à, tình cảm của cậu chỉ là hăm mộ thôi, đâu có thể gọi là thích được! " Lục Minh Minh bóp bóp trán, thật sự là hết cách với cô nàng ngốc nghếch này mà.

" Tôi biết, nhưng tôi cũng chưa thích ai mà. " Ngại Nhu phùng má, nhưng nghĩ đến câu nói của Vũ Bằng mặt liền lập tức đỏ bừng lên.

Lục Minh Minh như không tin vào tai mình, thất thần lặp lại câu nói của Vũ Bằng:

" Một là em phải thích anh, hai là anh sẽ khiến em phải thích anh, em có thể lựa chọn. "

Không thể tin được đó là do một Vũ Bằng ảm áp an toàn nói ra, đúng là khi quyết tâm theo đuổi một ai đó người ta sẽ biến thành một con người khác mà!

" Mike, cuối tuần này anh có rảnh không, gia đình em có một buổi tiệc, em muốn mời anh tham dự. " Giờ nghỉ giải lao giữa hai cảnh quay, Kiều Mạn Vân đi đến ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Đồng Tiểu Nghị. Phía sau cô là đội ngũ nhân viên trang điểm đang dặm thêm phấn lên khuôn mặt của cô.

Đồng Tiểu Nghị nghe lời mời của Kiều Mạn Vân, lặng lẽ bỏ cuốn tạp chí xuống bàn, đôi mắt đẹp nhìn về phía những nhân viên trang điểm kia.

" Mọi người đi làm việc khác đi. " Kiều Mạn Vân biết ý của Đồng Tiểu Nghị, bảo những người phía sau đi trước, chỉ còn lại hai người.

" Anh sẽ đi chứ?" Kiều Mạn Vân nở một nụ cười giả lả, chống tay lên cằm nhìn Đồng Tiểu Nghị với ánh mắt chờ mong.

" Cô nghĩ sao?" Đồng Tiểu Nghị mặt lạnh băng trả lời, sau đó đứng lên không do dự.

Kiều Mạn Vân cũng đứng bật dậy, đôi mày lá liễu nhăn lại, vứt bỏ hình tượng nữ thần trên truyền hình, khoanh tay nói.

" Anh không muốn đi cũng sẽ phải đi thôi, bỏ em đã nói với bố anh rồi. "

Đồng Tiểu Nghị hơi khựng lại, nhưng rất nhanh khôi phục dáng vẻ ban đầu, đút hai tay vào túi quần rồi đi.

Lục Minh Minh nằm ngáy giấc nhìn đồng hồ cả ngày, rốt cuộc cũng đến thời điểm Đồng Tiểu Nghị xong cảnh quay trong ngày gọi điện cho cô. Lục Minh Minh bắt máy, nhất định phải kể chuyện vui của Vũ Bằng cho anh nghe.

" Anh về chưa?"

" Chưa về, đang ngồi lại cùng anh Bằng ở phim trường. " Đồng Tiểu Nghị đã quen báo cáo chi tiết với con nhím nhỏ này như vậy.

" Anh xem, bữa sáng anh làm cho em thật qua loa, anh Bằng làm bữa sáng cho Ngại Nhu mới phong phú làm sao, anh phải học hỏi người ta đấy!" Lục Minh Minh kiến nghị.

Vì Đồng Tiểu Nghị mờ loa ngoài nên Vũ Bằng bên cạnh cũng nghe thấy, hơi thẳng lưng, nắm tay đưa lên miệng ho khan một cái. Đồng Tiểu Nghị bắn ánh mắt chăm chọc về phía Vũ Bằng. Anh nói với Lục Minh Minh vài câu nữa rồi cúp máy, lúc này mới quay sang nhìn Vũ Bằng.

" Anh cũng giỏi quá nhỉ? Đã tấn công con gái nhà lành như Ngại Nhu rồi. Cần thận người ta sợ chạy mất đấy! "

Vũ Bằng nheo mắt nhìn Đồng Tiểu Nghị, hai người nhìn nhau một lúc rồi cùng cụng tay một cái, đồng thanh nói.

" Anh em cùng tiến!"

Bạn đang đọc truyện *Để Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Hai người đàn ông ghen

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

" Lục Minh Minh."

....

" Lục Minh Minh?"

.....

Không khí trong giảng đường im lặng cực độ, chỉ có chất giọng ồm ồm của một giáo sư vang lên. Vị giáo sư họ Tóc đã điểm bạc, nâng tay đẩy gọng kính, ngắt mắt quét qua dãy bàn xếp tầng phía dưới một lượt. Đoạn, đưa micro lên miệng chậm rãi nói.

" Bạn học Lục Minh Minh lần ba, coi như vắng..."

" Có...em có mặt ạ!!" Lục Minh Minh đột nhiên xuất hiện ở cửa, hơi thờ dốc. Trong lòng thầm cảm tạ vừa kịp lúc.

" Bạn học Lục Minh Minh phải không? Vào đi em, lần sau nhớ đi sớm một chút. " Vị giáo sư quay đầu ra phía cửa hội trường, đẩy gọng kính một lần nữa, gạt đầu cho phép Lục Minh Minh đi vào. Cô quay lại nhìn bóng lưng của người nào đó đã đi, thờ phào một cái rồi chạy vào ngồi bên cạnh Ngại Nhu. Cô nàng vừa rồi bị dọa gấp đến độ mắt đã ngấn ngấn nước.

Bên ngoài, người con trai hơi dừng lại, quay đầu nhìn Lục Minh Minh đã đi vào giảng đường, mới tiếp tục bước đi. Anh mặc áo sơ mi trắng, kết hợp cùng quần âu và giày da làm lộ đáng người vô cùng có form. Bộ đồ ấy còn khiến cả người anh vừa toát lên khí chất của một lãnh đạo nghiêm túc, vừa tựa như một sói ca vừa bước ra từ tiểu thuyết ngôn tình.

...

" Tiểu Minh, sao cậu bảo mình đi trước một lát rồi vào luôn mà giờ mới tới? Điện thoại thì không gọi được làm tớ lo muốn chết. " Ngại Nhu kể lể.

Lục Minh Minh lòi điện thoại trong túi ra, bật nguồn không lên, thì ra là hết pin.

" Hết pin rồi. " Cô quay sang cười trừ.

Ngại Nhu nhăn mặt, khẽ giật tay Lục Minh Minh.

" Tiểu Minh này, hay là mai cậu đừng ngủ nướng nữa, đi học cùng mình đi, cậu thế này mình lo lắm. "

" Minh...mình đâu có ngủ nướng, là do vừa rồi mình đi nhầm lớp thôi!" Lục Minh Minh hơi đỏ mặt, đúng là bao nhiêu ngày nay cô đều đến lớp sau Ngải Nhu, vì còn cố ngủ thêm một chút nữa.

" Đi nhầm lớp?" Ngải Nhu khẽ kêu lên.

" Ủ. Mình nhầm hội trường này với hội trường ở dãy nhà phía đông. " Lục Minh Minh dùng đầu bút gỡ rối tóc, khóe miệng xéch sang một bên.

" VỊ VẬY NÊN MỚI NÓI...." Đột nhiên ở bậc giảng phía trên, vị giáo sư khuôn mặt biểu cảm đang thuyết trình bất ngờ lên giọng làm Lục Minh Minh và Ngải Nhu đều giật nảy mình. Hai người điều chỉnh tư thế ngồi một chút, Ngải Nhu len lén liếc nhìn giáo sư, rồi lại quay sang thì thầm to nhỏ với Lục Minh Minh.

" Thế làm sao cậu tìm được đến đây?"

Lục Minh Minh nghe Ngải Nhu hỏi thì bất giác nhìn ra phía cửa, sau đó mới quay lại đáp.

" Có một anh khóa trên giúp mình đến đây. Không biết anh ấy có bị muộn học không nữa, mình áy náy quá. "

" Không sao đâu, lần sau đi sớm với mình, học đi. " Ngải Nhu nhò nhẹ vỗ vào lưng Lục Minh Minh, ngồi thẳng lưng lại, mở sách ra bắt đầu học.

Theo thói quen, Lục Minh Minh liếc qua sách Ngải Nhu một chút, rồi lại âm thầm thờ dãi.

Quyển thứ hai mươi ba. Đây đã là quyển sách thứ hai mươi ba Lục Minh Minh nhìn thấy Ngải Nhu dán đầy ảnh của Đồng Tiểu Nghị. Phần lớn là ảnh Ngải Nhu lấy từ trên mạng ở những cảnh trong phim ảnh đóng rồi in ra. Càng sống chung với Ngải Nhu lâu, Lục Minh Minh lại quý mến cô càng hơn. Tuy Ngải Nhu đa sầu đa cảm, hay mít ướt nhưng lại là người con gái nhẹ nhàng chu đáo vô cùng. Vì thế, càng ngày cô càng không nỡ nói cho Ngải Nhu biết mình chính là bạn gái của Đồng Tiểu Nghị. Lục Minh Minh định bụng sau khi Vũ Bằng thành công thu phục trái tim của cô nàng tiểu bạch thỏ này, đến lúc đó cô có thể thoải mái giới thiệu Đồng Tiểu Nghị với Ngải Nhu rồi.

" Ngải Nhu à, nếu lỡ một ngày cậu xem được album ảnh trong máy của mình, trong đó có vô số ảnh của mình và Tiểu Nghị. Còn có cả ảnh mình và anh ấy hôn nhau nữa, cậu có khóc nhiều không?" Lục Minh Minh nhìn cô gái trong sáng dễ thương đang chăm chú nghe giảng, câu hỏi trong lòng cứ ngày một nhức nhối làm Lục Minh Minh không khỏi thở dài thườn thượt.

...

Reng...

Tiếng chuông tan học vang lên, sinh viên thu dọn đồ đạc ra về. Lục Minh Minh và Ngải Nhu khoác tay nhau đang cười nói vui vẻ, đột nhiên thấy một thân ảnh mặc áo sơ mi trắng đứng chắn trước mặt. Hai người ngẩng đầu lên nhìn, là một chàng trai với khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt nâu trầm tĩnh dưới cặp kính cận tri thức và mái tóc bờ lông nam tính.

" Ô, là anh!"

Lục Minh Minh thốt lên trước sự ngạc nhiên của Ngải Nhu.

" Chào em, sáng nay ổn chứ?" Chàng trai đưa một tay ra, Lục Minh Minh hiểu ý cũng vươn tay bắt tay với anh.

" Cảm ơn anh nhiều lắm, may nhờ có anh mà em không bị muộn học. Nếu em làm anh muộn học, cho em xin lỗi ạ. " Lục Minh Minh nói đến đây thì chỉ đầu một cái.

" Không, anh học ca sau ở hội trường đó mà, anh còn khá nhiều thời gian."

- " À, anh chưa biết tên em nhỉ?"

" A, em là Lục Minh Minh, còn đây là Ngải Nhu, bạn thân của em ạ.. " Lục Minh Minh kéo Ngải Nhu lại gần, vui vẻ giới thiệu.

"Anh là Đường Phong Bách, sinh viên năm cuối, rất vui được quen hai em. " Đường Phong Bách cười nhẹ, chia tay về phía Ngải Nhu. Nhưng cô nàng chỉ e dè gật đầu vẫy tay.

" Chào...chào anh. "

" Haha, bạn em hơi nhát ẹ, học trường thông cảm! " Lục Minh Minh cười giải thích. Đường Phong Bách thu tay, đẩy lại gọng kính.

" Không sao đâu. "

Ngải Nhu mím môi không nói gì. Đơn giản là cô nàng vừa nhớ ra lời nói của Vũ Bằng.

" Anh có thể biết có đàn ông chạm vào em hay không bằng mùi hương đấy! Nếu em để chuyện này xảy ra, mỗi lần anh sẽ hôn em một cái. "

Lúc đó Vũ Bằng chỉ là nói đùa, anh làm sao nỡ cấm đoán người con gái anh thích nhiều như vậy. Nhưng không ngờ Ngải Nhu lại tin là thật, nên luôn tránh tiếp xúc với người khác giới.

" Hai em hiện tại là muốn đi đâu? " Đường Phong Bách dứt hai tay vào túi quần, cả ba người cùng thả bước.

" Chúng em về kí túc xá ạ. "

" Anh cũng ở kí túc xá nam bên đối diện. Vậy anh đưa các em về một đoạn được không?"

Lục Minh Minh hơi chần chừ.

" Vậy có phiền anh không ạ?"

" Không phiền mà. "

Thế là ba người vừa đi vừa nói chuyện, kí túc xá ở sau cổng phụ của trường nên khá gần.

" Đến nơi rồi, hẹn gặp lại hai em. "

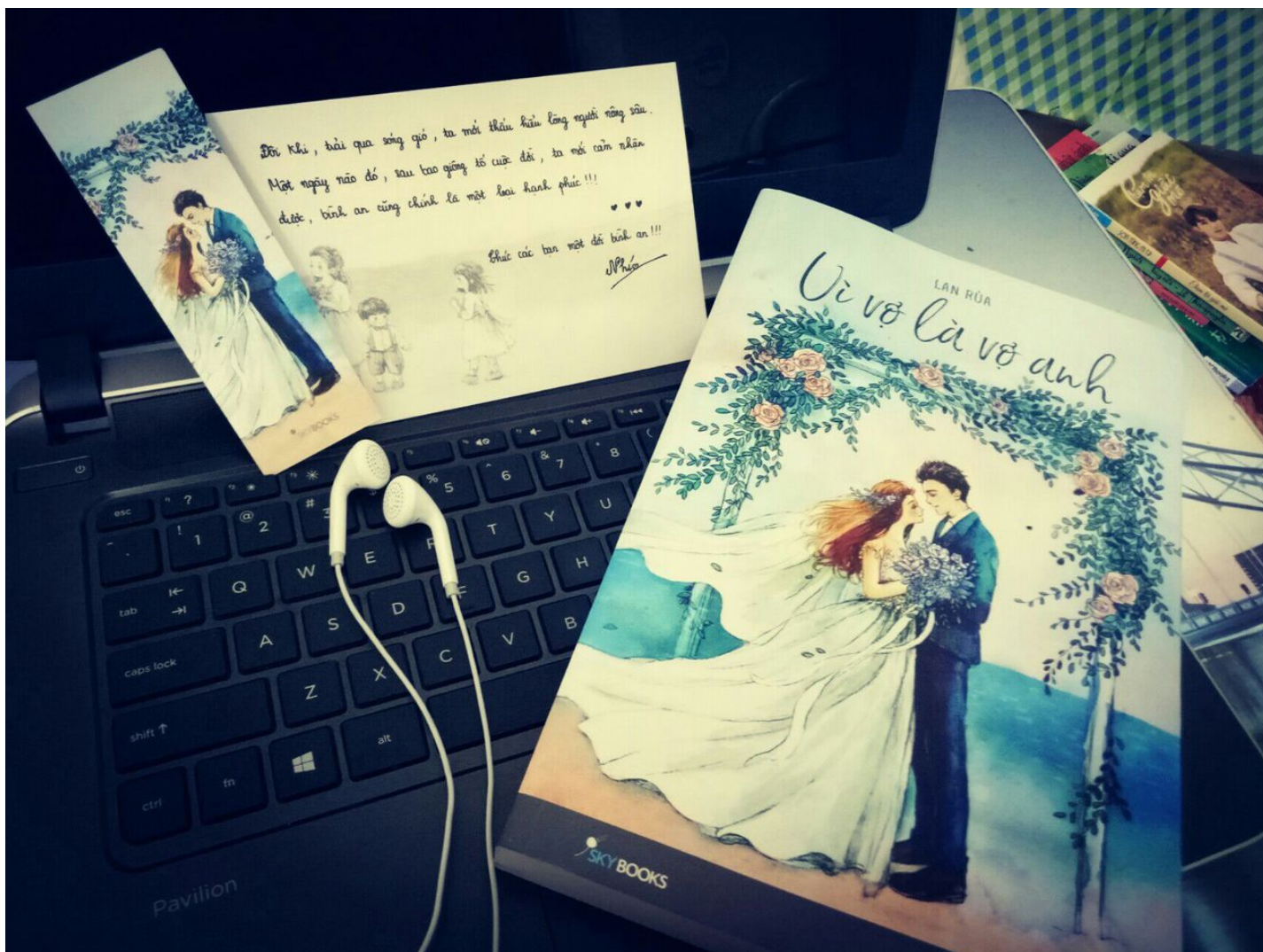
" Chào anh."/ " Chào anh ạ. " Lục Minh Minh và Ngải Nhu cùng giơ tay lên chào Đường Phong Bách rồi vui vẻ quay vào kí túc xá. Đường Phong Bách đứng nhìn hai cô đã đi xa rồi mới đi về phía dãy kí túc xá dành cho sinh viên nam.

Mà một màn này, có hai người đàn ông đều thu hết vào tầm mắt. Trong hai chiếc xe ô tô, một trước một sau đang đậu ở đó, dường như có hai ngọn lửa đang phừng phừng bốc lên.

Thật ra cảm trên tay cuốn sách chân thật, cảm xúc vẫn tuyệt hơn so với việc đọc những con chữ qua màn hình điện thoại !

#Vivofavạnh

#LanRùa

**** 15:55 - 6/10/2017 ****

Bạn đang đọc truyện *Để Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 32: Vượt quá giới hạn

Hai cánh cửa ô tô mở ra, có hai người nào đó khuôn mặt xám xịt bước xuống xe, đóng cửa cái rầm, nhìn Đường Phong Bách đi về phía kí túc xá dành cho nam bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

"Hắn là ai?"

"Anh hỏi em em biết hỏi ai?"

"Hỏi hai cái người con gái không biết giữ gìn một chút kia chứ còn hỏi ai!"

Vũ Bằng quay sang vỗ vào ngực Đồng Tiểu Nghị, hùng hổ bước vào khu kí túc xá nữ.

"Đợi em với! " Đồng Tiểu Nghị tuy có hơi tê tê ngứa ngứa trong lòng khi thấy Lục Minh Minh đi cùng người khác giới, nhưng điều anh không ngờ nhất chính là thái độ của Vũ Bằng thời gian này. Một người xưa nay vốn dĩ ôn nhu chu đáo như Vũ Bằng, chỉ trong vòng mấy tháng quen cô nàng ngốc Ngải Nhu đã trở lên bá đạo hơn, hay ghen tuông vô cớ. Có lẽ, Ngải Nhu đã thực sự làm Vũ Bằng quyết tâm có được cô rồi.

.....

"Chào nghị viên Đồng."

"Chào nghị viên Kiều. "

Tầng cao nhất của khách sạn năm sao, Đồng Ân Chấn cùng bố của Kiều Mạn Văn khách khứa bắt tay nhau.

"Chắc nghị viên Đồng đã biết sắp tới tôi có tổ chức buổi tiệc mừng con gái tôi sắp hoàn thành bộ phim mới chứ? Vậy tôi muốn mời ông đến..." Kiều Mạn Nam ngồi xuống ghế, cầm cốc rượu vang trên bàn lắc lắc, cố ý kéo dài giọng nói. Chút lỏng lẻo hồ phách xoay tròn trong chiếc ly thủy tinh trong suốt. Đồng Ân Chấn nhìn Kiều Mạn Nam chậm rãi hớp rượu vang, hiểu ý nói.

"Rất vinh hạnh được đến tham dự. Tôi sẽ nói lại với con trai tôi, không để Jenny phải mất hứng. "

"Cận ly." Kiều Mạn Nam hài lòng nhếch một bên miệng, đưa ly rượu về phía Đồng Ân Chấn.

"Cận ly." Đồng Ân Chấn làm động tác mời rồi đưa lên miệng nhấp một ngụm, ánh mắt hiện lên tia suy nghĩ.

Hiện tại, Kiều Mạn Nam đang là người có tầm ảnh hưởng nhất trong quốc hội. Nếu ông muốn tiếp tục được ủng hộ trong các cuộc bầu cử thì vẫn phải tạo mối quan hệ tốt với ông ta. Mà điều này phải nhờ vào đứa con trai nổi tiếng của ông rồi.

Đồng Ân Chấn gõ ngón tay xuống mặt bàn, ra hiệu cho trợ lý bên cạnh. Trợ lý nói khẽ vào tai ông cái gì đó. Đồng Ân Chấn thờ dài nghĩ thầm.

"Đã gọi nhiều cuộc rồi vẫn không bắt máy, rốt cuộc Đồng Tiểu Nghị con đang ở đâu vậy? "

.....

"Úm.."

"Tiểu...Nghị, điện...thoại..."

Lục Minh Minh gấp gấp nói giữa hai nụ hôn ướt át. Nhưng Đồng Tiểu Nghị dường như không nghe thấy lời cô nói, hé miệng nuốt trọn câu chữ của Lục Minh Minh vào trong, biến thành những tiếng rên nhỏ vụn mất hồn.

Địa điểm đặc biệt, thời gian đặc biệt khiến cảm giác của Lục Minh Minh hôm nay rất khác lạ. Cô như không còn là chính mình nữa, lý trí hoàn toàn bị ném ra sau đầu. Nụ hôn của Đồng Tiểu Nghị vừa như ghen tuông, vừa như trừng phạt, vừa như đắm đuối. Lục Minh Minh tựa một con thuyền chìm nổi giữa đại dương bao la, vô phương vô định, chỉ có thể bám víu lấy bờ vai Đồng Tiểu Nghị, mặc anh dẫn dắt, mặc anh đưa đẩy.

Dường như hôn môi không đủ, bàn tay Đồng Tiểu Nghị vuốt ve dọc sống lưng Lục Minh Minh khiến cô rùng mình, một cảm giác tê tê xa lạ lan từ đại não xuống tận đến các đầu ngón chân.

Trong giờ khắc này, một chút lý trí của Lục Minh Minh được gọi về, bởi vì hai người đang ngồi trên ghế sofa nhà Đồng Tiểu Nghị. Nếu tiếp tục không biết sẽ có chuyện gì xảy ra tiếp theo đây. Bởi hôm nay cảm giác của Lục Minh Minh vô cùng nhạy cảm, sự đụng chạm của Đồng Tiểu Nghị khiến cô có phản ứng, bụng dưới nhanh chóng truyền đến cảm giác trống rỗng.

"Đừng..." Thừa dịp Đồng Tiểu Nghị tách đôi môi sưng đỏ ra một chút, Lục Minh Minh vội ngoảnh mặt đi. Đồng Tiểu Nghị mở hé mắt nhìn góc mặt nghiêng cùng làn da phớt hồng của Lục Minh Minh, anh như bị thôi miên, chậm chậm cúi xuống hôn lên cổ cô, môi lưỡi mạnh mẽ mút vào.

"A..." Lục Minh Minh run lên, thân thể ngã hẳn ra phía sau. Sofa lún sâu thêm một chút nữa bởi sự ngọ nguậy không yên cô.

Hàng mi đen dày của Lục Minh Minh rung rung, không ngừng đẩy Đồng Tiểu Nghị ra. Đầu gối cô bỗng cảm nhận được bộ phận nào đó đã cứng rắn nóng rẫy dưới lớp quần của anh. Nhiệt độ khủng khiếp làm Lục Minh Minh kinh hãi hít vào một ngụm khí lạnh. Cô không dám động đẩy nữa, Đồng Tiểu Nghị được đà luồn hẳn vào trong áo Lục Minh Minh đòi hỏi. Bàn tay như cỏ lửa của anh đụng chạm trên da thịt cô, trượt từ sau lưng lướt qua vòng eo nhỏ, rồi trườn lên hai gò bồng đảo trước ngực Lục Minh Minh.

Xác định quan hệ đã được một thời gian nhưng đây là lần đầu tiên Đồng Tiểu Nghị đi quá giới hạn ôm hôn. Đầu ngón tay anh se se nụ hồng mai trên cùng khiến nó nhanh chóng cứng lại.

"Hức..." Bị va chạm như vậy khiến một dòng nóng ầm từ bụng dưới Lục Minh Minh trào ra. Cô bật lên tiếng nức nở. Tiếng kêu lộ vào tai Đồng Tiểu Nghị biến thành lời triệu hồi lý trí, anh nhúu mày nhìn đến tư thế của hai người, Lục Minh Minh đã bị anh đè ở trên sofa từ lúc nào.

Đồng Tiểu Nghị hơi nhồm lên, cả hai người đều thở dốc. Tuy vậy, nơi nào đó của anh đang vô cùng khó chịu.

Bình ổn lại một chút, Đồng Tiểu Nghị nói nhỏ một câu "Anh xin lỗi. " rồi lao vào nhà tắm dội nước lạnh.

Lục Minh Minh nằm ngửa trên ghế sofa nhìn đèn phòng khách màu vàng vài giây, sau đó mới choàng dậy sửa sang lại quần áo bị Đồng Tiểu Nghị làm cho xộc xệch. Cổ họng đang khô khốc, cô đứng lên rót một cốc nước uống một hơi cạn sạch.

"Phù..."

Lục Minh Minh thờ lắt ra một hơi, vỗ vỗ gò má đỏ bừng của mình. Hôm nay cô và Ngải Nhu vừa vào phòng được một lúc đã bị Đồng Tiểu Nghị và Vũ Bằng đến kéo đi hai nơi khác nhau. Nhưng lại có chung một lý do: khó chịu với Đường Phong Bách.

Đang suy nghĩ mông lung, Đồng Tiểu Nghị từ nhà tắm bước ra, nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt Lục Minh Minh, khuôn mặt lộ rõ vẻ áy náy. Cô nhìn anh buồn cười, ho khan một cái.

"Úm, lúc này có điện thoại mà anh chưa nghe này. "

Lục Minh Minh cầm điện thoại trên bàn đưa cho anh phá đi không khí ngưng ngưng.

"Ừ."

Đồng Tiểu Nghị nhận lấy điện thoại từ tay Lục Minh Minh, lướt qua thấy số của Đồng Ân Chấn, anh đã biết ông gọi vì việc gì. Liếc nhìn Lục Minh Minh bằng ánh mắt đầy yêu thương, Đồng Tiểu Nghị đã có quyết định trong lòng.

.....

Bên này, Ngải Nhu bị Vũ Bằng kéo đi vào nhà hàng ăn uống. Suốt bữa cơm anh không nói câu nào, chỉ nhìn cô làm Ngải Nhu mất bình tĩnh, mấy lần đánh đổ nước canh.

"Tên đó là ai?"

Sau bữa ăn hai người cùng nhau tản bộ, Vũ Bằng mới mở lời.

"Ai...ai ả?" Ngải Nhu đang cúi mặt suy nghĩ mình đã làm sai chuyện gì, gặp anh hỏi thì gạt mình.

"Tên đi cùng em và Tiểu Minh hôm nay. "

"A, học trưởng Đường Phong Bách, anh ấy giúp Tiểu Minh không bị muộn học nên quen thôi ả. "

Vũ Bằng nhìn thấy thái độ hào hứng của Ngải Nhu khi nói hai từ " học trưởng " mà trong lòng bứt rứt như bị kiến cắn, anh neho mắt lại gần cô nàng hơn.

"Chúng ta đã giao hẹn nếu em gần người khác giới, anh sẽ được hôn em. "

Nói rồi, Vũ Bằng không cho Ngải Nhu chạy trốn, hôn nhẹ lên đôi môi cô nàng.

"A..." Ngải Nhu hoàn toàn đứng hình rồi. Cô nàng nhìn Vũ Bằng không chớp mắt, nước mắt lưu ly lại chực trào ra. Vũ Bằng thờ dài nắm bả vai Ngải Nhu.

"Tiểu Nhu, tim gan anh sắp hóa thành nước rồi, sao em còn không chịu nhận ra anh rất thích em, rất thích bảo vệ em chứ?"

"Đạ..." Ngải Nhu ngăn ra, sau đó là lắc đầu. Thực sự cô nàng cũng bị sự quan tâm của Vũ Bằng làm cho rung động rồi, có điều vẫn nhút nhát không dám thừa nhận. Cô luôn sống trong suy nghĩ: Vũ Bằng là trợ lý của người nổi tiếng, một cô gái bình thường như cô không xứng với anh.

"Ngải Nhu, anh thích em! Làm bạn gái anh được không? " Anh không thể nào chịu được quan hệ không có gì đảm bảo này đi nhìn người đàn ông nào khác gần em thêm một giây nào nữa rồi.

"Em..." Ngải Nhu lắc đầu, cố gắng thoát khỏi bàn tay của Vũ Bằng.

"Trong lòng em cũng đã chấp nhận anh rồi, đúng không? " Vũ Bằng chỉ tiếc rên sát không thành thét nói.

"Em không mà..." Ngải Nhu vẫn lắc đầu, nhân lúc Vũ Bằng lỏng tay mà vùng chạy đi, nhưng không ngờ cô nàng lại chạy xuống lòng đường.

" Bíp..." Một chiếc ô tô đang đi đến, Ngải Nhu sợ hãi đứng chôn chân nhìn vào đèn xe màu vàng đang lao về phía mình.

" Ngải Nhu cẩn thận! " Vũ Bằng hô lên, không chần chừ một giây lao ra che cho Ngải Nhu.

" Kít... Rầm!"

Loạt âm thanh nối tiếp nhau vang lên, có hai thân thể cùng ngã sấp xuống mặt đường.

_____ 13/10/2017 _____

Bạn đang đọc truyện *Để Em Là Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Anh ấy là bạn trai tôi

" A..." Ngải Nhu nhu mày ngóc đầu dậy. Vừa rồi... vừa rồi rõ ràng âm thanh và chạm rất rõ, cô còn tưởng mình sắp chết rồi. Nhưng hiện tại Ngải Nhu cảm thấy vô cùng bình thường, vậy là chỉ còn một khả năng.

" Vũ Bằng, Vũ Bằng..."

Ngải Nhu kinh sợ lay người Vũ Bằng đang che chắn bên trên cơ thể cô, nhưng rốt cuộc không có lấy một tiếng trả lời.

" Ừ. Vũ Bằng, anh đừng làm em sợ mà..." Tim Ngải Nhu như muốn nhảy ra ngoài, nước mắt không kìm được rơi xuống mặt đường. Cô cố hết sức lật người Vũ Bằng xuống dưới, ngời dậy nhìn anh một lượt từ đầu đến chân.

" Xảy ra chuyện gì vậy? " Người lái xe bị va chạm cũng vội vã đóng sầm cửa xe chạy lên đầu xe xem xét tình huống.

Chân... Máu!

Tại sao dưới chân anh lại nhiều máu như vậy?!

" Mau đưa cậu ấy đến bệnh viện!" Tài xế nhanh chóng xóc Vũ Bằng lên, nhìn khuôn mặt có phần nhợt nhạt của anh nhưng luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

" A..."Đột nhiên kêu lên. Ngải Nhu đang thất thần ở phía sau vội quệt nước mắt hỏi.

" Anh ấy sao vậy?"

" A...À không có gì! Chỉ là chúng ta phải nhanh lên, cậu ấy đang vô cùng nguy hiểm đến tính mạng! " Tài xế nét mặt nghiêm trọng nói với Ngải Nhu, đặt Vũ Bằng nằm ở băng ghế sau.

Ngải Nhu mặt cắt không còn một giọt máu, bàn tay run rẩy nắm lấy cánh tay Vũ Bằng. Cô đã cố, cố để thốt lên tên anh. Nhưng cổ họng lại nghẹn đắng không thành câu, chỉ có nước mắt vẫn lăn chả rơi.

Xe lao nhanh đến bệnh viện, mỗi phút mỗi giây đều như tra tấn tinh thần Ngải Nhu. Người lái xe nhìn qua gương chiếu hậu thấy cảnh chàng trai nhắm nghiền mắt nằm trên đùi cô gái, còn cô nàng ngốc nghếch chỉ biết khóc đến nát lòng mà lắc đầu thờ dài. Chắc lại giới trẻ giận đối nhau đây mà.

" Đừng lo lắng quá, chúng ta sắp đến bệnh viện rồi! Cậu ấy là bạn trai cô hả? "

Ngải Nhu nghe câu hỏi thì hơi giật mình dạ một tiếng, nhưng nhìn xuống Vũ Bằng, cô bẽn lẽn gật đầu.

" Vâng, là bạn trai. "

Dường như cô khóc nhiều nhoe mắt rồi, sao khóe miệng Vũ Bằng lại giống như khẽ nhếch lên nhỉ?

...

" Hai người còn quen ai nữa không? Cô gọi họ đến giúp nhé, tôi có việc phải đi rồi." Sau khi đưa Vũ Bằng vào phòng cấp cứu, người lái xe sửa sang lại bộ quần áo dính máu do cổng Vũ Bằng lúc nãy rồi chào tạm biệt Ngải Nhu. Cô cảm ơn tài xế, đoạn lau nước mắt lấy điện thoại ra bấm số.

Bên này, Đồng Tiểu Nghi đã đưa Lục Minh Minh về tới cổng kí túc xá, nhưng cứ bịn rịn không chịu buông tay cô ra.

" Thôi nào, để em về kéo Ngải Nhu ở phòng một mình lại sợ! " Lục Minh Minh cười khở gỡ tay người nào đó ra. " Cẩn thận kéo bị phóng viên bắt được."

" Nếu anh để phóng viên theo đuôi được thì đã không phải Mike rồi! " Đồng Tiểu Nghi chính là chuyên gia trong việc cắt đuôi phóng viên. Nếu có cảm giác bị theo dõi, anh sẽ đổi xe liên tục khiến họ mất dấu anh ngay.

" Muốn về thì thơm một cái. " Đồng Tiểu Nghi không có mặt mũi ra điều kiện, Lục Minh Minh chần chừ bảo kì lắm, nhưng cuối cùng vẫn phải hôn chụt vào môi anh một cái.

" Em có điện thoại kia, giờ này còn ai gọi nữa?" Chợt điện thoại của Lục Minh Minh rung lên, cô liếc Đồng Tiểu Nghi một cái.

" Là Ngải Nhu, chắc ở một mình sợ rồi. " Đoạn nói vào điện thoại, " Minh về ngay đây Tiểu Nhu. "

Ngải Nhu nghe giọng Lục Minh Minh, nước mắt vừa khô một chút lại rơi xuống như mưa, tiếng nấc nghẹn ngào gọi Lục Minh Minh.

" Xảy ra chuyện gì rồi? " Đồng Tiểu Nghi thấy sắc mặt Lục Minh Minh trắng bệch, tay cầm điện thoại không vững thì nghi ngờ nắm hai bà vai cô hỏi dồn. Lục Minh Minh gạt mình khăn trương kéo anh lên xe.

" Nhanh lên Tiểu Nghi, anh Vũ Bằng bị tai nạn rồi!"

Đồng Tiểu Nghi không nói hai lời lập tức lao đến bệnh viện. Lục Minh Minh trước khi xuống xe liền mang khẩu trang, mũ và kính râm để Đồng Tiểu Nghi giấu mặt. Khi hai người đến nơi đã thấy Ngải Nhu ngồi thẫn thờ trên ghế ngoài hành lang.

" Tiểu Nhu đừng sợ, anh Vũ Bằng sẽ không sao đâu. " Lục Minh Minh nét mặt buồn buồn ngồi xuống bên cạnh để Ngải Nhu tựa vào vai cô.

" Tất cả là tại mình, nếu anh ấy không bảo vệ mình thì sẽ không bị như vậy..." " Nước mắt trào ra ngày càng lợi hại, Lục Minh Minh cứ lau rồi lại chảy.

" Không sao, chắc chắn không chết được đâu, liệt nửa người là may rồi. "

Đồng Tiểu Nghi muốn an ủi cô nàng một chút, nghĩ đến những khả năng nhẹ có thể xảy ra. Ngải Nhu nghe càng khóc dữ dội hơn.

" Đừng khóc nữa, anh ấy mà thành người thực vật chúng tôi sẽ cùng cô chăm sóc! "

"..."

Ngái Nhu bị dọa khóc đến tê tâm liệt phế.

"Này, anh đang an ủi người ta hay dọa chết người ta vậy! " Lục Minh Minh liếc Đồng Tiểu Nghị, lại vỗ về Ngái Nhu.

"Đừng nghe anh ấy nói. Anh Vũ Bằng chắc chắn sẽ khỏe mạnh bình thường mà, nha!"

....

Cửa phòng cấp cứu vừa mở, thấy bác sĩ mặc áo blouse trắng bước ra Lục Minh Minh liền chạy đến.

"Bác sĩ, bệnh nhân sao rồi ạ?"

"Vẫn còn may mắn là ô tô dừng lại kịp, chỉ bị va chạm ở phần chân dẫn đến mất nhiều máu. Xương bị gãy khá nặng, chúng tôi đã làm phẫu thuật đóng đinh cho cậu ấy xong. Bệnh nhân sẽ được chuyển đến phòng hồi sức cấp cứu, mọi người có thể vào thăm"

"Bác sĩ, phần đầu anh ấy có bị thương không ạ? Sao anh ấy lại ngất đi chứ?" Ngái Nhu vội hỏi. Bác sĩ nhìn cô gái nhỏ nước mắt tèm lem thì thương, điềm tĩnh nói.

"Ngoài phần chân gãy, rách và tay bị trầy xước ra thì cậu ấy không bị thương nặng ở đâu nữa. Cậu ấy vẫn tỉnh táo cho đến khi gây mê để làm phẫu thuật mà."

Bác sĩ xin phép đi làm việc tiếp, ba người lập tức đến phòng hồi sức thăm Vũ Bằng.

"Anh ấy chưa hề ngất, vậy những gì mình nói với tài xế đã bị nghe thấy hết rồi sao?" Ngái Nhu vừa mừng vừa ngại, trên đường đi mặt đỏ bừng lên.

Đồng Tiểu Nghị nhìn phản ứng của Ngái Nhu, khóe miệng nhếch lên sau lớp khẩu trang. Hắn là Vũ Bằng vỗ về ngắt để thử thách sự quan tâm của Ngái Nhu dành cho mình đây mà.

"Vũ Bằng ơi là Vũ Bằng, anh không đi làm diễn viên quả là hơi phí đấy!"

Đồng Tiểu Nghị lắc đầu cười khề, vừa lúc cửa phòng bệnh được đẩy ra.

*** 23/10/2017***

Bạn đang đọc truyện *Để Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34: Dự tiệc

"Vũ Bằng, anh sao rồi? "

Ba người bước vào phòng lúc một y tá vừa kiểm tra cho Vũ Bằng xong.

"Do tác dụng của thuốc gây mê trong khi phẫu thuật đóng đinh ở chân nên tạm thời bệnh nhân chưa tỉnh, chúng tôi sẽ theo dõi thêm." Y tá thuật qua tình trạng của Vũ Bằng rồi xin phép ra ngoài trước. Ôm tập hồ sơ bệnh án trên tay, y tá ra đến cửa phòng trộm nhìn người đeo khẩu trang và kính râm kín mít đang trong phòng thăm bệnh nhân. Cô nhủ mảy một cái, cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng không nhớ ra là ai.

"Lạ thật, hình như mình đã gặp người này ở đâu đó rồi?"

"Ngái Nhu, cậu đóng giúp mình cánh cửa! "

Toàn bộ ánh mắt Ngái Nhu đều rơi trên người Vũ Bằng, anh đang ngủ rất say, chân trái được băng bó cố định. Cô nàng đóng cửa xong kéo ghế ngồi cạnh giường bệnh, lúc này mới chợt nhận ra trong phòng có nhiều hơn ba người. Ngái Nhu kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Đồng Tiểu Nghị đang từ từ tháo kính, rồi đến khẩu trang. Vừa rồi ở cửa phòng cấp cứu, anh có nói chuyện với cô nàng nhưng vì quá sợ hãi nên Ngái Nhu chỉ biết khóc, không thể phân biệt giọng người nào với người nào.

"M...M...Mike?"

Ngái Nhu phải tận lực khống chế nhịp thở mới thốt lên được tên anh. Nếu là bình thường gặp được thần tượng, Ngái Nhu đã vui đến phát khóc, nhảy cẫng cả lên. Nhưng hôm nay Vũ Bằng gặp tai nạn nên tâm trạng cũng đi xuống phần nào. Chỉ có cái tính nết ướt thì vẫn không đổi, nước mắt lại ứa ra.

"Chào cô, Ngái Nhu. " Đồng Tiểu Nghị nở nụ cười thiện chí, như có như không liếc Lục Minh Minh một cái. Chuyện mối quan hệ của anh và cô, chắc chắn Ngái Nhu chưa biết.

"Tiểu Minh, sao anh ấy lại ở đây? Cậu đến cùng anh ấy?" Ngái Nhu mạnh nuốt nước bọt hỏi Lục Minh Minh.

"À, ừm..." Lục Minh Minh còn đang lưỡng lự muốn lấp liếm thì người nào đó đã nói.

"Vũ Bằng là quản lý của tôi, anh ấy gặp chuyện tất nhiên tôi phải đến rồi! Hơn nữa..." Đồng Tiểu Nghị kéo Lục Minh Minh về phía mình, đoạn vòng tay ôm lấy bà vai cô, "Hơn nữa khi cô gọi điện báo tin, cô ấy đang ở cùng với tôi! "

"..." Ngái Nhu yên lặng chớp chớp mắt, nhìn thẳng vào mắt Lục Minh Minh thay cho câu hỏi xác nhận. Lục Minh Minh da mặt đỏ bừng, ngượng ngùng gật gật đầu. Ngái Nhu thờ hất ra một hơi, quả thật có chút khó tin, nhưng nhìn sự nghiêm túc trên mặt Đồng Tiểu Nghị thì đây hẳn là suwjj thật rồi.

"Vậy tôi đưa tiểu Minh về trước, cô ở đây với anh Bằng, đợi anh ấy tỉnh lại chúng tôi sẽ vào thay cô chăm sóc. Tôi đoán người anh ấy muốn gặp đầu tiên là cô đấy! " Đồng Tiểu Nghị nói rồi kéo tay Lục Minh Minh ra phía cửa phòng.

"Như vậy..." Lục Minh Minh ngập ngừng giữ tay Đồng Tiểu Nghị lại, cô sợ một phần là Ngái Nhu còn chưa hồi phục tinh thần không thể ở một mình, sợ nhiều hơn là Ngái Nhu giận mình thì biết làm sao.

"Tôi không sao, hai người về nghỉ ngơi trước đi. Tôi muốn ở một mình với Vũ Bằng. "

Đồng Tiểu Nghị liền chào Ngái Nhu rồi kéo Lục Minh Minh đi. Ra đến cửa phòng, Lục Minh Minh kim lòng không được nhéo anh một cái.

"Ngái Nhu còn chưa hết sợ mà, cậu ấy là fan hâm mộ của anh đấy, có gì thì để sau rồi nói không được à?"

Đồng Tiểu Nghị thờ dài hai tay vào má Lục Minh Minh, nói có yên tâm đi, anh thấy ở trong mắt Ngái Nhu bây giờ Vũ Bằng mới là quan trọng nhất.

...

Bên ngoài có hai người nắm tay nhau đi rồi, bên trong có một người lại quay vòng trong mớ suy nghĩ hỗn loạn. Trước đây Ngái Nhu từng nghĩ nếu Mike có bạn gái, nhất định cô nàng sẽ ghét cô gái đó. Thế nhưng hiện tại thì sao? Bạn gái thần tượng của cô lại là bạn thân cô, làm sao ghét bỏ được! Tuy có phần hụt hẫng nhưng đó chỉ là cảm xúc thoáng qua. Nhìn Vũ Bằng nằm trên giường, nước mắt trong hốc mắt Ngái Nhu lại trào ra. Nếu cô không phản ứng, nếu cô không lao ra đường lớn...thì Vũ Bằng đã không bị đụng xe. Càng nghĩ lòng càng đau, hai hàng nước mắt càng lăn dài. Nếu Vũ Bằng tỉnh lúc này, nhất định anh sẽ lau nước mắt cho cô, còn ở bên cạnh dỗ dành cho tới khi cô hết khóc mới thôi.

" Em xin lỗi...thực sự xin lỗi... " Ngải Nhu nắm tay Vũ Bằng, gục xuống bên cạnh anh. Người đàn ông ấm áp như ngọn gió mùa xuân, cô muốn dùng cảm vượt qua sự tự ti để giành lấy một lần.

" Có bé ngốc. "

" Hả? " Ngải Nhu tưởng mình nghe lầm. Khuôn mặt đầm nước mắt ngẩng lên, cô nhìn thấy nụ cười của Vũ Bằng. Anh đang nhìn cô, cười với cô, đây thực sự không phải mơ.

" Bằng, anh tỉnh rồi... Để em đi gọi bác sĩ! "

Ngải Nhu vội đứng dậy muốn đi nhưng Vũ Bằng nhanh hơn kéo tay cô trở lại.

" Đừng đi, anh chỉ cần nhìn thấy em an toàn là được rồi! Có bị đau chỗ nào không? "

" Hức..." Ngải Nhu nhìn nụ cười sắc môi có phần nhọt nhọt do mất nhiều máu của Vũ Bằng bỗng dừng lại thấy ảm ức, thút thít thành tiếng. " Tất cả là tại em..."

Vũ Bằng vươn tay lau nước mắt cho Ngải Nhu, nửa đùa nửa thật nói.

" Anh không sao, bị thế này mà được làm bạn trai của ai đó anh cũng không hối hận! "

Ngải Nhu vừa nghe đã đỏ bừng mặt, nhớ đến vài tiếng trước thừa nhận Vũ Bằng là bạn trai với người lái xe mà xấu hổ hận không có cái lỗ nào để chui xuống.

" Anh... Em còn chưa tính toán việc anh còn tỉnh mà vô ngất để lừa em đâu! " Ngải Nhu thẹn quá hóa giận, trực tiếp phản kích rồi. Vũ Bằng cắn môi, nắm lấy tay của cô kéo xuống bên cạnh mình.

" Anh xin lỗi có được chưa? Bây giờ bạn gái nên làm gì cho bạn trai gãy chân này nh? "

Ngải Nhu muốn rút tay ra nói trước hết đi tìm bác sĩ kiểm tra cho Vũ Bằng, nhưng anh kéo mạnh làm Ngải Nhu ngã nằm xuống bên cạnh anh.

" Anh vẫn còn muốn ngủ, em nằm yên ngủ với anh một lát đi, cả đêm qua em đã khóc mệt rồi." Vũ Bằng ôm sát Ngải Nhu vào lòng, tấm lưng nhỏ nhắn của cô áp vào lồng ngực ấm áp của anh.

" Cần thận đừng vào chân anh! " Ngải Nhu xấu hổ muốn ngồi dậy, nhưng Vũ Bằng nói cô phải nằm im nếu không muốn làm anh đau. Trên chiếc giường bệnh nhỏ bé, có hai người hạnh phúc ôm nhau ngủ một giấc dài.

...

Tin nóng: Chiều nay, công ty " Ánh đế " đã mở cuộc họp báo ra mắt bộ phim mới " Giọt Yêu" do cặp đôi diễn viên đang làm mưa làm gió trong giới trẻ hiện nay thủ vai: đó là Mike và Jenny! Buổi họp báo diễn ra vô cùng thành công, và Jenny cho biết tối nay tại nhà của cô sẽ có một bữa tiệc có sự góp mặt của Mike, liệu họ sẽ cho chúng ta điều bất ngờ gì chăng?

" Ăn cháo thôi Bằng, " Vũ Bằng ngồi trên giường bệnh đang cầm ipad đọc tin tức về Đồng Tiểu Nghị, nghe bạn gái gọi lập tức ngoan ngoãn bỏ máy xuống để ăn cháo. Chân trái của anh bị gãy không nhẹ nên chưa thể xuất viện, những ngày qua đều là Ngải Nhu giúp anh mọi việc. Vì điều này mà tâm trạng người nào đó vô cùng vui vẻ, khi được bón cháo còn lợi dụng hôn Ngải Nhu không dưới một lần khiến cô nàng ngượng chín mặt.

" Tiểu Nghị, tối nay em vẫn quyết định đi dự tiệc hả? " Vũ Bằng đã quen với việc cùng Đồng Tiểu Nghị đi sự kiện, hoặc là thay mặt anh đi nên hiện tại chân không đi lại được có chút lo lắng.

" Phải, hôm nay là ngày quan trọng mà! "

Đúng 8 giờ tối, xe Lamborghini của Đồng Tiểu Nghị dừng trước nhà họ Kiều. Anh nhếch miệng bước xuống xe trong ánh đèn flash của rất nhiều máy chụp ảnh.

" Chào cậu. " Kiều Mạn Nam cảm lý sấm banh đang đứng với Đồng Ân Chấn, thấy con trai của ông đã đến thì ra chào hỏi.

" Chào nghị viên Kiều. " Đồng Tiểu Nghị nhân nhặt bắt tay ông ta, sau đó được dẫn đường tới chỗ Jenny Kiều Mạn Vân.

" Rất vui khi anh đến. " Kiều Mạn Vân cung ly rượu với Đồng Tiểu Nghị, anh cười khẩy một cái rồi ngửa cổ dốc cạn thứ chất lỏng màu hổ phách vào miệng.

" Tôi muốn kính nam diễn viên nổi tiếng một ly có được không? " Một ly rượu khác được đưa đến trước mặt Đồng Tiểu Nghị, anh nhìn từ bàn tay lên đến khuôn mặt người đàn ông, hơi nhún vai.

" Rất sẵn lòng, lâu rồi không gặp mà, Quách Bá Danh. "

Quách Bá Danh cũng cười nhếch nửa miệng, cung mạnh ly làm rượu trong ly một phen sóng sánh. Hần thê nhất định phải đòi lại tất cả từ tay Đồng Tiểu Nghị, kể cả người con gái hán yêu!

" Anh đang chờ gì vậy Mike? " Kiều Mạn Vân cố ý tươi cười khoác tay Đồng Tiểu Nghị trước mặt phóng viên, thấy anh thảnh thơi nhìn ra cổng thì bản khoan hời.

" Không có gì. " Đồng Tiểu Nghị liếc bàn tay đang níu lấy áo mình, vô cùng ghét bỏ. Khi quay phim anh có thể diễn nhập tâm, nhưng ngoài đời thực thì không thể.

Bên ngoài cổng, một chiếc taxi đỗ lại, bước xuống xe là một người con gái trong dáng váy dài màu bạc lấp lánh, bó sát cơ thể tôn lên vòng eo thon gọn vô cùng. Phần ngực tuy không quá lớn nhưng nhờ những đường viền vải bằng kim tuyến bọc sát khiến cô trở nên có khí chất hơn bao giờ hết. Mái tóc đen được uốn hơi xoắn, vẫn cao trên đỉnh đầu bằng một chiếc kẹp tóc hình con phượng ánh kim.

Cộp...cộp...

Tiếng giày cao gót nện trên mặt đất thu hút mọi ánh nhìn, những tiếng xì xào bắt đầu vang lên.

" Ai thế nh? "

" Cô ấy đẹp quá!"

" Thật thần bí! "

Đôi môi đỏ mọng khê cong lên, cô gái giấu mặt sau chiếc mặt nạ dạ hội mạ bạc có đính lông vũ trên đỉnh mắt đã tiến tới gần bảo vệ ở cửa ra vào. Cái miệng quyến rũ hé ra, để lộ hàm răng trắng đều như ngọc. Bảo vệ ngày ngọc trước vẻ đẹp huyền bí ấy một lúc mới gạt mình để ý tấm thiệp mời mà thiếu nữ đang đưa ra trước mặt mình.

" Tôi được mời tới đây. Tôi muốn gặp Mike. "

**** 30/10/2017****

Bạn đang đọc truyện *Để Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Em gái nuôi

" Xin hãy đi theo đường này! "

Bảo vệ không ngăn ngại cú người làm động tác mời đi vào trong, đợi người đẹp trước mặt bước trước một bước mới lịch thiệp dẫn đường. Không biết cô gái xinh đẹp này có quan hệ gì với diễn viên Mike đây? Hắn cũng phải là người có sức hấp dẫn không kém gì anh.

Cộp...cộp...

Giày cao gót nhịp chậm rãi trên sàn nhà được làm bằng đá hoa cương Italy loại cao cấp nhất, vang lên những tiếng thanh thúy. Rẽ qua từng tốp người đang đứng cùng nhau nâng ly rượu, người đẹp thần bí với chiếc mặt nạ khiến các vị khách mời có mặt ở đó ai ai cũng phải ngoái nhìn.

" Cô ấy thật tuyệt! Khi nào tôi được nhận vai chính tôi nhất định sẽ hẹn hò với cô ấy! "

Mã Thư - nam thần muôn thuở không thoát khỏi kiếp nam phụ, kì này lại tiếp tục đóng nam phụ trong *Giọt yêu* nhìn mỹ nữ đẹp tựa hồ tiên lướt qua, thầm nói với một diễn viên khác bên cạnh. Anh chàng cười khẩy một cái, đập lên ngực Mã Thư chế giễu.

" Haha, đợi cậu được đóng nam chính chắc người ta đã hai con rồi ấy chứ! "

Không chỉ có diễn viên, tiệc rượu còn có sự góp mặt của rất nhiều tổng giám đốc, chính trị gia và chủ tịch công ty. Họ như có như không liếc qua ba vòng của người đẹp, đôi mắt hơi nheo lại nhấp một ngụm rượu vang. Các phu nhân chủ tịch bắt được ánh mắt của ông xã, sắc mặt lập tức thay đổi, tỏ vẻ không ưa rõ ràng.

" Mike, anh đi lên đây với em một chút nào ~ " Kiều Mạn Vân ra sức lôi kéo cánh tay Đồng Tiểu Nghị, cùng anh hướng về phía bục phát biểu được trang trí thảm đỏ. Khi hai nhân vật chính của đêm nay bước lên, tất cả máy ảnh đều tập trung về phía họ.

Kiều Mạn Vân vừa cười với ký giả vừa như đang mong đợi điều gì đó. Đồng Tiểu Nghị theo ánh mắt cô nhìn thấy Đồng Ân Chấn và Kiều Mạn Nam gật đầu với nhau, và nghị viên Kiều đang bước về phía này. Đôi môi mông của Đồng Tiểu Nghị khẽ nhếch lên, anh biết ba người họ sắp làm gì, hẳn là muốn anh không có đường lui. Nhưng nhanh thôi, chuyện gì đến sẽ đến...

" Các vị, tôi là cha của nữ diễn viên Jenny. "

Tiếng vỗ tay bên dưới vang lên rào rào, Kiều Mạn Nam tiếp tục nói vào micro.

" Bữa tiệc hôm nay không chỉ là chúc mừng bộ phim của con gái tôi đã đóng máy, mà tôi còn muốn thông báo cho quý vị một tin vui. Con gái tôi và Mike sẽ đính hôn trong tương lai! "

" Ô ồ ồ ồ..."

Vừa nghe tin tức sốt dẻo đó, cả hội trường rộng lớn như muốn nổ tung bởi những tiếng trầm trồ. Người nọ quay sang gật đầu với người kia, xôn xao bàn luận nếu sự kiện này trở thành sự thật thì sẽ gây chấn động lớn lắm. Quách Bá Danh ngồi dưới bàn rượu, bàn tay cầm ly rượu nắm thật chặt như muốn nghiền nát chiếc ly ngay tức khắc. Hắn mới là người thường xuyên ở bên cạnh Kiều Mạn Vân chia sẻ vui buồn của cô, vì có gì Đồng Tiểu Nghị luôn là người có tất cả?

" A, Mike vừa tuyên bố đính hôn đang ở trên sân khấu kia ạ. "

Vừa lúc nhân viên đưa cô gái vào tới nơi, Mike nhìn người con gái đang nắm chặt mép váy màu bạc bằng ánh mắt vô cùng nhu tình. Chỉ duy nhất có anh nhận ra rằng cô ấy đang vô cùng hồi hộp. Kiều Mạn Nam bước xuống bên dưới nhường chỗ cho cặp đôi chính. Các phóng viên không ngừng chụp ảnh quay phim, Kiều Mạn Vân thỏa mãn cúi đầu cảm ơn. Đồng Tiểu Nghị rời khỏi tay cô, bước tới bục phát biểu. Ngay khi ánh mắt anh đảo qua phía Đồng Ân Chấn, ông ngay lập tức cảm nhận được cậu con trai của mình sắp làm ra việc bất lợi, ngay lập tức bỏ ly rượu xuống bàn, hơi trừng mắt nhắc nhở anh đừng tùy tiện hành động thiếu suy nghĩ. Một khi nghị viên quốc hội tuyên bố đối tượng kết hôn của con gái cùng, nếu dám phá hoại thì kết quả của cả ông và đứa con trai này đều vô cùng tồi tệ. Chỉ nghĩ thôi cũng không dám nghĩ tới rồi, nhưng đôi lại Đồng Tiểu Nghị dường như không hề biết sợ, anh nọ cười vô cùng nhả nhặn, kèm theo chút ngáp ngừng.

" Ừm, thật ngại quá, thông tin quý vị vừa nghe hôm nay tôi mới được biết, và tôi đính chính lại là điều đó sẽ không xảy ra! "

" Ô ồ ồ...!!! "

" Chuyện này là sao vậy? "

" Mike, xin anh hãy nói rõ! "

Đám kí giả phía dưới kích động hẳn lên, chen chúc nhau lấy tin tức. Đồng Tiểu Nghị hít một hơi thật sâu, sau đó bước xuống nắm lấy tay cô gái vừa xuất hiện đang luôn quan sát anh. Cô gái vì bất ngờ muốn rút tay lại, nhưng Đồng Tiểu Nghị kéo lại làm cô loạng choạng trên đôi giày cao gót, cuối cùng ngã vào lòng anh.

" Chuyện gì xảy ra vậy? Mỹ nhân này là ai? Xin hãy tháo mặt nạ xuống đi ạ! "

" Mau, mau chụp hình! "

Cục diện tiệc rượu trong một khắc trở nên vô cùng rối loạn, tâm điểm của mọi góc máy chính là Mike và người đẹp giấu mặt kia. Trên sân khấu, Kiều Mạn Vân còn kinh ngạc không nói nên lời, Kiều Mạn Nam tức đến tím mặt, ngay lập tức rời khỏi nhà mà không quan tâm đến Đồng Ân Chấn đang cố gắng giải thích phía sau. Quách Bá Danh một giây trước còn đang cầm Gianni, giây sau đã thấy vô cùng sáng khoái. Đôi thủ của hắn rượu mới không uống lại thích uống rượu phạt, không dưng lại chuốc rắc rối vào người. Với một người nổi tiếng mà nói, chuyện lùm xùm tình cảm luôn là vấn đề nhạy cảm được nhiều trang báo săn đón nhất.

Đồng Tiểu Nghị đợi đến khi có hai hàng vệ sĩ anh thuê đến đứng bảo vệ xung quanh hai người mới ôm eo cô gái, cảm giác mềm mại truyền đến đầu ngón tay khiến cả người anh râm ran. Anh kiên định tuyên bố.

" Tôi sẽ không đính hôn với Jenny, bởi vì tôi đã có bạn gái. Cô ấy chính là bạn gái của tôi! "

" Xin hãy tiết lộ danh tính ạ! Hai người quen nhau từ bao giờ?... "

Dưới sự bảo vệ của vệ sĩ, hai người nhanh chóng di chuyển ra phía công nơi có xe Lamborghini của Đồng Tiểu Nghị đang đậu sẵn. Tất cả phóng viên ra chưa đến nơi đều bị bảo vệ chặn lại. Đồng Ân Chấn không thể làm gì khác ngoài ngồi thất thần trên ghế. Hết rồi, hết thật rồi...

" Alo. " Đồng Tiểu Nghị vừa mở cửa giúp cô gái ngồi vào xe thì có điện thoại của Vũ Bằng. Vũ Bằng vừa xem phát sóng trực tiếp trên mạng liền gọi điện hỏi anh đang làm cái gì vậy, anh chỉ cười bảo sớm muộn gì cũng phải nói, chỉ là nói sớm hơn một chút thôi. Vũ Bằng không nói được gì nữa, dặn Đồng Tiểu Nghị về cẩn thận. Anh vừa muốn ngồi vào xe đã thấy Kiều Mạn Vân kéo tay lại, ánh mắt cầu khẩn cùng hi vọng nhìn anh.

" Mike, anh đang nói đùa thôi phải không? ", đoạn chỉ vào cô gái đang ngồi trên xe, " Cô ấy là người thân của anh để đánh lừa phóng viên thôi phải không? "

" Phải, cô ấy là em gái tôi... " Đồng Tiểu Nghị thờ dãi một cái trả lời. Mắt Kiều Mạn Vân vừa kịp sáng lên, anh đã ghé vào tai cô nói thêm, " Nhưng mà là em gái nuôi! "

Em gái nuôi, nuôi là đẻ thật.

**** 2/11/2017****

Bạn đang đọc truyện *Đế Em Là Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Chương 36: [18+]Đêm đầu tiên cuồng nhiệt (1)

" ANH! "

Kiều Mạn Vân trừng lớn mắt vì bị chọc giận, nhưng Đồng Tiểu Nghị như bỏ ngoài tai, trực tiếp ngồi vào trong, lái xe cùng người đẹp giấu mặt rời đi. Kiều Mạn Vân đuổi theo đuổi xe vài bước, kết quả chỉ là bị hít thêm khối bụi mà thôi. Cô tức giận cuộn chặt tay thành nắm đấm.

" Mike, anh sẽ phải hối hận về quyết định của mình! "

Quách Bá Danh đã ra ngoài từ lúc nào, đứng khoanh tay trước ngực tựa vào cửa kính ô tô trầm ngâm. Nếu hắn không nhầm thì... người trên xe chính là con nhóc ở khu phố A mà thời gian trước hắn đã đụng độ!

" Thật bất ngờ! "

Quách Bá Danh nhíu mày, Mike cũng dừng cảm thật đấy. Nhưng như thế chỉ có thể lợi thế cho hắn, không phải sao? Hắn sẽ ở bên cạnh Jenny, còn Mike sẽ thân bại danh liệt. Đến lúc đó, hắn có thể quay lại với ông kính mà không ai có thể tranh giành với hắn nữa! Hắn ra lệnh cho thuộc hạ đi điều tra Lục Minh Minh hiện tại đang làm gì ở đâu rồi tiến về phía Kiều Mạn Vân an ủi cô.

....

Bên này trong phòng bệnh của Vũ Bằng, anh xem tin tức của Đồng Tiểu Nghị cũng không yên, bởi cậu em trai Vũ Quân nghe tin anh trai bị tai nạn xe liên chạy vào thăm anh. Nhưng điều cậu không ngờ nhất là mình có thêm một chị dâu trẻ con!?! Vũ Quân từ lúc được Vũ Bằng giới thiệu Ngải Nhu thì luôn trở mặt theo dõi nhất cử nhất động của cô nàng, hại Ngải Nhu bối rối đỏ bừng mặt.

" Này Vũ Quân, em có thôi ngay đi không, em làm cô ấy ngại rồi kia! " Phải đến lúc Vũ Bằng dọa đuổi đi Vũ Quân mới không tập trung vào " chị dâu " nữa.

Tin mới nhất được chúng tôi trực tiếp từ buổi tiệc rượu ăn mừng bộ phim " Giọt Yêu": Sau khi nam diễn viên Mike từ chối đính hôn với nữ diễn viên đồng cấp quen thuộc Jenny, anh đã rời đi cùng một cô gái mang mặt nạ bí ẩn. Dự kiến sự kiện này sẽ gây ra một làn sóng chấn động lớn trong cộng đồng fan của Mike...

" Haizz, chẳng lẽ là người mình đang nghĩ đến thật sao? "

Vũ Bằng xem tin tức đang phát trực tiếp, xuýt xoa xoa cằm. Đột nhiên hai bên có hai cái đầu ngó vào. Ngải Nhu vốn rất hâm mộ Mike nên chỉ cần nghe tên anh cô sẽ tìm hiểu bằng hết.

" Là tiểu Minh... " / " Là Minh đại tỷ! "

Vũ Quân và Ngải Nhu ngay khi nhìn thấy cô gái mặc váy đuôi cá màu bạc đang cúi đầu ngồi vào ô tô trên màn hình các phóng viên chụp được đều đồng thanh hô lên. Vũ Bằng nói họ có suy nghĩ giống anh, nhưng anh không thể tưởng tượng được Lục Minh Minh lại có thể biến hình kì diệu như vậy. Bởi vì thường ngày Lục Minh Minh đều trung thành với áo phông rộng hoặc áo sơ mi, nên vòng eo hoàn hảo hoàn toàn bị giấu kín. Cho đến hôm nay mặc lên mình bộ cánh bó sát mới thấy cô gọi cảm chết người đến thế nào. Ba người đang chăm chú theo dõi thì điện thoại vang lên.

" Bằng, là điện thoại của anh. "

Ngải Nhu vừa mới đưa điện thoại cho Vũ Bằng, nhấn nghe đã thấy giọng kích động của giám đốc công ty Ảnh Đế.

" Ôi trời Vũ Bằng ơi là Vũ Bằng, cậu tai nạn lúc nào lại vào đúng cái lúc đầu sôi lửa bỏng này, cậu xem đề Mike đi một mình là cái con người ấy lại gây ra chuyện tày đình gì rồi kia kia! Diễn viên nổi tiếng thì công bố bạn gái cũng đâu còn là vấn đề của cá nhân nữa chứ? Há? Cậu mau nói xem! "

" Giám đốc, anh trước hãy bình tĩnh đã! " Vũ Bằng cười khổ giờ máy điện thoại ra xa tai, hạ giọng khuyên giám đốc bớt nóng.

" Tôi bình tĩnh làm sao được đây? Gọi bao nhiêu cuộc rồi mà Mike tắt máy rồi! Ôi đầu tôi, tôi điên mất thôi..."

Không khó để tưởng tượng bộ dạng đang ôm gáy rên rì của giám đốc lúc này, Vũ Bằng trấn an bảo giám đốc cứ yên tâm, tôi sẽ liên lạc với Mike một lúc sau mới ngắt máy được. Anh lập tức ấn số của Đồng Tiểu Nghị, Ngải Nhu cũng gọi cho Lục Minh Minh, nhưng cả hai hai máy đều bận.

....

" Anh đưa em về đây làm gì, em muốn về kí túc xá! Đừng bao giờ gặp em nữa! "

Từ sau khi rời khỏi tiệc rượu, Đồng Tiểu Nghị đã đổi qua ba chiếc xe để tránh tai mắt của phóng viên. Lúc đầu là Lamborghini, sau đó là Ferrari, cuối cùng hiện tại hai người vừa bước xuống từ một chiếc Mercedes. Mà điểm đến, lại là nhà của Đồng Tiểu Nghị. Cô gái vừa nhìn thấy bên ngoài ngay lập tức muốn quay đầu bỏ đi, nhưng bị Đồng Tiểu Nghị giữ tay lại, đồng thời tay kia lột bỏ mặt nạ của cô ra. Khuôn mặt ấy, không ai khác chính là Lục Minh Minh.

" Em đứng lại cho anh! " Đồng Tiểu Nghị cứng rắn nói, nhưng Lục Minh Minh không để tâm mà dứt khoát hất tay anh ra bỏ về. Cuối cùng, không những không thể về mà cô còn bị người nào đó bế thốc vào trong nhà.

" Bỏ em xuống! "

Lục Minh Minh không ngừng gầy gù, dùng tay đánh vào lưng Đồng Tiểu Nghị. Anh coi như không có chuyện gì xảy ra, bế Lục Minh Minh vào trong nhà, dùng chân đạp cửa đóng lại rồi mới thả cô xuống. Lục Minh Minh còn chưa kịp đứng vững thì đôi môi đã bị anh chiếm lấy. Ban đầu chỉ là miết nhẹ, nhưng mùi hoa Lavender nhẹ nhàng mê hoặc từ loại nước hoa hôm nay cô dùng cứ thể vương vít kích thích mọi giác quan của anh. Đầu lưỡi vừa rồi giấu kín trong miệng giờ đây bắt đầu hoạt động, chạy loạn khắp nơi. Đồng Tiểu Nghị dùng lưỡi phác thảo vành môi Lục Minh Minh, đầu lưỡi trơn tuột thành thực cạy mở hàm răng cắn chặt của cô, lún vào bên trong quần lấy cái lưỡi dính hương đang nứt rề. Lục Minh Minh hé miệng để Đồng Tiểu Nghị không ngừng mút mát, xoay vòng quanh miệng mình. Phía trước là hơi nóng tỏa ra từ hơi thở Đồng Tiểu Nghị, phía sau tấm lưng tiếp xúc với cửa kim loại lạnh lẽo. Sự chênh lệch quá lớn khiến cả người Lục Minh Minh như muốn nổ tung, chân tay bần rùn. Thử khoái cảm xa lạ ấy lan từ da đến từng tế bào trong cơ thể, khiến cảm xúc hôm nay thật lạ so với thường ngày. Lục Minh Minh bất giác quàng một tay lên cổ Đồng Tiểu Nghị, tay còn lại vuốt ve lưng anh.

Ngay tại cửa ra vào là hai người đang hôn nhau cuồng nhiệt, môi lưỡi dây dưa quấn quýt rất lâu như muốn đoạt lấy từng hơi thở của nhau. Tận đến khi Đồng Tiểu Nghị thở hổn hển, anh mới tạm buông tha cho môi cô, trong nhịp thở gấp nói.

" Đây là phạt em, ai bảo hôm nay quyến rũ như vậy, để cho mấy lão giám đốc ở tiệc rượu được bổ mắt rồi! "

Lục Minh Minh cũng không để yên chịu tội, chu môi cái lia.

" Là ai đã lừa em đến đó, còn bắt em mặc đồ nóng đó khốn vận động như thế này hả? Còn nữa, đôi gót này anh có biết em đã phải tập đi vất vả như nào mới đứng vững được không? Lúc em bước vào đó thấy rất nhiều phóng viên, anh có biết em đã sợ đường nào? Đây là cái bữa tiệc nhỏ mừng anh quay xong phim anh nói sao? Ừm..! "

Đang xa hết những ám ức trong lòng thì môi lại một lần nữa bị chặn lại. Đồng Tiểu Nghị rất chăm chú mà vỗ về hai cánh môi đỏ thắm của Lục Minh Minh, vừa như cảm ơn, lại vừa như nhận tội. Khi nhận được thông báo của người cha Đồng Ân Chấn về buổi tiệc, anh đã quyết định sẽ công khai quan hệ của hai người. Đồng Tiểu Nghị đã nói dối chỉ là bữa tiệc nhỏ với những người quen môi cô đến với vai trò một người bạn, còn ép cô tập đi gầy cao gót và bí mật đặt làm một chiếc váy dạ hội thật quyến rũ. Bởi anh là người duy nhất được luôn tay qua lớp áo rộng thùng thình kia, vuốt ve vòng eo thon nhỏ của cô mỗi ngày. Đồng Tiểu Nghị hơi nhích ra, trán anh áp lên trán cô, anh vươn tay vuốt ve khuôn mặt Lục Minh Minh.

" Anh xin lỗi, là anh không đúng..."

" Phải, anh sai rồi đấy. Sao anh dám công khai mối quan hệ của chúng ta mà không bàn trước với em chứ? Em lo cho anh lắm, từ giờ anh sẽ rất khó khăn phải không? "

Lục Minh Minh vòng tay ôm lấy eo Đồng Tiểu Nghị, nói ra những suy nghĩ từ sâu trong đáy lòng. Đồng Tiểu Nghị mỉm cười trả lời rằng anh không sợ, có cô bên cạnh anh sẽ vượt qua tất cả. Hai người nhìn sâu vào mắt đối phương, lửa tình trong chốc lát lan khắp phòng, một nụ hôn da diết nữa lại ập đến. Lục Minh thấy hôm nay cả hai người đều rất lạ, cô linh cảm sẽ có chuyện gì đó xảy ra. Có chút hồi hộp, có chút bài xích, sự căng co khiến Lục Minh Minh nắm chặt áo của Đồng Tiểu Nghị. Làn da mềm mại ma sát lên lưng khiến bộ vị nào đó của Đồng Tiểu Nghị nhanh chóng cứng rắn, qua lớp quần áo không ngừng chọc vào bụng dưới của Lục Minh Minh. Bàn tay anh chậm rãi siết chặt, đụng chạm xoa nắn vòng eo cô, rồi vòng ra đằng sau kéo khóa váy dạ hội xuống.

" Có thể chứ? "

Đồng Tiểu Nghị vừa hỏi đôi môi anh vừa trượt từ môi Lục Minh Minh sang bên má, vươn đầu lưỡi liếm nhẹ vành tai làm chân Lục Minh Minh mềm nhũn ra. Cô vô thức bám anh chặt hơn, nghiêng đầu sang một bên để lưỡi anh chu du xuống cần cổ, nhẹ nhàng cắn xương quai xanh rồi tìm đến động mạch chủ nút thật mạnh. Chỉ đợi Lục Minh Minh thở hổn hển găt đầu, Đồng Tiểu Nghị dùng sức kéo mạnh, chiếc váy đất tiền lập tức trượt xuống dưới chân Lục Minh Minh. Cô ngai ngừng vùi đầu vào ngực anh, để anh bế vào phòng ngủ.

Đặt Lục Minh Minh xuống giường trái ga màu đen, trên người cô chỉ còn lại bộ đồ lót màu trắng như càn nôi bật trên giường, cộng thêm mùi hương nồng nàn khiến huyết quản Đồng Tiểu Nghị trở nên sôi sục, anh nhanh chóng cởi bỏ quần áo, chỉ để lại chiếc quần nhỏ rồi nằm đè lên người Lục Minh Minh. Lục Minh Minh bị anh nhìn đến đỏ bừng mặt, cô khẽ cắn cánh môi để không bật ra tiếng rên rì. Đồng Tiểu Nghị nâng cằm Lục Minh Minh lên, in xuống một nụ hôn ướt át. Bàn tay anh vuốt dọc từ đùi cô lên đến eo, rồi dọc theo sống lưng lên đến đôi gò bồng đảo, gỡ bỏ nút cài áo ngực ném xuống sàn nhà. Mỗi nơi anh đi qua đều thấp lên một ngọn lửa hồng rực thiêu đốt toàn bộ lý trí Lục Minh Minh. Cô chỉ biết đây là người đàn ông cô yêu, và cô nguyện dâng hiến cho anh.

Khi bàn tay Đồng Tiểu Nghị phủ lên nơi thanh xuân căng tràn ấy, và đôi môi khẽ ngậm lấy nụ hoa kiều diễm, Lục Minh Minh cảm thấy trời đất như quay cuồng. Đồng Tiểu Nghị hết liếm rồi lại mút, đầu lưỡi linh hoạt đảo quanh làm nụ hồng mai nở rộ rực rỡ. Bàn tay còn lại se se đầu nhụy còn lại khiến nó cũng nhanh chóng cứng rắn đứng thẳng. Lần đầu tiên bị kích thích tột độ như thế làm Lục Minh Minh không khỏi mất hồn, một dòng âm nóng từ tử cung chảy xuống bên dưới. Phía dưới dường như có nước chảy ra, thấm qua quần lót màu trắng. Lục Minh Minh không kìm nén được nữa, cô luồn ngón tay qua tóc Đồng Tiểu Nghị bật lên tiếng rên rì tiêu hồn.

" Ừm... a...a..."

**** 6/11/2017****

Bạn đang đọc truyện *Để Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: [18+] Đêm đầu tiên cuồng nhiệt (2)

CẢNH BÁO: H NẶNG!

Đồng Tiểu Nghị hít sâu một hơi, anh ngừng đôi mắt đỏ ngầu, mờ đi vì dục vọng lên nhìn Lục Minh Minh. Cô đang cắn chặt cánh môi, làn da nhiễm một tầng hồng nhuận tựa như đóa hoa anh đào nở rộ dưới trời xuân. Không khó để nhận ra từng tế bào trên cơ thể Lục Minh Minh đang run rẩy vì anh. Đồng Tiểu Nghị yêu thương vươn tay vén những sợi tóc vương trên mặt Lục Minh Minh ra phía sau, hôn nhẹ lên vành tai cô thì thầm

" Đừng sợ, anh sẽ rất nhẹ nhàng. "

Lông mi Lục Minh Minh rung lên, hai gò má nóng bừng. Cô khẽ mở đôi mắt mông lung nhìn Đồng Tiểu Nghị găt đầu. Đồng Tiểu Nghị không nén được nụ cười bên môi. Con nhím nhỏ của anh lại có lúc nhu mì đến say lòng như vậy. Mà kể từ khi quen anh, Lục Minh Minh đã thay đổi rất nhiều. Không chơi thể thao, không tập tạ, cũng không lúc nào cũng tỏ ra mạnh mẽ trước mặt anh. Tất cả sự thay đổi đó chính là làm cho một người đàn ông có thể hạnh phúc đến nhường nào.

Đồng Tiểu Nghị đặt môi lên cánh môi Lục Minh Minh khẽ miết nhẹ, hơi thở hai người lại một lần nữa giao hòa với nhau. Lục Minh Minh dè dặt vòng tay lên vuốt ve màng lưng trần của Đồng Tiểu Nghị, từng ngón tay lướt trên da thịt lướt trên những phím đàn. Cô còn nhớ rất rõ vị trí thời gian trước anh vì cô mà bị đâm một dao, ở trên da thịt trần trọng xoa nắn, mặc dù vết khâu của bác sĩ Alex điều luyện đến ngay cả một vết sẹo nhỏ nhất cũng không hề lưu lại. Tim Đồng Tiểu Nghị nhói lên bởi hành động của Lục Minh Minh. Anh biết cô đang dừng tại nơi vết sẹo của anh suy nghĩ vẩn vơ, vì thế không tập trung hôn anh. Đồng Tiểu Nghị khẽ cắn môi Lục Minh Minh như trừng phạt, Lục Minh Minh lập tức quay trở về với thực tại, di chuyển lên đặt tay trên bả vai Đồng Tiểu Nghị. Anh dùng đầu lưỡi tách hai môi cô ra, luồn vào trong chiếm thành đoạt đất. Trời đất trong giây phút hai chiếc lưỡi bắt được nhau như quay cuồng, dề mề đến cực hạn. Máu trong cơ thể Đồng Tiểu Nghị như sôi lên, anh không ngừng hút hết hương vị ngọt ngào trong miệng Lục Minh Minh, những âm thanh chặc chặc âm muội vang lên trong không khí. Bàn tay Đồng Tiểu Nghị như có ma lực mon trón đùi non của Lục Minh Minh, chậm chậm tấn công khu vườn bí mật sau lớp quần nhò màu trắng của cô.

" Ừm... hhh..."

Thời điểm ngón tay Đồng Tiểu Nghị khẽ chạm vào hai cánh hoa hồng e ấp kia, Lục Minh Minh cảm giác như bị điện giật, một cảm giác tê dại truyền lên đến tận đại não. Theo bản năng, cô khẽ kẹp hai chân lại để tránh sự đụng chạm của anh, nhưng Đồng Tiểu Nghị dùng đầu gối cố định lại không cho cô động đậy. Anh cười xấu xa liềm vòng quanh vành tai Lục Minh Minh treu chọc.

" Tiểu bảo bối, em thật nhạy cảm..." Vừa rồi bàn tay sột soạt trong quần nhỏ vừa khẽ day bóp hai mép thịt hồng

" A... dừng...dừng mà..."

Lần đầu tiên làm loại chuyện xấu hổ này làm sao có thể chịu đựng được kích thích như thế, Lục Minh Minh không khỏi rên lên, giọng nói mang vài phần run rẩy.

" Dừng sao? Hừm? " Hơi thở nóng rực của Đồng Tiểu Nghị phả lên cổ Lục Minh Minh, đồng thời bàn tay khẽ ấn lên âm hạch nằm giữa hai cánh hoa.

" A...a..."

Khoái cảm như cơn thủy triều khổng lồ đánh úp lại khiến Lục Minh Minh tiêu tan hết toàn bộ lý trí, cái đùi trắng đang bị Đồng Tiểu Nghị kẹp lấy ngo ngoáy lên xuống không ngừng. Lục Minh Minh nghe thấy tiếng thở của Đồng Tiểu Nghị ngày càng gấp gáp, bộ vị nào đó cứng rắn tới không chịu được kích thích của da thịt cô. Nhịp tim trong phút chốc càng đập với tốc độ không thể kiểm soát, lúc này cô mới để ý đến những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán Đồng Tiểu Nghị. Dường như anh do lo lắng cho cô nên phải kim nén dục vọng từ rất lâu rồi. Lục Minh Minh như bị sai khiến, bàn tay không tự chủ trượt từ khuôn ngực xuống bụng của Đồng Tiểu Nghị, cuối cùng luồn hẳn vào quần trong run rẩy nắm lấy cự long của anh.

" Hm..." Đồng Tiểu Nghị thỏa mãn thở hắt ra, khó tin nhìn người con gái đang đỏ bừng mặt nằm dưới thân anh. Không ngờ cô lại có thể chủ động như vậy. Lục Minh Minh cắn cánh môi, hoàn toàn vứt hết thể diện ra sau đầu, trức trặc bắt đầu vuốt ve cậu nhỏ. Tuy cô không hề có kinh nghiệm, tuy động tác rất lộn xộn không theo một trật tự nào nhưng lại có thể làm cho anh hưng phấn tột cùng, nhiệt thiết nhanh chóng sung lên thêm vài phần nữa. Nếu không nhanh chóng bắt lấy bàn tay chạy loạn của cô lòi ra ngoài thì anh có lẽ đã ra mất rồi.

" Tiểu yêu tình, chơi đùa như thế đủ chưa hả? "

Đồng Tiểu Nghị cầm tay Lục Minh Minh vòng lên cổ mình, tìm xuống động mạch trên cổ cô nút mạnh. Đôi môi di chuyển thả những nụ hôn vụn vặt lên xương quai xanh Lục Minh Minh, sau đó dừng ở bầu ngực đang phập phồng của cô liếm láp từ nơi trắng xanh đến đỉnh hồng thom ngọt.

" Ừmm...a..." "Đầu nhụy dưới đầu lưỡi khẽ gầy của anh ngày càng đỏ thắm, bóng nhờn ướt át, cứng rắn dựng đứng như mời gọi. Những tiếng rên rì mất hồn hoàn toàn lấy hết lý trí của Đồng Tiểu Nghị, anh không thể chịu đựng thêm một giây phút nào nữa.

Roet!

Một tiếng thanh thúy vang lên, chỉ cần một nhịp chiếc quần trắng của Lục Minh Minh đã bị xé làm hai mảnh, ném một đường cong xuống sàn nhà. Lục Minh Minh giật mình ngóc đầu dậy muốn dùng tay che đi phần bí mật nhất của mình, nhưng hai tay ngay lập tức bị Đồng Tiểu Nghị nắm chặt cố định trên đỉnh đầu.

Huyết đạo huyền bí ma sát với cự long to lớn của anh qua một lớp vải đã đủ khiến cơ thể nhạy cảm của Lục Minh Minh phản ứng, mặt ngọt không ngừng rì rả bởi trơn lồi vào như mời gọi. Đồng Tiểu Nghị thả tay Lục Minh Minh trên đỉnh đầu ra, môi anh trượt xuống từ cái eo nhỏ nhắn, rồi hôn lên hai cánh sen hồng hào xinh đẹp.

" Dừng..." Cảm nhận được ánh mắt bóng cháy của Đồng Tiểu Nghị đang nhìn chăm chăm vào nơi kín đáo của mình, Lục Minh Minh không nhịn được đẩy đầu của anh ra.

" Thật đẹp! " Không để ý đến phản kháng nhỏ nhoi của Lục Minh Minh, anh lên tiếng cảm thán, lại một lần nữa chạm lên nơi đó, đầu lưỡi chuyển động lên xuống, vừa vận dề lên âm hạch.

" Không... " Lục Minh Minh hét lên, hai đùi kẹp chặt lấy đầu Đồng Tiểu Nghị khiến anh đưa đầu lưỡi vào sâu hơn. Cảm giác từng thớ thịt mềm mại đang hút lấy đầu lưỡi mình khiến bên dưới Đồng Tiểu Nghị nóng như muốn nổ tung, anh thoát đi quần của bản thân, nhào người lên hôn Lục Minh Minh, nuốt những tiếng rên rỉ của cô vào trong. Một nụ hôn dài ướt át kết thúc, bên dưới hai người đặt chồng lên nhau, đám thủy của cô bôi trơn còn ướt to lớn của anh, ma sát lên xuống ngoài cửa huyết.

" Anh không nhịn được nữa rồi, nhịn nữa chắc anh bệnh mất! "

Đồng Tiểu Nghị thờ dốc nói, bên dưới bắt lấy chân Lục Minh Minh đặt vòng lên thắt lưng mình. Sau đó anh cẩn thận tìm đến đúng cửa động huyền bí chậm chậm đi vào.

" A..." Cảm giác nơi chật khít bị mở ra đau như muốn xé rách vậy, Lục Minh Minh đôi mắt ngấn lệ rên lên.

" Đau lắm à? " Đồng Tiểu Nghị kiên nhẫn dừng động tác, chỉ mới vào được một chút nhưng anh đã cảm nhận được có một tấm màng ngăn cản. Lục Minh Minh nhìn anh khẽ gật đầu, rồi lại lắc đầu. Đồng Tiểu nghị yêu thương hôn lên môi Lục Minh Minh, xoa dịu nỗi đau ấy. Nhân lúc cô không chú ý, thắt lưng anh động mạnh một cái, cơn thịnh hòa vào trong âm huyết làm mát.

" Á! "

Lục Minh Minh ngửa đầu về phía sau, trán bết dính mồ hôi, móng tay găm vào lưng anh. Đau. Cảm giác căng tức khi phía dưới bị vật lớn lấp đầy vừa thống khổ vừa hạnh phúc. Vậy là từ nay thân thể này không còn là của một mình cô nữa, mà nó đã thuộc về Đồng Tiểu Nghị.

Đồng Tiểu Nghị sau khi đi vào thì dừng lại động tác, cảm nhận từng thớ thịt đang ôm trọn lấy nhiệt thiết của anh, cảm động hôn nhẹ lên trán Lục Minh Minh, hỏi.

" Đỡ hơn chưa? "

Lục Minh Minh cảm nhận một chút, cảm giác đau đớn dần dần biến mất, thay vào đó là cảm giác khoái hoạt. Cô e thẹn gật gật đầu, khẽ cong người lên để vật của anh đi vào sâu hơn nữa. Mặt ngọt không ngừng chảy ra ở nơi hai người kết hợp, Đồng Tiểu Nghị khẽ lui ra ngoài, rồi lại đâm vào trong. Âm thanh da thịt va chạm bắt đầu mạnh mẽ hơn vang lên trong phòng, không khí tràn ngập mùi mờ ám. Đồng Tiểu Nghị dần dần chuyển động nhanh hơn, cơn thịnh như lưỡi dao muốn xò xuyên qua thân thể Lục Minh Minh. Ga giường màu đen lún xuống theo động tác của hai người. Lục Minh Minh nhắm mắt ôm chặt lấy cổ Đồng Tiểu Nghị, để anh diu dặt lên những tầng mây.

" A...A... " Những tiếng rên rỉ ám muội vang lên mỗi khi Đồng Tiểu Nghị chạm đúng vào điểm nhạy cảm bên trong âm đạo. Lục Minh Minh cảm nhận cơn thịnh bên trong cơ thể mình khẽ giật, Đồng Tiểu Nghị dùng sức ra vào như vũ bão, sau đó nhanh chóng rút ra.

" Ừm... " Thời điểm một dòng nước nóng bóng chảy từ bụng dưới của Lục Minh Minh ra ngoài cùng với một chất dịch màu đỏ nhuộm trên ga giường cũng là lúc Đồng Tiểu Nghị giải phóng tinh hoa lên đùi cô.

Mọi chuyện kết thúc giống như một giấc mơ, Đồng Tiểu Nghị nằm trên người Lục Minh Minh bình ổn lại nhịp thở, sau đó sợ cô khó chịu nên lật người nằm xuống giường. Lục Minh Minh cảm thấy xương cốt như muốn rời ra từng khúc, giữa hai chân dính dớp khó chịu nhưng hai mắt đã mơ màng dip lại. Cô mệt quá rồi, cô muốn ngủ quá. Đồng Tiểu Nghị nhìn cô gái đang nằm trong lòng không giấu được nụ cười hạnh phúc. Anh nhẹ nhàng bế cô vào phòng tắm tắm rửa, tẩy đi mùi hoan ái vừa qua. Khi nhìn những dấu hôn đỏ hồng trên cơ thể Lục Minh Minh, một cảm giác như rót mật vào tim khiến anh vô cùng hạnh phúc. Đồng Tiểu Nghị lấy khăn tắm quấn quanh người Lục Minh Minh rồi mới bế cô lúc này đã ngủ ngon lên giường, không vội mặc quần áo mà hai người chỉ đắp chăn, cô gối đầu lên tay anh ngủ say. Đồng Tiểu Nghị đặt lên trán Lục Minh Minh một nụ hôn, khẽ thầm thì.

" Bấy giờ em đã là người phụ nữ của anh rồi, đừng bao giờ nghĩ đến chuyện rời xa anh nhé! "

***** 18/11/2017*****

Mít: Thật xin lỗi các bạn những ngày qua mình quá bận nên hôm nay mới có thể ngồi viết được, chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Đế Em Là Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 38: Anh giúp em báo thù cô ta

Rèm cửa màu cà phê lay động trong gió, ánh sáng màu đỏ của đèn ngủ chưa được tắt nhạt dần bởi bình minh từ bên ngoài chiếu qua cửa sổ. Đồng hồ trên tường tích tắc, tích tắc nhịp từng giây. Trên ga trải giường màu đen hôm nay không chỉ có một người nằm nữa, mà hiện lên cảnh hai người đang say ngủ thật yên tĩnh.

Lục Minh Minh nằm quay lại áp tấm lưng trần vào vòm ngực ấm áp của Đồng Tiểu Nghị. Anh vòng tay qua ôm lấy vòng eo thon gọn của Lục Minh Minh, như đang ôm cả thế giới trong lòng. Có đôi khi, bình yên chính là một loại cảm giác như vậy. Cùng với người mình yêu an ổn tình tình ngủ một giấc thật say, không quan tâm đến khi thức dậy cuộc sống sẽ như thế nào. Em yêu anh, anh cũng yêu em, hai người cùng nắm tay vượt qua hết tất cả. Tình yêu mờ ước của mỗi một cô gái trên thế gian này, đều tươi đẹp như vậy...

Chợt hàng mi đen dày run lên nhẹ nhẹ, Lục Minh Minh mơ màng mở mắt. Ánh sáng từ cửa sổ kính làm cô không khỏi hơi nhũn mảy, muốn gơ tay lên che mặt. Nhưng vừa khẽ động, Lục Minh Minh ngay lập tức cảm thấy xương cốt đau mỏi như muốn rời ra từng khúc vậy. Eo lưng bị một sức nặng đè lên, Lục Minh Minh theo bản năng liếc mắt cúi xuống nhìn. Tấm chăn mỏng manh màu đen hở hững phủ lên da thịt màu trắng, lộ ra khe nhỏ giữa hai đùi tuyết trắng. Tất cả hình ảnh in trong đáy mắt Lục Minh Minh khiến cô không khỏi khẽ rung mình, nhịp tim đập mất kiểm soát. Toàn bộ kí ức xấu hổ đêm qua ủa về khiến gò má Lục Minh Minh đỏ bừng. Cô khẽ cựa mình lật người nằm ngửa lên, bặm môi lún tay vào dưới chân nhắc cánh tay của Đồng Tiểu Nghị đang đặt trên eo mình ra.

" Ừm... "

Ai đó thờ ra một hơi về thỏa mãn, sau đó nhanh chóng lại chìm vào giấc ngủ. Lục Minh Minh nghe tiếng của Đồng Tiểu Nghị thì bối rối liếc nhìn anh. Khuôn mặt ấy, khi ngủ mang một loại hơi thở an lành, mái tóc đen mượt không còn lớp keo vuốt nữa nhẹ nhàng rủ một vài sợi xuống trán.

" Đáng ghét! "

Lục Minh Minh không nhịn được mắng yêu một tiếng, vừa cười trộm vừa nhẹ nhàng chui ra khỏi chăn muốn đi tắm rửa. Nhưng vừa chạm chân xuống mặt đất, cô lập tức phát hiện ra một vấn đề. Đây là nhà của Đồng Tiểu Nghị, không phải kí túc xá. Vì vậy chắc chắn không thể có quần áo của cô. Vậy dạ hội tối hôm qua bị ném dưới sân nhà không thể mặc lại nữa.

Lục Minh Minh cào cào mái tóc, quay lại nhìn Đồng Tiểu Nghị vẫn đang ngủ say. Trước đây cô không thích xem phim, nhưng vẫn có đọc qua vài bộ ngôn tình. Không phải mấy soái ca trong tiểu thuyết lãng mạn đó sau khi làm thịt nữ chính thì thường thức dậy sớm hơn vào buổi sáng, hoặc là nhìn nữ chính chăm chú cho đến khi cô tỉnh rồi tặng một nụ hôn lên trán hỏi " Tỉnh rồi? " ;hoặc là xuống bếp làm thức ăn đưa đến tận giường có gói đồ dành " Cà đêm qua em mệt rồi, ăn chút gì bổ dưỡng đi " ; hoặc là ra ngoài sớm mua quần áo từ trong ra ngoài, kể cả nội y mang về cho nữ chính bá đạo ra lệnh " Mặc nó đi, đêm qua anh đã dùng cơ thể đồ kích cỡ đồ lót của em rồi, đảm bảo vừa " hay sao?

Thật đúng là đời, không thể tin tưởng mấy cái chi tiết trong ngôn tình đó mà! Nhìn " lão công " của cô đi, ngủ đến không biết trời đất là gì, một hành động của soái ca cũng không làm được. Lục Minh Minh bắt đầu đi mở tủ quần áo lấy tạm một chiếc áo sơ mi của Đồng Tiểu Nghị, chậm rãi đi vào nhà tắm tắm rửa.

Cốc...cốc...cốc

" Vào đi! " Kiều Mạn Vân ngồi trên giường đọc tin tức buổi sáng mà lại giận đến tím mặt, nghe tiếng gõ cửa phòng thì gật gùng ra lệnh.

" Anh Bá Danh.... "

Kiều Mạn Vân bắt ngờ nhìn cánh cửa được mở ra, Quách Bá Danh mỉm cười bước vào bên trong.

" Nghe giọng em thì có vẻ không hoan nghênh anh lắm nhì? "

" Sao anh lại tới đây? " Kiều Mạn Vân bỏ máy tính xuống, mỉm cười hỏi Quách Bá Danh. Đối với hắn thì việc vào phòng cô đã quá quen thuộc, tùy tiện đi quanh phòng đụng mỗi thứ một chút.

" Anh nghe nói có người đem qua ầm ức không ngủ được, sợ lại ngốc nghếch hành hạ bản thân nên đến xem thử thế nào. " Nói xong hắn quay lại nhìn Kiều Mạn Vân, tiếp, " Mà có lẽ đúng là vậy rồi, sáng sớm đã tức giận là ảnh hưởng đến sức khỏe đấy nhé! "

" Không tức sao được, anh xem, toàn bộ tin tức nóng buổi sáng đều là tin Mike công khai bạn gái và từ chối đính hôn với nữ diễn viên Jenny! " Vừa giận dữ Kiều Mạn Vân vừa ném máy tính báng ra xa. Quách Bá Danh nhìn hành động của cô, nụ cười trừu đùa bên môi thoáng tắt trong vài giây, ngay sau đó lại khôi phục vui vẻ như ban đầu, bước lại chỗ giường ngủ của Kiều Mạn Vân. Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt có hơn một tia độc ác.

" Anh Bá Danh, anh nhất định phải giúp em. Dù có phải lật tung mọi nơi lên anh cũng phải giúp em tìm ra danh tính của con hồ ly tinh kia, em muốn chôn vùi ả! "

" Em yên tâm, hình như anh biết đó là ai rồi..." Quách Bá Danh đặt tay lên vai Kiều Mạn Vân, thần bí nói. Kiều Mạn Vân nghe vậy không khỏi kích động vùng ra khỏi chăn, nắm lấy tay hắn gấp rút nói.

" Là ai, là ai hả anh Bá Danh? Mau cho em danh tính của cô ta! "

" Yên tâm, đợi anh chắc chắn thêm một chút nữa, anh nhất định giúp em báo thù cô ta! "

Quách Bá Danh mỉm cười trấn an Kiều Mạn Vân, cô ta nghe vậy thì bình tĩnh lại, nhếch nụ cười nửa miệng rồi đứng dậy khoác lấy cổ Quách Bá Danh, cùng hắn đi xuống dưới lầu.

Bên này, Lục Minh Minh tắm rửa xong, ngay cả nội y cũng không có để mặc, chỉ khoác độc một cái áo sơ mi của Đồng Tiểu Nghị ra ngoài. Cô mở cửa nhà tắm ra ngó một chút, Đồng Tiểu Nghị vẫn chưa dậy, bèn ngồi lên giường mở điện thoại ra xem tin tức. Tốc độ nổi tiếng của cô gái thần bí qua một đêm đã đạt ngưỡng báo động, Lục Minh Minh tò mò lướt xuống đọc phần bình luận của mọi người xem sao. Chưa đầy năm phút sau, khuôn mặt Lục Minh Minh tràn ngập nỗi ảm ức, quay sang nhéo người đang ngon giấc kia một cái thật đau.

" Đồng Tiểu Nghị anh thật quá đáng! "

" A...a... " Có người chịu đau bị kéo ra khỏi giấc mơ mà kêu lên, nhưng Lục Minh Minh vẫn chưa buông tay. Người hâm mộ của Mike đang vô cùng kích động, phản ứng dữ dội với cô, thậm chí còn dùng những lời nói khinh miệt. Chính là tại anh không bàn bạc trước với cô mà tự ý công khai nên mọi chuyện mới đến nước này đó!

Bạn đang đọc truyện *Đế Em Là Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Một bé trai kháu khỉnh

" Hmm..." Đồng Tiểu Nghị chậm rãi mở mắt, nhưng do ánh sáng phản chiếu từ cửa sổ, Lục Minh Minh lại mặc áo sơ mi mỏng manh nên nơi thanh xuân nào đó lấp ló hiện ra trước đồng tử màu đen của anh. Nhớ đến nhiều tháng trước đây, cái đêm Lục Minh Minh bị sốt anh ở lại chăm cô, buổi sáng hôm sau cô mặc áo ba lỗ thể thao ngắn đến nửa người nằm kề bên quần lấy anh, lại còn ra sức dụ. Khi ấy anh thế mà lại có phản ứng, luôn thăm mắng chính mình phải kiềm chế để không chạm vào hai con thỏ bông nhỏ nhắn kia... Thật không ngờ định mệnh đã an bài, cuối cùng cũng có một ngày con nhím vô tư ấy không còn xù lông khi ở chung với anh, hơn nữa còn rất tự nhiên ăn mặc như cô như không leo lên giường anh!

" Còn không mau..." Lục Minh Minh nổi đóa, vừa quay sang đã thấy Đồng Tiểu Nghị ngáy người nhìn vào nơi nhạy cảm nào đó của mình, cô chợt nhớ tới đồ bản thân đang mặc, vội vã dùng chăn trùm kín lên tận cổ.

" À...ừm... vì không có đồ mặc cho nên... á! "

Lục Minh Minh đỏ bừng mặt ập ứng giải thích, nhưng chưa kịp nói xong Đồng Tiểu Nghị đã kéo chăn của cô ra và ngồi lên bên cạnh cô. Lục Minh Minh kịch liệt phản kháng, mặc dù chuyện xấu hổ nhất cũng đã làm rồi nhưng vẫn cảm thấy rất mất mặt.

" Anh... anh còn chưa mặc quần áo..."

Lục Minh Minh quay mặt ra cửa sổ để tránh đụng phải nửa thân trên quằn rừ của Đồng Tiểu Nghị. Anh cúi xuống liếc qua mình một chút rồi bất ngờ ôm lấy Lục Minh Minh vào ngực, xấu xa nói khẽ bên tai cô.

" Xấu hổ cái gì chứ, không phải đêm qua đã thấy hết rồi sao? "

" Anh! " Lục Minh Minh cắn môi không nói lên lời, chống tay đẩy anh ra, " Em không đùa đâu. "

Đồng Tiểu Nghị mỉm cười nâng cằm Lục Minh Minh lên đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước.

" Mặc kệ người ta nói như thế nào, trong mắt anh người phụ nữ của anh là xinh đẹp nhất. Tin tưởng anh nhé sâu ngủ ngốc! "

" Em..." Lục Minh Minh ngập ngừng không biết phải nói như thế nào. Yêu anh, cần một dũng khí lớn để đối mặt với thế giới đầy rẫy thị phi ngoài kia. Đồng Tiểu Nghị thăm dò chạm môi vào môi Lục Minh Minh, lông mi đen dày khẽ run lên, chậm chậm khép lại. Dù có khó khăn đến mấy, cô cũng sẽ cố gắng vì tương lai của hai người. Đồng Tiểu Nghị vươn tay ôm lấy vai Lục Minh Minh, dùng nụ hôn để khẳng định tình cảm của bản thân. Môi lưỡi hòa quện cùng một chỗ, tình yêu giống như cánh đồng có khó bỗng dung bén lửa, không dễ dàng ngăn lại được.

Đôi môi nam tính nóng bỏng phủ lên đôi môi anh đào của Lục Minh Minh, bàn tay anh lần mò tới hàng cúc bấm trên chiếc áo quen thuộc của mình gỡ bỏ chương ngại vật đến với ngọn đồi tuyết trắng xinh đẹp. Trái tim trong ngực Lục Minh Minh nhảy lên theo âm thanh từng chiếc cúc được tháo ra, cuối cùng biến thành loại nhịp điệu không tiết tấu khi Đồng Tiểu Nghị đặt cô dưới thân...

Bên ngoài, ánh bình minh chan hòa. Trong phòng, cảnh xuân sắc ngập tràn.

Đảo F. Bầu trời trên đảo có thể mờ hoặc lòng người bởi màu xanh không một nét gợn của nó. Lục Bình xúc động bề thiên thần nhỏ mà Trương Mỹ đã phải vượt qua điều trị stress khó khăn để có thể đưa bé con đến với cuộc sống này.

" Mọi chuyện đều đã tốt đẹp rồi. Một bé trai thật kháu khỉnh. Bây giờ anh chị có thể về nhà rồi! "

Y tá phụ trách chăm sóc bé trai xúc động nhìn hai vợ chồng Lục Bình và Trương Mỹ đang ôm đứa con bé bỏng. Sau chín tháng chống chọi với bệnh trầm cảm để không bị sinh non, cuối cùng đứa bé cũng được đón ánh sáng từ thế giới bên ngoài. Nhưng vì cậu nhóc quá yếu ớt vì mẹ đã lớn tuổi, lại bị bệnh trong khi mang thai nên các bác sĩ nhất quyết giữ bé con lại nuôi trong lồng kính suốt ba tháng để theo dõi. Lục Bình và Trương Mỹ ngày ngày chỉ có thể ngắm con trai của mình qua cửa kính. Nhìn con ngủ, bàn tay nhỏ nhắn nắm lại, hai người lại thấy sống mũi cay cay. Đồng thời trong lúc đó, Lục Bình cũng toàn tâm chăm sóc Trương Mỹ để phòng bệnh trầm cảm sau sinh.

" Chúng ta gọi điện cho Minh Minh thôi. Con bé biết em trai sắp về chắc mừng lắm. " Lục Bình nhìn con trai, lại nhìn bà xã. Mặc dù ở trên đảo nhưng không ngày nào ông không nhớ con gái. Bởi vì người ta thường nói " con gái là người tình kiếp trước của bố " nên tình cảm giữa hai bố con luôn khăng khít như vậy.

" Mà hôm trước ông bảo nó đặt tên cho em là gì cơ? " Trương Mỹ chợt nhớ ra vấn đề tên cho con trai, vừa gấp đồ vừa hỏi chồng. Lục Bình huyýt sáo gọi bé con đang mở đôi mắt đen tròn to lúng liếng nhìn mình, nghe Trương Mỹ nói vậy ông mới nhớ ra.

" A phải rồi. Chị Minh Minh của con đã đặt tên cho con đấy nhé! Tên của con là Lục Triết Hy. "

Ba tháng trước, ngày Trương Mỹ chuyển dạ, Lục Bình cuồng quyết gọi cho Lục Minh Minh. Khi ấy cô đang ở cùng một chỗ với Đồng Tiểu Nghị, gấp đến phát khóc, chân tay run rẩy. Đồng Tiểu Nghị phải nắm tay động viên cô. Hiện tại Lục Bình đã rất lo lắng rồi, cô còn như thế càng làm ảnh hưởng đến tâm trạng bố.

" Không sao đâu bố, mẹ và em chắc chắn sẽ an toàn mà. Vâng... Vâng, con đợi tin của bố. "

Lục Minh Minh cúp máy, nhưng mồ hôi lạnh cứ tu ra. Đồng Tiểu Nghị ôm lấy Lục Minh Minh vỗ về, hai người cùng nhau chờ đợi và cầu nguyện. Đến khi em trai an toàn chào đời, Lục Minh Minh sung sướng phát khóc, chỉ muốn bay ngay đến đảo F cùng em, tuy nhiên cô không thể bỏ dở việc học. Lục Bình hỏi cô tên em nên đặt là gì, lúc đó Lục Minh Minh quá vui nên không suy nghĩ được gì, chỉ thuận miệng nói ra tên Lục Triết Hy. Vậy là nhanh chóng quyết định, chị gái Lục Minh Minh, em trai Lục Triết Hy.

Reng...

Tiếng chuông điện thoại vang lên đánh thức người trong chăn. Lục Minh Minh cuộn chăn ngồi dậy, cảm thấy phần dưới cử động có chút khó khăn, vì sáng sớm nay lại cùng Đồng Tiểu Nghị mây mưa một lần nữa...

" Alo... dạ...vâng a.... "

Lục Minh Minh mơ màng bất máy, nhưng khi nghe lời truyền đến từ đầu dây bên kia thì nhanh chóng tỉnh hẳn, sau khi cúp máy nhanh chóng kích động gọi Đồng Tiểu Nghị.

" Tiểu Nghị, mau giúp em mua quần áo đi, bố mẹ và Triết Hy đang trên đường từ đảo F về phố A rồi, em phải mau chóng về phố A mới được! "

*** 15/12/2017***

Bạn đang đọc truyện *Đế Em Lâm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Ra mắt bố mẹ vợ ?

" Tiểu Nghị mau lên..."

Lục Minh Minh chạy đến mở tủ quần áo chọn đồ cho Đồng Tiểu Nghị. Đồng Tiểu Nghị cười khê, chống tay nằm nghiêng nhìn thân hình lấp ló ẩn hiện của Lục Minh Minh qua lớp áo sơ mi. Đáng vẻ không đề phòng này của cô thật vô cùng dụ dỗ. Anh vươn tay mở ngăn kéo của chiếc tủ trên đầu giường, lấy ra một cái điện thoại khác, nhưng ánh mắt vẫn một mực rơi trên người Lục Minh Minh.

" Quần áo của anh.... đây!?! "

" Tiểu Nghị, em nói nghiêm túc đấy. Coi như em nợ anh lần này, được không? "

Lục Minh Minh thấy Đồng Tiểu Nghị không chịu ngồi dậy thì sốt ruột đưa quần áo đến tận giường cho anh cùng về mặt không thể nghiêm túc hơn. Đồng Tiểu Nghị có phần đau lòng, nhận lấy quần áo từ tay cô, tiện kéo luôn Lục Minh Minh ngồi xuống bên cạnh.

" Cái hết cục áo ngực vào rồi hãy nói chuyện với anh! "

Lục Minh Minh: "... "

" Em giống một con nhím, nhưng là một con nhím ngốc! " Đồng Tiểu Nghị thấy Lục Minh Minh không nói lên lời nữa thì không khỏi cảm thấy thú vị, trầm giọng trách. Lục Minh Minh nhủ mị, còn chưa hiểu tại sao mình bị nằng Đồng Tiểu Nghị liên giải thích.

" Em có tin bây giờ anh mới máy lên sẽ có một loạt các cuộc gọi và tin nhắn ập đến không? Lúc đó anh khó mà đi cùng em về phố A được nữa. "

Lục Minh Minh liếm môi một cái, nghĩ cũng đúng. Sáng nay lúc mở máy cô cũng nhận được tin nhắn của Ngải Nhu, nhưng chưa dám trả lời vì ngại. Cô hỏi anh phải làm cách nào, Đồng Tiểu Nghị yêu thương véo má cô một cái, giờ chiếc điện thoại khác lên.

" Đùng lo, anh có rất nhiều phương án dự phòng. Đó là thói quen trước giờ của anh. " Nhà cũng vậy, ô tô cũng vậy, và điện thoại cũng vậy. Đó chính là lí do tại sao những thợ săn tin tức khó lòng biết được hành động của anh. Lục Minh Minh liền ngoan ngoãn gật đầu ngồi chờ Đồng Tiểu Nghị gọi điện thoại.

" Quân có ở đó không? Bảo nó mang đến cho em một bộ trang phục của nữ. "

" Thật tình, anh không sống nổi với hai đứa mất! "

Điện thoại truyền đến tiếng thờ dài của Vũ Bằng. Lục Minh Minh lập tức đỏ bừng mặt. Quả nhiên, người Đồng Tiểu Nghị tin tưởng chỉ có hai anh em họ Vũ. Nếu như vậy thì...

" Em không dám gặp Ngải Nhu mất... " Vì Vũ Bằng vẫn còn nằm viện, nên Ngải Nhu và Vũ Quân chắc chắn đang ở bên cạnh chăm sóc anh. Nếu thế thì vừa rồi cô nàng đã biết hai người bọn họ qua đêm cùng nhau. Với một cô gái tính tình ngây thơ như Ngải Nhu thì chuyện này thật vô cùng xấu hổ!

....

Tuy nhiên bên này, Ngải Nhu vừa lúc đi mua đồ nên không nghe được cuộc nói chuyện giữa Vũ Bằng và Đồng Tiểu Nghị. Vốn Vũ Bằng không định cho cô biết, nhưng Vũ Quân leo miệng không muốn bỏ lỡ ván game đã nói trước.

" Ngải Nhu, cậu cùng tôi về kí túc xá lấy quần áo cho Minh đại tỷ! Hôm qua tỷ ấy qua đêm ở nhà anh Tiểu Nghị. "

"A? Được! "

Ngải Nhu bất ngờ một chút nhưng nhanh chóng đồng ý, đồng thời nghe thấy tiếng háng giọng của Vũ Bằng.

" Gọi là gì? " Vũ Bằng với ánh mắt đáng sợ lướt qua người Ngải Nhu, rồi bắn về phía Vũ Quân. Vì Vũ Quân và Ngải Nhu bằng tuổi nên cậu vẫn gọi cô nàng là cậu xưng tôi. Tuy nhiên nhìn thái độ của Vũ Bằng, có thể thấy anh là đang...ghen rồi??

" A...Chị dâu, chị dâu! Chị dâu có được chưa? "

Vũ Quân ngọt nhạt cười cười thay đổi cách xưng hô với Ngải Nhu. Phải phân rõ quan hệ thế này trước khi cậu gặp rắc rối với ông anh đẹp trai. Ngải Nhu đỏ bừng mặt vụng trộm nhìn Vũ Bằng nói không cần gọi như thế, Vũ Bằng hải lòng mới để hai người rời bệnh viện. Trước khi đi anh còn dặn dò Vũ Quân lái xe cẩn thận để phóng viên không phát hiện nơi ở mới của Đồng Tiểu Nghị.

" Không có việc gì thì đừng đi ra ngoài. Hai người ở trong nhà là được rồi. "

Vũ Bằng lấy lại vẻ mặt nghiêm túc, gửi cho Đồng Tiểu Nghị một tin nhắn. Đồng Tiểu Nghị vừa lúc tắm xong, bèn nhanh chóng gửi tin trả lời.

"Bác trai bác gái từ đảo F đã trở về, em phải đưa tiểu Minh về khu phố A."

"Ra mắt bố mẹ vợ?"

Nhìn màn hình điện thoại, Đồng Tiểu Nghị bật cười, hướng về phía Lục Minh Minh đang chăm chú bỏ ga trải giường vào máy giặt. Vừa rồi lúc cô thu dọn, anh nhìn thấy một thứ in trên đó, màu đỏ thẫm chói mắt tựa những cánh hoa bi ngạn...

Vũ Bằng chờ một lúc lâu không thấy hồi âm, thầm nghĩ Vũ Quân và Ngải Nhu đã tới nơi rồi chẳng, định đặt máy xuống tiếp tục nghe ngóng phản ứng về sự việc hôm qua của Mike, nhưng lại nhận được tin hồi đáp của Đồng Tiểu Nghị.

"Vâng, sẽ chiến thắng trở về!"

Chuyến bay mang số hiệu PD101 từ đảo F về thành phố S đã hạ cánh an toàn, xin quý khách vui lòng kiểm tra lại hành lý...

Tiếng thông báo vang lên ở sân bay thành phố S, những người có người thân từ đảo F trở về đều tập trung ngóng đợi ở cửa ra. Ít phút sau, một người đàn ông kéo vali, một người phụ nữ bế con nhỏ xuất hiện ở cửa.

"Tiểu Minh học đại học ở đây, chúng ta có nên ghé qua chỗ con bé không?" Sau khi ra khỏi sân bay, Lục Bình hỏi Trương Mỹ. Trương Mỹ nhìn tiểu thiên thần Lục Triết Hy đang say ngủ trong tay, hơi nhăn mũi.

"Không cần đâu, con bé chắc chắn sẽ về nhà chúng ta mà. Trước cứ quay về phố A đi, bé con đi đã mệt rồi."

"Được, nghe theo mình hết." Lục Bình ôm thắt lưng Trương Mỹ, vẫy một chiếc taxi bên đường trở về ngôi nhà quen thuộc.

**** 22:30 - 3/1/2018****

HAPPY NEW YEAR!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Để Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Cảnh xuân trong phòng ngủ

Biệt thự Kiều gia.

Kiều Mạn Vân nổi giận gạt tất cả đồ đạc trên bàn xuống đất.

Xiàng!

Những tiếng đồ vỡ đinh tai vang lên trong thư phòng. Kiều Mạn Vân cắn chặt môi khiến môi dưới của cô trắng bệch. Chút ánh sáng hoàng hôn cuối cùng u ám rơi vào từ cửa sổ phòng đọc sách càng làm khung cảnh trở nên hỗn loạn. Đám người giúp việc trong nhà xoắn xuýt đứng ở ngoài cửa, người nọ liếc nhìn người kia không dám vào xem tình hình của cô chủ bên trong.

"Anh có thể đi đâu được chứ? Không lẽ là đang ở cùng chỗ với con hồ ly tinh kia rồi?"

Kiều Mạn Vân chống hai tay xuống mặt bàn, con ngươi đảo qua lại, khuôn mặt son phấn đàng đàng sát khí.

Cạch!

Cửa phòng mở ra, một đôi giày da giẫm lên mớ lộn xộn Kiều Mạn Vân vừa gạt xuống, bước về phía chiếc bàn. Bỏ lại dưới chân là tiếng khung ảnh thủy tinh bị giẫm nát, người đó không quan tâm, đích đến chỉ có một - đó là cô gái trước mặt.

Trong ánh sáng chạng vạng mờ hồ, hắt một nửa khuôn mặt, Kiều Mạn Vân hơi khựng lại, nheo mắt nhìn về phía cửa phòng. Trời đã chuyển tối, thư phòng lại không bật đèn, mặc dù đáng người rất quen thuộc, nhưng một cảm giác rừng rậm cùng với tâm trí chỉ đang nghĩ về Đồng Tiểu Nghị làm Kiều Mạn Vân tạm thời không nhớ ra được. Người đàn ông đó... là ai?

Khu phố A.

Không khí tối nay của cả khu lại giống như ngày gia đình Lục Minh Minh mới chuyển tới đây vậy. Vẫn nhộn nhịp như thế, chỉ khác là Lục Minh Minh chưa có mặt ở đây, thay vào đó là đứa em trai bảo bối Lục Triết Hy đang tròn xoe mắt nhìn nhiều gương mặt lạ lẫm.

"Ôi! Thăng nhóc đáng yêu quá đi! A Mỹ à chị vất vả rồi, bao lâu nay gia đình chị không có ai về, tôi thật là buồn a!!"

Di Tiểu vẫn không có gì thay đổi, vẫn nhiệt tình như thế, hàng ngày đi còn giúp gia đình Lục Minh Minh trông coi nhà cửa. Lục Bình mang đồ ăn ngang qua tiện cảm ơn dì, rồi vội vã chạy ra với mấy ông bạn hàng xóm. Đang ngồi nói chuyện vui vẻ, chú Tiểu nhìn ra phía ngoài rồi đột nhiên hồ lên, toàn bộ các cơ mặt đều giãn ra biểu lộ sự vui mừng.

"A... Tiểu Minh về rồi kia!"

Trước ánh mắt mong đợi của mọi người, Lục Minh Minh chạy thật nhanh vào trong, lễ phép cúi chào những người đang có mặt ở nhà cô. Gặp Lục Bình, ông vỗ nhẹ lên vai cô cùng gật đầu một cái. Hai bố con không cần nói nhiều, tất cả thể hiện qua đây mắt đầy niềm vui. Cuối cùng, cô đến trước mặt Trương Mỹ đang bế tiểu thiên thần, ôm chầm lấy cả hai mẹ con.

"Mẹ!"

"Con bé này, làm em ngat thờ nha!" Trong vòng tay siết chặt của Lục Minh Minh, Trương Mỹ nằng yếu cô. Lúc này Lục Minh Minh mới cúi xuống nhìn Lục Triết Hy. Cậu bé vô cùng bụ bẫm, đôi mắt lúng liếng dưới hàng lông mi đen dày. Từ chiếc mũi, đôi môi, đến hàng lông mày đều giống như bản sao của Lục Minh Minh. Cô hạnh phúc bế bé cưng trên tay, trái tim bỗng không kiềm nén được một cảm xúc lạ khó tả mà đập nhanh hơn.

Hàng xóm nhộn nhịp tới khuya, cũng đến lúc ra về. Lục Minh Minh phụ giúp Lục Bình thu dọn, Lục Bình như chợt nhớ ra điều gì đó, hỏi cô.

"Hôm nay con đi taxi về hả?"

"Dạ?..."

Lục Minh Minh dừng động tác ngắt đầu lên, khẽ nuốt nước miếng. Cô háng giọng một cái, liếc mắt qua Trương Mỹ đang cho Lục Triết Hy bú, hai tay vịn về gấu áo. Cô ấp úng.

"Thực ra...thực ra hôm nay có người đưa con về, anh ấy muốn chào hỏi bố mẹ?"

" Con trai? " Lục Bình lập tức nhủ mi hời.

Lục Minh Minh mím môi gật đầu, Lục Bình và Trương Mỹ nhìn nhau một chút, ông tiếp.

" Cậu ấy đâu, sao vừa rồi không vào cùng con luôn? "

Lục Minh Minh gãi gãi đầu nói anh ấy không tiện, vừa lúc đó vang lên tiếng gõ cửa. Cô đảo mắt qua biểu cảm của bố mẹ rồi ra mở cửa trong tâm trạng căng thẳng.

" Cậu... "

" Bác trai, bác gái, là cháu ạ! "

Đồng Tiểu Nghị bước vào, cúi người chào hỏi. Lục Bình hơi há miệng, nhất thời im lặng. Như đã hiểu ra mọi chuyện, ông gật đầu hỏi Lục Minh Minh.

" Đồng Tiểu Nghị là người đưa con về? "

Gật đầu.

" Vậy nên bây giờ con là đang giới thiệu bạn trai? "

Ngập ngừng gật đầu.

" Đồng Tiểu Nghị. " Lục Bình đột nhiên chuyển hướng sang Đồng Tiểu Nghị. Anh " dạ " một tiếng đầy nghiêm túc và tự tin.

" Thực ra từ trước khi tôi đi, từ khi tôi muốn Tiểu Minh quen Vũ Bằng thì tôi đã biết con bé có tình cảm với cậu rồi. Một thời gian lâu như vậy ở cạnh nhau, hai chúng tôi cũng không bất ngờ lắm. Có điều... " Ông ngừng một lát, nheo mắt hỏi.

" Tôi bây giờ cậu đang làm gì chúng tôi cũng không biết, thử hỏi làm sao yên tâm giao con gái cho cậu đây? "

" Cháu là diễn viên ạ! " Khác với những cuộc nói chuyện trước, lần này Đồng Tiểu Nghị dứt khoát trả lời. Lục Bình và Trương Mỹ sau khi nghe anh giới thiệu cặn kẽ thì có chút chưa thể tiếp nhận được. Điều kiện của anh tốt như thế, xung quanh có biết bao cô gái theo đuổi, lại muốn ở bên con gái hai người. Liệu có tốt cho Lục Minh Minh không đây?

Đàn ông, khi muốn tìm hiểu đối phương luôn có một cách. Uống rượu.

Sau một hồi can ngăn không được, Lục Minh Minh bị bắt vào phòng ngủ trước, Đồng Tiểu Nghị ở phòng khách tiếp rượu Lục Bình. Thời điểm Lục Bình say khướt được Trương Mỹ dìu vào phòng, anh cũng vịn vào tay ghế sofa loạn xạ đứng dậy. Đồng Tiểu Nghị lắc lắc đầu, cảm giác hơi cồn đang cuộn trào trong cơ thể mình. Vì là diễn viên nên anh vô cùng hạn chế việc uống rượu, nhưng hôm nay anh sẵn sàng phá bỏ luật lệ của mình.

Đồng Tiểu Nghị tìm đến nhà tắm rửa mặt cho tỉnh táo hơn một chút. Vốn là muốn về nhà mình ngay, nhưng đi qua cửa phòng Lục Minh Minh, anh không kìm được mở cửa đi vào.

Cô gái trên giường đang ngủ thật say, váy ngủ mỏng manh bị kéo lên, phần đùi cuốn hút không hề phòng bị hiện ra trước mắt Đồng Tiểu Nghị. Theo từng nhịp thở của cô, hai gò bồng đảo trước ngực lên xuống có tiết tấu. Bởi vì cô áo ngủ rất rộng, chỉ cần Lục Minh Minh hơi nằm nghiêng, nơi thanh xuân ấy lại lộ hơn phần nữa, dấy lên dục vọng chết người.

" Ừm... "

Lục Minh Minh khẽ cựa quậy, lựa chọn tư thế nằm nghiêng dễ chịu, hai đùi co sát vào nhau, cặp mông như có như không lộ ra bên ngoài. Tư thế không hề phòng bị như vậy, Lục Minh Minh không hề biết ngay lúc này, một ánh mắt sáng rực như sôi đối đang nhìn chằm chằm vào mình....

Bạn đang đọc truyện *Để Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: [18+] Sói đối

Đồng Tiểu Nghị lại gần, ngồi xuống mép giường bên cạnh Lục Minh Minh. Khung cảnh này, giống như rất lâu trước đây lần đầu tiên anh nhận ra người con gái này có bao nhiêu quan trọng đối với mình. Đêm đó, anh không suy nghĩ nhiều phóng xe về bên cạnh Lục Minh Minh, trùng hợp là cô đang bị sốt đến không tỉnh táo. Tuy nhiên hôm nay, anh mới là người có phần mơ hồ.

Đồng Tiểu Nghị đưa tay gạt những sợi tóc vương trên mặt Lục Minh Minh, mùi sữa tắm hương hoa Lavender trên người cô làm anh thanh tỉnh không ít. Người ta nói con gái khi yêu thường chăm chút cho ngoại hình hơn, đối với Lục Minh Minh thì điều đó không phải không đúng. Trước đây cô không quá để ý tới những loại sữa tắm, trên người lúc nào cũng chỉ có mùi cỏ nhàn nhạt. Tuy nhiên không biết từ bao giờ, bên cạnh hoa Păng- xê thì cô còn đặc biệt thích dùng sữa tắm hương hoa Lavender. Mùi hương của nó có thể khiến đối phương an thần vô cùng tốt.

" Tiểu Nghị? " Thời điểm Đồng Tiểu Nghị lấy tay xoa xoa huyết thái dương, chuẩn bị đứng dậy, Lục Minh Minh bất ngờ thức dậy gọi tên anh. Giọng cô vương vít cảm giác ngái ngủ, khiến người ta có kích thích muốn ôm vào lòng.

" Anh ở đây. " Đồng Tiểu Nghị mỉm cười đặt bàn tay lên má cô. Anh vừa cất lời, không khí xung quanh Lục Minh Minh nồng nặc mùi rượu. Lục Minh Minh lập tức lo lắng ngồi bật dậy đặt tay lên trán Đồng Tiểu Nghị.

" Anh uống nhiều lắm phải không? Bây giờ trong người có khó chịu không? "

Đồng Tiểu Nghị muốn lắc đầu nói không sao, nhưng Lục Minh Minh đã nhanh hơn ôm lấy anh rồi vỗ lưng cho anh.

" *Cô gái gốc gác này....* " Đồng Tiểu Nghị thầm nghĩ, kìm nén trí giác của chính mình. Tuy nhiên bàn tay Lục Minh Minh như có ma lực đụng chạm sau lưng anh, thôi bùng lên ngọn lửa dục vọng to lớn. Lục Minh Minh chỉ cảm thấy vô cùng áy náy vì bố mình đã ép anh uống nhiều như thế, cô không hề để ý hơi thở của anh dần trở nên nặng nề, và các cơ bắp cũng đang căng cứng lên.

" Nếu anh khó chịu thì cứ nói nhé.... " Lục Minh Minh nói nhỏ bên tai Đồng Tiểu Nghị, nhưng không biết bên tai anh chỉ còn lại những tiếng ù ù không rõ.

Đồng Tiểu Nghị hít một hơi thật sâu, sau đó đẩy ngã Lục Minh Minh xuống giường.

" Tiểu...Tiểu Nghị...? " Lục Minh Minh bất ngờ với hành động của anh, trong giọng nói mang theo một chút run rẩy.

" Ừ, anh khó chịu... " Đồng Tiểu Nghị ghé vào bên tai Lục Minh Minh thổi một hơi đầy ám muội, khàn giọng nói. Lục Minh Minh bất giác đỏ bừng mặt, bụng dưới không nhịn được nhói lên. Cô luống cuống chống tay lên ngực anh thương lượng.

" Vậy anh đứng lên một chút, em đi nấu canh giải rượu cho anh... "

Vừa nói Lục Minh Minh vừa cố ngồi dậy, nhưng Đồng Tiểu Nghị dùng sức ấn cô trở lại giường, ánh mắt anh hiện tại nóng bỏng như có thể phun ra lửa vậy. Anh bắt lấy một bàn tay của Lục Minh Minh đang chạm trên ngực mình, đặt nó lên bộ vị nóng rực nào đó của mình.

" Nhưng anh là khó chịu ở đây.... "

Lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ kinh người cùng cảm giác cứng rắn, Lục Minh Minh đỏ mặt tới tận mang tai, cô muốn rút tay về nhưng Đồng Tiểu Nghị không cho, ngược lại càng làm nơi ấy cứng rắn hơn, đôi chiếc quần bên ngoài lên dưới bàn tay cô. Lục Minh Minh bị ép làm điều đó vô cùng xấu hổ, chỉ biết quay mặt qua một bên, hàm răng cắn chặt cánh môi anh đào. Đồng Tiểu Nghị đầu bỏ lơ cơ hội này, anh giống như một con sói đói bắt được con mồi, cúi xuống ở gần cổ xinh đẹp của Lục Minh Minh mà cắn mút. Rất nhanh, trên cổ cô đã lưu lại một vòng tròn màu đỏ nhạt.

"A..."

Không hề có nụ hôn ngọt ngào, chỉ có cảm giác tê ngứa nơi chiếc cổ, Lục Minh Minh cảm thấy cô giống như những người phụ nữ tình một đêm với anh vậy. Lục Minh Minh bắt mắt quay mặt lại đối diện với anh, một tay ôm lấy cổ anh, tay kia vẫn ở giữa hai chân anh dao động, lần mò tới thất lung của anh, thuần thục tháo ra. Biểu cảm âm ức cùng hành động như vậy... Đồng Tiểu Nghị nhướng mày, lần này tới lượt anh không vui. Trông Lục Minh Minh lúc này giống như một người phụ nữ có tình tính kẻ anh vậy.

Thời điểm Lục Minh Minh rút được thất lung của anh ra, Đồng Tiểu Nghị tóm lấy tay của cô vòng lại lên cổ mình, không cho cô làm loạn bên dưới nữa. Đồng thời, tay anh luồn xuống eo cô nhắc cô lên cao hơn, để cơ thể hai người tiếp xúc thân mật hơn. Anh cúi xuống thả những nụ hôn vụn vặt trên khắp khuôn mặt cô. Đồng Tiểu Nghị có thể cảm nhận được mỗi lần đôi môi anh tiếp xúc với da thịt Lục Minh Minh thì cô lại khẽ run lên.

"Anh xin lỗi..." Xin lỗi vì đã bắt em làm chuyện xấu hổ như vậy...

"Không sao." Lục Minh Minh mỉm cười thì thào nói, trán cô áp lên trán anh, đỉnh mũi cũng chạm vào nhau. Đồng Tiểu Nghị cũng bật cười khe khẽ, anh hôn chụt một cái lên chóp mũi cô.

Hai đôi môi lại lưu luyến quấn lấy nhau, trần trọc không nở rời đi. Đồng Tiểu Nghị thuần thục tách môi Lục Minh Minh ra, cái lưỡi trơn tru luồn vào trong đoạt đi mọi hương vị thuộc về riêng cô. Lục Minh Minh tức tức đáp lại, học cách anh mút lấy lưỡi cô, cách anh chơi đùa trong khoang miệng cô mà cùng anh truy đuổi.

Váy ngủ của Lục Minh Minh không biết từ lúc nào đã bị anh kéo lên đến tận xương quai xanh, da thịt lộ ra trong không khí. Không quá trắng mịn như tiểu bạch thỏ, nhưng vô cùng khỏe khoắn và hấp dẫn. Hai khối khóa tròn trước ngực tuy không đồ sộ nhưng rất vừa vặn với vòng eo thon nhỏ. Hôn nữa... dường như trong thời gian yếu Đồng Tiểu Nghị, chúng được anh chăm sóc tận tình nên đã có phần lớn hơn.

Một tay Đồng Tiểu Nghị chu du trên da thịt Lục Minh Minh, khám phá nơi nhô lên kia. Ngón tay anh như không có khớp xương nhẹ nhàng xoa nắn chân đồi tuyết, ngón trỏ thon dài ở trên nụ hoa đỏ hồng kia se se làm nó nhanh chóng cứng rắn đỏ hơn. Lục Minh Minh cảm thấy dây thần kinh ở ngực lên kết với bụng dưới, làm cô thấy nhói lên, khí nóng như muốn từ trong thoát ra ngoài. Đồng Tiểu Nghị dờm môi xuống một bên bông đào còn lại, chiếc lưỡi quét qua da thịt mang theo hơi thở nóng rực. Đến khi dừng trên nụ hồng mai kia thì mạnh mẽ gầy và mút mạnh.

"A...Úm..."

Lục Minh Minh rút cuộc không chịu được nữa, bật lên tiếng rên rỉ mất hồn. Nó cổ vũ Đồng Tiểu Nghị tiếp tục hôn xuống, hôn xuống nữa, liếm qua vùng bụng, chiếc lưỡi đảo vòng quanh rốn Lục Minh Minh. Cuối cùng, môi lưỡi anh dừng ở nơi tư mật giữa hai chân cô cách một lớp vải mỏng mà treu chọc, khẽ hôn, khẽ liếm, khẽ vọt vào giữa hai cánh hoa.

"Đừng..." Lục Minh Minh khóc không ra nước mắt, một sự vui thích rạo rực trong từng tế bào khiến dòng nước âm áp thom tho từ bụng dưới không ngừng chảy ra thấm ướt dần quần nhỏ của cô.

"Đừng làm gì? Làm như thế này?..." Đồng Tiểu Nghị không ngừng lên xấu xa hỏi, đồng thời dùng răng nanh khẽ cắn cánh hoa thịt của Lục Minh Minh qua lớp vải. Hai tay anh nắm chặt hai bắp đùi cô đang rộng ra, đầu anh đang cúi xuống giữa đó chăm sóc nơi mẫn cảm nhất, khiến Lục Minh Minh chỉ còn biết nắm chặt ga giường.

Giống như một con sói, chậm rãi kéo dài thời khắc bắt lực của con mồi, sau đó ăn chúng sạch sẽ không chừa một mẩu xương.

*** 10:15 27/1/2018***

Bạn đang đọc truyện *Đế Em Là Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 43: [18+] Cùng anh

"Tiểu...Tiểu Nghị..."

Lục Minh Minh gọi tên Đồng Tiểu Nghị làm anh không nhẫn nhịn thêm một giây nào nữa, vật nóng mạnh mẽ chà sát nhụy hoa vài cái rồi hòa mình vào trong đầm lầy âm áp ấy, va chạm như lớp kính vỡ toang ra tiêu tan mọi lý trí vốn có của hai người.

"A...Chậm...chậm một chút..."

Dường như có thêm sự kích thích từ men rượu, Đồng Tiểu Nghị dụng sức nhấp hồng khiến Lục Minh Minh thở dốc từng hồi, cong lưng đón nhận nhiệt thiết của anh một lần lại một lần chạm đến nơi sâu mềm nhất. Rõ ràng cô không hề uống rượu, nhưng có cảm giác chính mình bị say, bật ra những tiếng rên rỉ tiêu hồn.

"Làm...đau em sao??"

Lời nói của Đồng Tiểu Nghị như được nhuộm thuốc mê giữa tiếng thở dốc trầm đục.

"A... Đừng nói nữa..."

Lục Minh Minh xấu hổ lắc đầu, lấy tay che mặt. Đồng Tiểu Nghị dừng lại cảm nhận một chút, sau đó khẽ cười gỡ tay đang che mặt của Lục Minh Minh xuống, liếm vành tai cô nói thầm

"Bé hử, cơ thể em vẫn thành thực hơn nhiều..."

Lục Minh Minh run lên vì Đồng Tiểu Nghị vẫn đang chơi đùa với cái tai nhạy cảm của mình, phía dưới càng siết chặt hơn, phun ra nuốt vào biểu tượng nam tính của anh. Đồng Tiểu Nghị rên khẽ, suyết chút nữa không chịu được mà bạo phát. Bàn tay anh nắm chắc bắp đùi của Lục Minh Minh nâng lên cao, đặt lên vai mình. Tư thế này...càng làm nơi giao hợp của hai người khít chặt hơn, Đồng Tiểu Nghị càng thuận lợi đẩy mạnh thất lung, khếch sâu vào cơ thể âm áp của Lục Minh Minh những đầu ấn không thể phai nhạt.

Bên cửa sổ, gió nhẹ nhàng thổi rèm cửa sổ rung động, lấp loé tiết lộ hai thân hình trần trụi mạnh mẽ giao hòa làm một trên giường. Đường như mặt trăng treo lơ lửng trên nền trời cũng cảm thấy xấu hổ mà mờ dần, mờ dần.

Những âm thanh dâm mỹ vẫn chưa kết thúc, căn phòng vốn dĩ thuộc về Lục Minh Minh thời thiếu nữ hiện tại đã biến thành chiến trường tình yêu của hai người.

Một quán rượu nhỏ mở cửa cả ngày ở khu phố A.

Cô gái ngựa cổ dốc cạn thứ chất lỏng màu trắng xuống dạ dày. Chất lỏng cay xè khiến vé mặt hơi khó chịu, sau khi đẩy cốc đã hết sạch thì đặt mạnh cốc rượu xuống mặt bàn.

"Jenny, rượu này rất mạnh, uống ít một chút, anh sợ em đau đầu."

Người đàn ông ngồi đối diện khoanh hai tay trước ngực, dáng vẻ không khó để người ta biết được hẳn có liên quan đến thế giới tội lỗi. Không ai khác, chính là Quách Bá Danh. Kiều Mạn Vân tự rót cho mình một cốc rượu nữa, uống cạn rồi cười khẩy nói.

"Tại sao Mike lại quen con nhóc đáng ghét đó? Cô ta cùng bạn chính là người gây sự với em ngày đầu tiên của năm học mới!"

Quách Bá Danh không sai, chắc chắn Mike và người phụ nữ đeo mặt nạ bí ẩn kia sẽ quay về khu phố A. Cho nên hắn đã đưa Kiều Mạn Vân cùng về, để cô biết mặt Lục Minh Minh. Quả nhiên Kiều Mạn Vân phản ứng rất gay gắt, hắn vẫn luôn cảm thấy thái độ này của cô giống như người chủ bị kẻ khác cướp đi đồ chơi, vật sở hữu của mình hơn là nói Jenny thực sự yêu Mike. Nếu thực sự là như vậy, hắn còn có cơ hội không?

Kiều Mạn Vân găm giữ vì tức giận, đột nhiên kí ức gợi về thời điểm rất lâu về trước, khi cô đến đây tìm Mike... Kiều Mạn Vân mở lớn mắt nhìn Quách Bá Danh, đúng là cô đã bỏ quên thứ gì đó. Quách Bá Danh khó hiểu khi nhìn biểu cảm của Jenny, hắn hỏi cô nghĩ đến điều gì sao. Kiều Mạn Vân lắc đầu không nói, nhưng lại tự rót thêm một cốc rượu nữa.

Thật đáng giận, thì ra hôm đó cô không nhìn lầm, người mà cô nhìn thấy chính là Mike! Anh thế mà lại ép một cô gái khác vào tường mà hôn!

" Jenny, chúng ta đi về thôi. "

Quách Bá Danh đoạt lấy chai rượu từ tay Kiều Mạn Vân, đi qua chỗ ngồi đỡ cô đứng lên. Kiều Mạn Vân gạt tay hắn ra, nói em còn muốn uống nhiều nữa. Quách Bá Danh thờ dài,con người hẳn lên một tia ngoan độc.

" Tức giận cũng chỉ không tốt cho em thôi. Về thôi, anh sẽ trút giận giúp em. "

Quách Bá Danh là người nhiều thủ đoạn thế nào không phải Kiều Mạn Vân không biết. Hắn nói là sẽ làm, nhưng Kiều Mạn Vân đứng lên nhìn thẳng vào mắt hắn, ánh mắt hai người rất giống nhau ở chỗ đều nhuộm sự mưu mô của loài sói.

" Không cần đâu anh Bá Danh. Không phải cô ta học cùng trường em sao? Em sẽ đi học lại, sẽ cho cô ta nếm trải thế nào là địa ngục, sẽ cho cô ta nếm cảm giác mất đi tất cả! "

Kiều Mạn Vân vừa nói vừa bước đi, nhưng bước chân loạn choạng do say rượu, Quách Bá Danh phải ôm chặt lấy cô mới không bị ngã. Hắn phải làm gì để Jenny không ngộ nhận nữa đây? Trên thương trường lắm mưu nhiều kế như thế, nhưng đối mặt với Kiều Mạn Vân,hắn tình nguyện để cô lợi dụng như vậy đây!

" Anh đừng thức nữa, ngủ đi! "

Trong không khí vương vãi mùi thuốc khử trùng, phòng bệnh của Vũ Bằng lúc nào cũng có một cô gái nhỏ túc trực. Ngái Nhu đoạt lấy máy tính từ tay Vũ Bằng, không để anh tiếp tục làm việc. Nét mặt cô nàng hiện rõ sự lo lắng

" Trời sáng rồi mà, anh không muốn ngủ. Ngoan, mau ngủ thêm một lát nữa đi! "

Vũ Bằng mỉm cười đầy ngọt ngào, vòng tay qua gáy Ngái Nhu kéo cô nàng lại hôn lên trán cô một cái. Ngái Nhu lắc đầu, thu mình trong lòng anh.

" Anh không ngủ em cũng không ngủ. "

" Vậy được.", Vũ Bằng nói thầm, " Hai chúng ta cùng ngủ. "

Trên giường bệnh nhỏ bé, người đàn ông ôm trọn cô gái nhỏ nhắn vào lòng, an nhiên nhắm mắt dưỡng thần. Ngái Nhu chợt nhớ tới Lục Minh Minh, cô ngẩng lên từ lồng ngực Vũ Bằng tò mò hỏi. Vũ Bằng quá hiểu Đồng Tiểu Nghị, anh chỉ trả lời chắc chắn đang vui vẻ cùng nhau rồi lại ôm cô chìm vào giấc ngủ.

Tuy nhiên, hai người họ không hề biết ở khu phố A, Đồng Tiểu Nghị và Lục Minh Minh tuy đêm qua rất mệt nhưng đã dậy từ sớm, chuẩn bị cho một màn đảo tàu. Bởi vì nếu như Lục Bình và Trương Mỹ tỉnh dậy, nhìn thấy anh và cô trên giường sẽ không hay. Theo chân Lục Minh Minh, Đồng Tiểu Nghị cuối cùng cũng ra ngoài thành công. Anh đợi Lục Minh Minh nhẹ nhàng đóng cửa mới thờ phào ôm cô vào lòng.

" Xin lỗi, vất vả cho em rồi. "

Lục Minh Minh vòng hai tay ôm lại anh, lắc đầu.

" Không sao, được cùng anh, em sẽ vượt qua tất cả. "

Đồng Tiểu Nghị không giấu được nụ cười bên môi, hôn lên trán Lục Minh Minh mới thỏa mãn quay về nhà. Lục Minh Minh nhìn anh đóng cửa mới quay trở vào trong, đồng thời xoa nắn eo lưng đau nhức của mình.

" M...Mẹ?!"

Không may, điều Lục Minh Minh không ngờ nhất chính là Trương Mỹ đã tỉnh, và đang đứng giữa phòng khách nhìn cô.

*** 23: 50 - 5/2/2018***

Bạn đang đọc truyện *Để Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Đình chỉ thi

" Mẹ... Mẹ dậy từ khi nào thế? "

Lục Minh Minh cố gắng để giọng mình không run rẩy, hỏi Trương Mỹ một câu. Nếu như mẹ cô nhìn thấy Đồng Tiểu Nghị sáng sớm nay mới rời khỏi đây, với trực giác nhạy bén của Trương Mỹ chắc chắn sẽ hiểu ra chuyện giữa cô và anh. Mà cô, thì không muốn bố mẹ biết sớm như thế. Lục Minh Minh sợ, Lục Bình và Trương Mỹ càng thêm sợ Đồng Tiểu Nghị chỉ là muốn chơi đùa với cô.

Lục Minh Minh trộm nhìn Trương Mỹ nuốt một ngụm nước bọt. Mỗi một dây thần kinh đều căng lên, trái tim đập thình thịch vạch trần tâm trạng pháp phòng của cô thời điểm này. Phía đối diện, ánh mắt của mẹ cô quét qua một tia kì lạ mà Lục Minh Minh không thể lí giải được. Một giây sau, Trương Mỹ mới đáp lời.

" Ra ngoài sớm làm cái gì đó? "

" Dạ?!" "

Lục Minh Minh hơi giật mình, Trương Mỹ như vậy tức là... chưa nhìn thấy cô ra ngoài cùng Đồng Tiểu Nghị? Cảm thấy an tâm hơn nhiều, Lục Minh Minh cười cười, khua tay múa chân.

"A... Con ra ngoài đi hít thở không khí trong lành buổi sớm một chút mẹ ạ! Mẹ cứ nghỉ đi, để con chuẩn bị bữa sáng! "

Trương Mỹ lấy làm lạ.

" Tiểu nha đầu con mà tự giác nấu ăn sao? Mẹ có phải là nghe nhầm rồi không? "

Đưa con từ nhỏ cá tính đã giống con trai này, mới qua hơn một năm chuyển nhà lại có thể có hứng thú vào bếp sao? Lục Minh Minh cười thầm tìm, kéo tay Trương Mỹ vào phòng bếp. Cô lấy nguyên liệu trong tủ lạnh bày ra rồi đi chuẩn bị bếp nấu. Trương Mỹ nhìn những thứ trên bàn, đứng phía sau nghi ngờ nói không phải từ trước tới nay cô chỉ biết các món luộc hay sao. Lục Minh Minh không nói cho mẹ biết từ khi quen Đồng Tiểu Nghị, tài nghệ nấu ăn của cô đã tốt hơn rất nhiều. Bận bịu một hồi, Lục Minh Minh mang ra hai bát mì vằn thắn nóng hổi đặt lên bàn. Trương Mỹ nhìn những sợi mì dài cùng nước dùng lấp lánh

không giấu được bất ngờ.

" Mẹ thử đi. Bỏ còn say rượu, lát nữa con nấu canh giải rượu cho bố. "

Thử một chút nước dùng. Gắp một sợi mì. Trương Mỹ dừng lại một giây, sau đó khẽ gật đầu.

" Ừm, mùi vị không tệ. "

Lục Minh Minh vừa gắp được một gắp mì, di động chợt vang lên âm báo in nhắn. Tay cô vẫn cầm đũa, dùng ngón út trượt trên màn hình. Hộp thư mở ra, là tin tức Ngải Nhu gửi đến, nội dung thông báo cho Lục Minh Minh biết bọn họ có tiết kiểm tra vào buổi chiều, lần kiểm tra này rất quan trọng, nếu không có mặt sẽ bị hủy tư cách dự kì thi cuối năm. Lục Minh Minh sực nhớ tới cách đây không lâu, học trưởng Đường Phong Bách tới kí túc xá tìm cô, nguyên lai là muốn đưa cô tập tài liệu ôn thi mà anh sưu tầm được.

Lục Minh Minh nhìn đồng hồ trên tường. Từ khu phố A lên thành phố S mất vài tiếng đi xe, nếu không đi ngay sợ sẽ muộn giờ. Trương Mỹ thấy phản ứng của cô, buông đũa xuống hỏi, ngữ điệu có phần lo lắng.

" Xảy ra chuyện gì à? "

" Vâng, con có bài kiểm tra quan trọng chiều nay phải đi ngay. Tối nay con sẽ gọi cho mẹ. "

Lục Minh Minh vừa nói vừa đứng lên thu dọn đồ dùng cá nhân. Trương Mỹ cũng theo sau phụ Lục Minh Minh một tay, đột nhiên buột miệng.

" Tiểu Nghị có đi cùng con không? "

Quả thực thì Lục Minh Minh chưa nghĩ đến việc sẽ trở lại thành phố S cùng Đồng Tiểu Nghị, nên lặng lẽ lắc đầu. Cô chỉ mang về một vài đồ đơn giản, nên rất nhanh đã chuẩn bị xong. Lục Minh Minh xách theo túi, tiện đi vào phòng ngủ của Lục Bình và Trương Mỹ. Cậu nhóc Lục Triết Hy vẫn đang ngủ say, hai má phúng phính đỏ hồng, cái miệng chu ra xinh xắn. Lục Minh Minh hôn lên trán em trai một cái rồi rời đi.

" Mẹ không cần ra ngoài đâu, con tự gọi xe được. Mẹ báo lại với bố giúp con một tiếng nhé! "

Trương Mỹ muốn đi tiễn Lục Minh Minh nhưng cô nói không cần, sau khi ra ngoài thì đóng cửa nhà lại.

Bất giác nhìn về phía cửa nhà Đồng Tiểu Nghị, Lục Minh Minh nghĩ cũng nên thông báo với anh. Cô đi đến trước cửa, đưa tay lên muốn gõ. Đột nhiên, cánh cửa bật mở ra, cánh tay Lục Minh Minh liền khựng lại giữa không trung. Cảnh tượng này... thật giống với lần đầu tiên cô hùng hổ sang nhà anh yêu cầu anh tắt nhạc. Đồng Tiểu Nghị nhớ lại bộ dáng khi ấy của Lục Minh Minh, khóe môi không nhịn được cong lên. Mặc dù so với trước đây, Lục Minh Minh đã nữ tính hơn rất nhiều. Tóc đã dài hơn, da cũng trắng hơn, cả người tỏa ra một loại hương vị thanh thuần.

Đồng Tiểu Nghị hạ cái tay đang gõ lên cửa Lục Minh Minh xuống, hơi cúi người hôn lên chóp mũi cô một cái, ngẩng lên, bên môi tràn ngập ý cười.

" Sao vậy? Mới xa một lúc đã nhớ anh rồi? "

" Nha... ai mà thêm... "

Lục Minh Minh liếc Đồng Tiểu Nghị, anh đội mũ, mặc quần áo kín mít, kính râm và khẩu trang đã sẵn sàng trên tay. Cô nghiêm nhiên biết điều này có nghĩa là anh cũng sắp rời đi.

" Đi thôi, anh đưa em về kí túc xá. "

Đồng Tiểu Nghị đeo kính râm và khẩu trang rồi kéo tay Lục Minh Minh đi, mặc kệ cô đang há hốc miệng tự hỏi tại sao anh biết cô muốn trở lại thành phố S.

Nắng chiều nhẹ nhàng rọi xuống tán cây, chiếu lên cửa sổ kính tầng 2 đại học T.

Lục Minh Minh đã yên vị trên ghế, yên lặng ngắm cảnh bên ngoài trong lúc chờ giám thị và một số sinh viên được chỉ định phát đề. Thình thoảng cô lại quay xuống nhìn Ngải Nhu đang lo lắng đến toát mồ hôi, gập gập đầu trấn an cô nằng. Đây là buổi kiểm tra quan trọng của sinh viên ngành kinh tế đối ngoại đại học T, do công ty nước ngoài tổ chức. Vì vậy, bất cứ một lỗi nhỏ nào mắc phải cũng khiến bọn họ bị đình chỉ thi.

Lục Minh Minh ngồi thẳng lưng lại, sẵn sàng tinh thần chiến đấu. Đột nhiên, một bạn học đi phát đề tới chỗ Lục Minh Minh làm rơi một xấp đề, vội vàng cúi xuống nhặt. Cô cúi xuống nhặt giúp, khi nhận được đề đặt lên bàn chuẩn bị làm chỉ thấy bạn học kia đặt tập đề lên chỗ ghế cô ngồi chính cho ngay ngắn lại, Lục Minh Minh cũng không quan tâm lắm.

Reng...

Tiếng chuông vang lên báo hiệu bắt đầu làm bài, các sinh viên đều tập trung hết sức, các giám thị cũng chia nhau đi quan sát. Vì hội trường đại học T được thiết kế theo kiểu xếp tầng, nên chỉ cần đi từ trên xuống dưới là có thể nhìn rõ mọi hành động của tất cả sinh viên.

Thời gian tích tắc qua đi, Lục Minh Minh vẫn chăm chú viết viết, đột nhiên thấy có ai đó lục túi áo mình, sau đó một tờ giấy đầy chữ được giám thị lỏ ra từ túi cô, đặt lên trên bàn trước mặt Lục Minh Minh. Vị giám thị đầy cao giọng kính, gõ gõ xuống nẫu giấy.

" Bạn học, em có thể giải thích về cái này không? "

Lục Minh Minh bị sốc!

Cô hoàn toàn không biết gì về sự xuất hiện của tài liệu trong túi áo. Rõ ràng cô không hề bỏ gì vào đó sau khi rời kí túc xá. Chuyện này là sao đây?

" Không phải! Em..."

Bởi vì quá bối rối nên giọng nói của Lục Minh Minh có chút run rẩy.

" Bạn học này nằng theo tài liệu quay cốp, theo quy định sẽ bị đình chỉ thi. "

**** 12: 25 - 24/2/2018 ****

Bạn đang đọc truyện *Để Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 45: Cô có quan trọng không?

" Em không có... "

Lục Minh Minh có chút lo lắng. Nếu không vượt qua bài kiểm tra này, cô sẽ không thể tham dự kì thi cuối năm, đồng nghĩa với việc dự định học nhanh của cô bị phá vỡ.

Vị giám thị nọ cứng rắn hỏi lại.

" Bằng chứng còn nằm đây, lẽ nào là tôi sai, đặt điều vu oan cho em?"

" Em không có ý đó, nhưng thực sự em không biết tại sao lại có thứ này trong người! "

Mặc cho Lục Minh Minh hết lời giải thích, giám thị vẫn lắc đầu nói không. Cô cũng không biện minh nữa, hiện tại trong đầu Lục Minh Minh cố gắng nhớ lại thời gian trước lúc làm bài, cô không tin mẩu giấy không tự chạy vào túi mình được.

Đột nhiên, kí ức dừng lại vào thời điểm người đi phát đề đánh rơi đề thi ở chỗ ngồi của cô. Phải rồi, chính là lúc đó!

Lục Minh Minh nhanh chóng nhìn sang hướng người cõ tình hại cô bằng ánh mắt vừa tức giận vừa thăm dò. Rõ ràng cô không quen người này, tại sao lại bị hại?

Cô gái phát đề cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Lục Minh Minh đang nhìn về phía mình, ngẩng đầu nhìn cô một cái rồi lại trở về vẻ thờ ơ như không liên quan tới mình. Lục Minh Minh đeo balo rời khỏi phòng thi. Trước đó cô không quên nhìn Ngải Nhu một cái. Quả đúng như dự đoán, cô nâng sọ đến nỗi hai mắt đỏ ửng lên, phỏng chừng cũng không tiếp tục làm được bài nữa.

Lục Minh Minh mỉm cười lắc đầu với Ngải Nhu ý nói cô nàng không cần lo lắng cho cô rồi bước ra khỏi phòng. Tâm trạng lúc này thật sự vô cùng tệ, Lục Minh Minh ngẩng đầu lên hít sâu một hơi, vừa mới định bước đi bỗng cô cảm nhận được một ánh mắt hướng về mình. Nhìn xung quanh một vòng, nơi ngực trái Lục Minh Minh nhói một cái. Bóng người đeo kính râm ngồi trên chiếc ô tô vừa đi qua và điệu cười đó... là Kiều Mạn Vân! Chính cô ta đã thuê bạn học kia hại cô!

Lục Minh Minh siết chặt nắm tay, tuy bị oan nhưng trong trường hợp này thì có thể làm gì được đây? Cô về thẳng phòng ở ký túc xá, ném balo một bên rồi nằm sấp trên giường. Vài phút sau cảm xúc đã ổn định, cảm thấy mọi thứ đều bớt quan trọng, Lục Minh Minh lấy điện thoại bấm số của Đồng Tiểu Nghị.

Di động đổ chuông nhưng không ai nghe máy, Lục Minh Minh cũng chắc phần nhiều là Đồng Tiểu Nghị đang quay phim, nhưng tâm trạng có phần hỗn loạn khiến cô liên tục gọi đi gọi lại. Cho tới khi điện thoại trên tay nóng ran, số cuộc gọi đã lên tới hàng chục, Lục Minh Minh cắn môi, tức giận quăng mạnh điện thoại xuống đất rồi lại nằm xuống giường, dù cô có mạnh mẽ bao nhiêu thì những uất ức trong lòng vẫn cứ lớn lên, ứ đọng, dồn nén, cuối cùng tụ lại trong một giọt nước mắt yên lặng theo khòe mắt chảy xuôi xuống in hằn trên mặt gối.

" Cạn ly! "

Trong một quán bar cao cấp, tiếng cộng ly lanh lảnh vang lên cho thấy sự hân hoan của người uống nó. Chất lỏng màu hổ phách sóng sánh trong ly thủy tinh được dốc cạn xuống một chiếc cốc nam tính, yết hầu chuyển động tỏa ra một loại hấp dẫn không tên với người phụ nữ ngồi đối diện. Cô ta nhìn hân uống cạn ly rượu, sau đó mới cười lên tiếng:

" Bá Danh, cảm ơn anh! Nhờ anh gợi ý mà em có thể dạy cho cô ta một bài học, giảm bớt một chút tức tối trong lòng, có thể hạ dạ một phần rồi! "

Quách Bá Danh nhếch môi, trong mắt toàn bộ là cung chiêu đưa tay chạm nhẹ lên má Kiều Mạn Vân.

" Chỉ cần em vui là được. "

"Chưa đâu, em phải khiến Lục Minh Minh không thể đi học nữa mới dừng lại. " Kiều Mạn Vân dẫn mạnh ly rượu trên mặt bàn. Quách Bá Danh lắc đầu, đặt tay lên bà vai cô ta nở một nụ cười nửa miệng đầy toan tính.

" Jenny à, không nên vì một lần thành công mà chỉ thực hiện duy nhất một cách hại người. Em đừng quên sau lưng Lục Minh Minh còn có Mike. Một khi bọn họ biết em gây chuyện thì sớm muộn gì cũng tìm cách nắm được điểm yếu của em để phản kích thôi. "

Kiều Mạn Vân suy nghĩ lời nói hợp lí của hần, liền hỏi tiếp theo phải làm gì.

" Yên tâm giao cho anh, anh sẽ giúp em chơi thỏa thích mới thôi. "

" Cảm ơn anh. " Kiều Mạn Vân chủ động cộng ly với hần, trong lòng như nở hoa.

Reeng...

Chiếc điện thoại đáng thương bị ném dưới đất rung lên từng hồi, đánh thức Lục Minh Minh có lẽ vì quá mệt mỏi đã ngủ thiếp đi trên giường mờ mắt tỉnh dậy. Cô nhanh chóng tìm vị trí của nó, nhặt lên rồi bắt máy, mong muốn được nghe giọng nói của Đồng Tiểu Nghị biết bao.

Đáng tiếc, trong điện thoại truyền tới là giọng nói của Đường Phong Bách.

" Minh Minh, em sao rồi? Ra ngoài gặp anh đi. "

Lục Minh Minh xoa xoa ấn đường, chắc đến tám chín phần nhưng vẫn hỏi nguyên nhân vì sao học trưởng lại biết chuyện của cô.

" Ngải Nhu vừa gọi điện cho anh biết sự tình", chưa đợi Lục Minh Minh trả lời anh đã tiếp, " Em đừng nghĩ nhiều, có thể gặp anh không, chúng ta cùng nghĩ cách. "

" Em...anh đợi em một lát nhé! "

Lục Minh Minh muốn từ chối ngay, nhưng lại ngắt máy gọi cho Ngải Nhu trước. Đầu bên kia nhanh chóng có tiếng nói, tuy nhiên lại là Vũ Bằng.

" Anh Bằng, Ngải Nhu đang ở chỗ anh? "

" Ừ, anh tới trường đón cô ấy đi dạo một chút, hiện cô ấy đang đi vào nhà vệ sinh. Nhưng tâm trạng Ngải Nhu có vẻ không ổn lắm, có phải em có chuyện gì không? Lần này anh hỏi mà cô ấy nhất định không nói. "

" Ừm... Không có gì, em hỏi anh một câu có được không? "

Vũ Bằng bật cười vì sự khách sáo của Lục Minh Minh, nói cô muốn hỏi gì cứ nói. Lục Minh Minh không vòng vo nữa, cô đi thẳng vào vấn đề, hỏi Vũ Bằng có biết Tiểu Nghị sau khi quay xong đi đâu không. Vũ Bằng thành thật trả lời.

" Không, sau khi kết thúc cảnh quay Tiểu Nghị nghe điện thoại, sau đó vội vàng rời đi. Anh hỏi tới chỗ em sao nhưng nó nói không phải. "

Lục Minh Minh nghe xong, cảm giác ảm ức trong lòng lại dâng lên ép tim cô phát đau. Chẳng lẽ anh không nhìn thấy mấy chục cuộc gọi nhờ của cô? Lục Minh Minh bỗng tự hỏi, trong lòng anh rốt cuộc cô có quan trọng không?

" Tiểu Minh, em không sao chứ? " Thất thần một lúc Lục Minh Minh mới phát hiện cô chưa cúp máy, liền tạm biệt Vũ Bằng. Một giây sau, cô quyết định gọi cho Đường Phong Bách.

*** 22/6/2018 ***

Bạn đang đọc truyện *Để Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Rắc rối

Biệt thự Đồng gia.

Đồng Tiểu Nghị dừng lại trước cửa thư phòng, khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc gì nhưng quai hàm hơi cắn chặt. Anh đưa tay lên gõ cửa phòng.

" Vào đi!"

Nghे tiếng gõ cửa, người trong phòng lập tức lên tiếng. Đồng Tiểu Nghị vận tay nắm cửa, vừa bước vào phòng anh đã nhìn thấy bóng lưng của Đồng Ân Chấn bên cửa sổ sát mặt đất. Anh liếc đến trên bàn sách đặt hai chiếc ly Cognac và một chai rượu Brandy, hơi nhíu mày.

Đồng Ân Chấn vẫn đứng chấp hai tay sau lưng, khuôn mặt trầm mặc chìm trong bóng tối. Đồng Tiểu Nghị thở ra một hơi, đưa tay lên quẹt mũi, chủ động lên tiếng phá tan bầu không khí yên lặng đến ngột ngạt.

" Gọi con về có chuyện gì sao?"

Vừa nói anh vừa ấn nút trên điều khiển, một loạt các bóng đèn vàng nhỏ trên trần nhà bật sáng cả thư phòng, đồng thời kéo ghế ngồi xuống bên bàn.

Đồng Ân Chấn " ừm!" một tiếng, quay lại ngồi xuống đối diện với Đồng Tiểu Nghị. Ông chủ động rót rượu vào hai chiếc ly, màu rượu hổ phách dưới ánh đèn vàng càng thêm phản chói mắt.

" Uống một chút với ta. "

" Loại rượu mạnh này uống nhiều không tốt cho sức khỏe, bỏ nên chú ý. "

Đồng Tiểu Nghị nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt trở lại bàn, ánh mắt nóng vội muốn nghe lời nói tiếp theo của bố. Đồng Ân Chấn một hơi dốc cạn ly rượu xuống cổ, nở một nụ cười nhạt.

" Không biết sau này có còn cơ hội được uống những loại rượu này hay không đây. "

" Đã xảy ra chuyện gì?"

Đồng Tiểu Nghị nhíu mày nhìn chiếc ly Cognac cạn sạch trong tay bố, rồi lại nhìn lên gương mặt ông.

" Nghe nói...con vẫn đang qua lại với con bé đó?"

" Bố điều tra có ấy?" Đồng Tiểu Nghị đáp trả bất mãn, ly Brandy trong tay anh chệch đi.

" Con yên tâm, ta không làm gì con bé cả, tuy nhiên không phải khi trước ta đã nói dù thế nào người con cần ở bên cuối cùng là Mạn Vân sao? "

Đồng Tiểu Nghị im lặng hai giây, sau đó uống hết ly rượu, đáp.

" Đó là cuộc sống của con."

Đồng Ân Chấn nhìn anh khó xử, rồi đẩy điện thoại đến trước mặt anh.

" Cοi như ta khẩn cầu con, hãy giúp ta lần này. Gần một năm qua ta đã nỗ lực thiết lập các mối quan hệ, ngày bầu cử sắp đến rồi, ta không thể trắng tay được. Xin con, hãy ở bên Kiều Mạn Vân đi. "

" A a a a a..."

Gió đêm thổi tung mái tóc đen của Lục Minh Minh, hét lớn một trận làm tâm trạng cô dễ chịu hơn đôi chút. Cô đứng trên một cây cầu rất đẹp, hai bên treo đèn lồng tỏa sáng như trong cõi mộng. Nhìn mặt nước sông phản chiếu ánh đèn lấp lánh, Lục Minh Minh hít đầy một lồng ngực không khí trong lành rồi thở hắt ra. Người bên cạnh từ trên cao nhìn những sợi tóc lòa xòa trên gương mặt cô, không kìm được đưa tay vén chúng ra sau tai Lục Minh Minh.

" A...cảm ơn..."

Cảm giác được động tác dịu dàng bên sườn mặt khiến Lục Minh Minh bừng tỉnh, ngại ngùng vuốt vuốt lại mái tóc bị gió đêm làm rối. Cô háng giọng, đứng dựa vào thành cầu mỉm cười nói.

" Cảm ơn Phong Bách. Nhờ có anh đưa em đi dạo mà tâm trạng em đã đỡ hơn nhiều rồi! "

Đường Phong Bách dứt hai tay vào túi quần, áo sơ mi trắng hơi bay trong gió. Anh đứng chắn ánh sáng đèn lồng phía trước Lục Minh Minh, bóng dáng cao lớn che chắn thân hình nhỏ nhắn của cô. Hàng đèn lồng phía sau cô trải ngược lại soi tỏ khuôn mặt dịu dàng của anh, ánh mắt nâu dưới cặp kính cận mềm mại như một dòng suối róc rách chảy xuôi vào lòng người đối diện. Anh lắc đầu mỉm cười.

" Có thể làm em vui hơn là tốt rồi. "

Lục Minh Minh cười toe, ánh mắt lóe lên một tia giao hoạt.

" Nhưng phải làm một việc nữa mới ngoài ngoài được. "

" Rất hân hạnh được phục vụ cô đây. "

Đường Phong Bách bật cười muốn xoa đầu Lục Minh Minh nhưng cô nhanh hơn một giây đi trước, anh háng giọng một tiếng rồi đẩy lại gọng kính, đi theo sau cô.

" Có nhóc đi chậm thôi, chờ anh với!"

Vũ Bằng đưa Ngải Nhu về đến kí túc xá, nhưng trong phòng không có người. Ngải Nhu lập tức sốt sắng, tâm trạng đang không tốt thì Lục Minh Minh có thể đi đâu chứ?

" Không phải đã xảy ra chuyện gì rồi chứ? Ngay cả điện thoại cũng không nghe..." "

Ngải Nhu bấm số Lục Minh Minh thêm một lần nữa, kết quả vẫn nhận được một trạng tiếng "tút TUT" kéo dài. Vũ Bằng nhẹ nhàng vỗ về vai cô nâng trán an.

" Đừng lo, tiểu Minh ý chí rất mạnh mẽ, dù có chuyện cũng không làm điều dại dột đâu, em yên tâm nhé."

Ngải Nhu dụi vào lòng anh, lí nhí nói.

" Có phải em đã quá vô tâm rồi không? Những lúc như thế này lại bỏ tiểu Minh một mình...Lẽ ra em phải ở bên cậu ấy mới phải..." "

Vũ Bằng lắc đầu, tách Ngải Nhu ra khỏi ngực. Anh vừa an ủi rằng có thể Lục Minh Minh đã đi với Tiểu Nghị rồi vừa ngay lập tức gọi điện cho Đồng Tiểu Nghị để Ngải Nhu yên tâm.

" Đừng lo lắng quá, ngoan!"

Có người bắt máy. Vũ Bằng vội hỏi tin tức của Lục Minh Minh. Ngải Nhu lắng tai nghe, nhưng lại nghe thấy Đồng Tiểu Nghị đáp cô không ở chỗ anh, hiện tại anh mới đang trên đường đến kí túc xá.

" Mọi việc vẫn ổn chứ? "

Anh em thân thiết bao nhiêu năm, Vũ Bằng không khó nhận ra chút suy tư trong giọng nói của Đồng Tiểu Nghị.

" Vẫn ổn. " Anh đáp nhưng trong đầu lại hiện rõ mồn một hình ảnh trong đoạn video mà Đồng Ân Chấn đưa anh tối nay, kìm nén chút bất lực.

" Được rồi, tạm thời anh đưa tiểu Nhu đi xung quanh tìm thử, em đến đây rồi tính. " Vũ Bằng nói rồi cúp máy.

Đồng Tiểu Nghị thất thần một lúc nữa mới lấy lại tinh thần, đạp chân ga. Chiếc xe Lamborghini lao vun vút trên đường. Tạm thời gạt những chuyện khác ra sau đầu, việc quan trọng nhất bây giờ là tìm tiểu tổ tông của anh về trước đã

....

Thời điểm Lục Minh Minh sánh bước cùng Đường Phong Bách về kí túc xá trời đã tối muộn, gió cũng khá lớn. Cô vừa đi vừa ăn một cây kem socola. Đường Phong Bách nhìn cô mãi, e ngại hỏi.

" Vừa ăn hải sản xong còn búống bình đòi ăn kem, cẩn thận đau bụng đấy cô nhóc!"

" Hi hi, cảm ơn anh đã mời em bữa ăn này nhé. Muộn rồi, em vào trước đây. "

Lục Minh Minh vừa cắn kem vừa tạm biệt học trường. Đường Phong Bách trầm than trong lòng, còn không phải là cô kéo anh vào quán hải sản nói phải ăn mới giải tỏa được nỗi buồn sao? Tuy vậy anh vẫn mỉm cười tiễn cô vào cổng rồi trở về kí túc xá nam.

Lục Minh Minh cắn hết miếng kem cuối cùng, ném que vào thùng rác gần đó, thờ ắt ra một hơi. Bất chợt, bóng xe thể thao quen thuộc đậu ở đó đập vào mắt cô. Biết anh đã đến, nhưng Lục Minh Minh làm như không thấy gì, đi thẳng lên phòng.

****22/7/2018****

Bạn đang đọc truyện *Để Em Làm Nữ Chính Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.